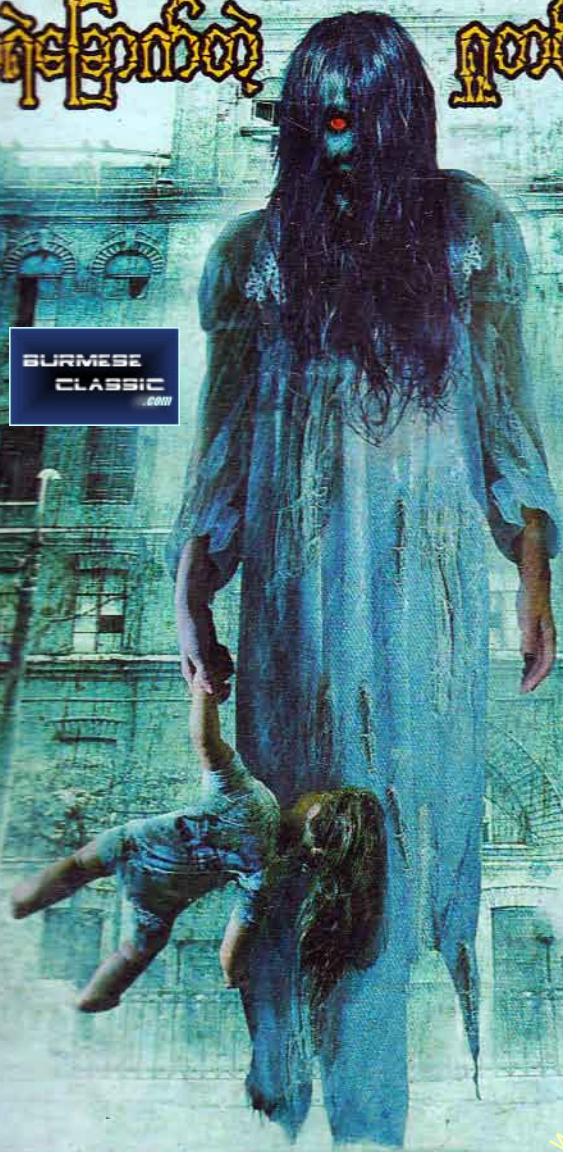

ဒီဇင်ဘာ

သရဲမြောက်တဲ့ ဂူတင်အိမ်ကြီး

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဒေဝတာ

၁၉၅.၈၃

သရဲခြောက်တဲ့ ရုတင်အိမ်ကြီး / ဒေဝတာ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃၊
၁၆၉ - စာ၊ ၁၃၅ * ၂၀ စင်တီ၊
(၁) ဒေဝတာ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်မြင်၊ ဖြန့်ချိသူ - အောင်မြင်စာပေ၊
ဓလေ့အကြံပေး၊ ၂၀၁၃ခုနှစ် (ဇူလိုင်လ)၊ အုပ်စု (၅၀၀)၊

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

ဆည်း

ဆာက သူ့ကိုယ်ပိုင်ဝတ်ရုံနက်ကိုဖြန့်၍ ကောင်းကင်ကို လွှမ်းခြုံလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ကန်တော်ကြီးကန်ပတ်လမ်းတစ်လျှောက် လမ်းမီးများလင်းလာပြီ။ ထိုလမ်းက မှောင်စပျိုးသည်နှင့် လူသွားလူလာ ပြတ်သွားတတ်ပြီး ကားမျိုးစုံတို့သာ လူးလာခေါက်တဲ့ သွားလာနေကြသည်။

ထိုလမ်းပေါ်မှ ဂျပန်သံရုံးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အိမ်အိုးကြီး တစ်လုံးရှိနေ၏။ နယ်ချဲ့ခေတ်လက်ရာ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးအား

ပိုင်ရှင်က ရောင်းလည်းမရောင်း၊ ပြင်လည်းမပြင်ဘဲ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ပစ်ထားသည်မသိ. .။

နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာမြင့်စွာ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံရင်း မားမားကြီး တည်ရှိလို့နေသည်။

ပိုင်ရှင်မနေသော်လည်း ခြံစောင့်လင်မယားတော့ ရှိသည်။ ဒီလိုရှေးခေတ်လက်ရာ အိမ်အိုကြီးကို ရှာတွေ့ဖို့ လွယ်လှသည်မဟုတ်။ ဒီအိမ်မျိုးကို သရဲကားရိုက်သော ဗီဒီယိုသမားများက ကြိုက်မှကြိုက်ဖြစ်သည်။

ထိုအိမ်ကြီးမှ ခြံစောင့်လင်မယားထံ ခွင့်တောင်းကာ အခကြေးငွေပေး၍ ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ လာရောက်ရိုက်ကူးလေ့ရှိကြမြင်. .။ ခြံစောင့်က ပိုင်ရှင်နှင့်ဆက်သွယ်ကာ ခွင့်ပြုပေးလေ့ရှိသည်။

အိမ်ကြီးမှာ အခန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာနှင့် ဖွဲ့စည်းထား၍ ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသည်မို့ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရန်ပင် ခက်ခဲလှသည်။

သို့ဖြစ်၍. . လင်းနို့၊ ခိုနှင့် မြေကြွက်ကြီးများ ခိုအောင်းရာ နေရာလည်း ဖြစ်နေတော့သည်။ ခြံစောင့် ဦးမြဒင်နှင့် ဒေါ်မြစိန်ကတော့ အကောင်းဆုံးနှင့် အလုံခြုံဆုံးအခန်းတွင် နေထိုင်ကြ၏။ ညစာစားပြီးသည်နှင့် သူတို့အလုပ်က အိပ်ဖို့ပဲရှိတော့သည်။

ဦးမြဒင်က ဂျာနယ်ဟောင်းတစ်စောင်အား မလင်းတလင်း အလင်းရောင်အောက်တွင် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေလေ၏။ ဒေါ်မြစိန်ကတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်ခင်းထားသော အိပ်ရာထက်တွင် အညောင်းပြေ လှဲနေလေပြီ. .။

“ဖလပ်. . ဖလပ်. . ဖလပ်. .”

ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲထွန်းထားသော နှစ်ပေမီးချောင်းက တဖျပ်ဖျပ်နှင့် မှိတ်လိုက်လင်းလိုက်ဖြစ်လာ၏။ ဒေါ်မြစိန် ကြောက်လန့်ကာ ဦးမြဒင်နှင့် အသားချင်းထိအောင် တိုးကပ်သွားတော့သည်။ ဦးမြဒင်လည်း စာဖတ်နေသည်မို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မီးချောင်းကို မော့ကြည့်မိသည်။ မီးအားကျတာမဟုတ်မှန်းသိ၍ မကျေမချမ်းစုတ်သပ်လိုက်၏။

“ကျွတ်! . .”

“ကိုမြဒင်. .”

“ဘာတုံး. . မြစိန်”

“သူ. . သူလာပြန်ပြီ ထင်တယ်”

“အဲဒါ. . ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျုပ်. . ကြောက်တယ်တော့”

“မင်းကွာ. . ဒါမျိုး ခုမှကြုံဖူးတာကျနေတာပဲ”

“ကျွီ. . ကျွီ. . .”

ထိုစဉ်. . ဖွင့်ပိတ်ရခက်သော သံချေးကိုက်ပတ္တာများနှင့် ပြတင်းပေါက်များ. . . စတင်လှုပ်ခတ်လာသည်။ လှန်းထားသော အဝတ်များလည်း လေမတိုးဘဲ လှုပ်ယမ်းလာသည်။

မီးပြန်ငြိမ်သွားပြီမို့ ဦးမြဒင် အရေးလုပ် လှည့်ကြည့်မနေဘဲ ဂျာနယ်ကို ဆက်ဖတ်နေလိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်များမှ တကျွီကျွီနှင့် အသည်းယားစရာအသံများကို ဂရုစိုက်မနေတော့. . .။

သို့သော်လည်း ကြောက်တတ်သော ဒေါ်မြစိန်မှာ အစာကို ခေါင်းမြီးခြုံကာ အိပ်လိုက်တော့၏။ ဦးမြဒင်ကတော့ စာဖတ်မသွားဘဲ အစာနေတော့ အခန်းထဲ အဖြူရောင်အရိပ်တစ်ခု ဝေ့ဝေ့ဝင်

ရောက်လာသည်။

ဂျာနယ်စာရွက်တွေ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခတ်သွားသလို. . အေးစိမ့်စိမ့်လေ တိုက်ခတ်မှုကိုလည်း လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒေါ်မြစိန် ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး ခြုံစောင်ကိုလှန်၍ ငုတ်တုတ်ထထိုင်ကာ ဦးမြဒင်အား သိုင်းဖက်လိုက်တော့သည်။

“ဟာ! . . ဒီမိန်းမ ဘာထဖြစ်နေတာလဲ”

“ကြောက်လို့ပေါ့တော်. . .”

“ဒီနေ့ လကွယ်နေ့လေဟာ နာနာဘာဝတွေမြူးတာ ဆန်းသလား. . . ကိုယ့်လည်း ဘာမှဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြောက်တယ်၊ အိပ်ကြပါစို့တော်. . ကျုပ်ကိုဖက်ပြီးအိပ်. . .”

မယားဖြစ်သူ မြစိန်စကားကြောင့် ဦးမြဒင်ပြုံးသွားကာ ဂျာနယ်ကိုသိမ်းပြီး ခြင်ထောင်ချ၍ အိပ်ရာဝင်လိုက်သည်။ ငါးဆယ်ကျော်တွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထွေးပွေ့ကာ ကြောက်စရာတွေကို မေ့ထားလိုက်ကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းညဉ့်နက်လာပြီ. . . အိမ်ကြီး၏ ချောင်ကျမှောင်မိုက်နေသောအခန်းများ၌ ခိုအောင်းနေသော လင်းနို့များ အစာရှာထွက်ကြ၏။ တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ လျှောက်သွားနေကြသည်မို့ အသံများထွက်နေသည်။

အသည်းငယ်တတ်သူအဖို့ လိပ်ပြာလွင့်သွားနိုင်လောက်သော အသံဗလံများ ဖြစ်သော်လည်း ရိုးနေပြီဖြစ်သော ဦးမြဒင်တို့ လင်မယားကတော့ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီ. . .

ကန်တော်ကြီးနှင့်လည်းနီးကာ သစ်ပင်သစ်အုပ်များသော ကြောင့် ညဉ့်ငှက်ပေါင်းစုံတို့၏ ဘာသာဘာဝမြူးတူးသံတို့က ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ ပို၍ကျယ်လောင်လာ၏။

ထိုအချိန်တွင် ခြုံစောင့်လင်မယားအိပ်နေသော အခန်းတံခါး ပွင့်ဟသွားသည်။ လေပြင်းတစ်ချက် အခန်းထဲသို့ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်လာပြီးနောက် ခြင်ထောင်ကို တစ်ယောက်ယောက်လှန်လိုက်သလို လန်တက်သွားသည်။

ထို့နောက် ဒေါ်မြစိန်ကို ခြင်ထောင်အပြင်သို့ ခြေထောက်မှစတင်ဆွဲတော့သည်။ သူမလည်း ခြင်ထောင်အပြင်သို့ တရွတ်တိုက်ပါသွား၏။

အိပ်မောကျနေသော ဒေါ်မြစိန် ကြမ်းပြင်နှင့် ပွတ်တိုက်မှုကြောင့် ရုတ်တရက်လန့်နိုးလာသည်။

“အောင်မလေး! . . ကိုမြဒင်. . ကိုမြဒင် လုပ်ပါဦး. . ကျွန်မခြေထောက်ကိုဆွဲနေတယ်. . .”

အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သော ဒေါ်မြစိန် အသံကြောင့် ဦးမြဒင် လန့်နိုးလာကာ. . . အချိန်ဆွဲမနေတော့ပဲ ခေါင်းရင်းမှ ပရိတ်ရေပုလင်းလှမ်းယူပြီး ပက်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဒေါ်မြစိန်၏ မြောက်နေသော ခြေထောက်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြန်ပြုတ်ကျသွားတော့၏။

ဒေါ်မြစိန်လည်း ပက်လက်အနေအထားမှ ကုန်းထကာ ဦးမြဒင်နောက်သို့ ဝင်ပုန်းလိုက်သည်။

ပရိတ်ရေပုလင်းကိုကိုင်ထားရင်း. . . ဦးမြဒင် အကြိမ်ကြိမ်မေတ္တာပို့ အမျှဝေပေးလိုက်တော့မှ အခန်းတွင်း အရာရာတည်ငြိမ်

သွားတော့သည်။

“ကဲ.. မိန်းမ စိတ်ချလက်ချ အိပ်လို့ရပြီ အိပ်တော့”

“ရှင်.. ရော..”

“အိပ်မှာပါဟာ.. ကဲ.. ခြင်ထောင်ထဲကခြင်တွေ အရင်ခါ ထုတ်လိုက်ဦး..”

အနှောင့်အယှက်ကင်းသွားသည့်အတွက် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားကြတော့သည်။

၅ ၅ ၅ ၅

“ပဲပြုတ်”

“လာပါဦး”

ဈေးဦးပေါက် ခေါ်သံကြားရသဖြင့် ပဲပြုတ်သည် ဘေးဘီသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ အသံက အိမ်အိုကြီးထဲမှ ထွက်လာခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်.. ခေါ်သူကိုမတွေ့ရ..။

ထိုခြံရှေ့တွင် ခဏရပ်စောင့်နေသော်လည်း ဘယ်သူမှ ထွက်မလာသဖြင့် ဆက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်မိသည်။

“ဗျို!.. ပဲပြုတ်”

ခေါ်သံထပ်ကြားရတော့ လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ ဇလုံတစ် လုံးကိုင်ထားသော လူတစ်ယောက် အိမ်အိုကြီးထဲမှ ထွက်လာတာ တွေ့ရသည်။

“မြန်မြန်လာပါရှင်.. ခေါ်သံကြားပြီး လူမတွေ့တော့ သရဲ

မှတ်နေတာ.. ”

“ဟာ.. ခင်ဗျားကတော့လုပ်ပြီ၊ ဇေဝသွားယူနေလို့ပါဗျာ သရဲက ပဲပြုတ်စားမလား”

“မမြင်ရတဲ့အရာတွေဆိုတော့ သိနိုင်ဘူးလေ.. ကဲ.. ကဲ ဇေဝပေး.. ဘယ်လောက်ဖိုးလဲ”

“တစ်ဆယ်သား”

ပဲပြုတ်သည်က ချိန်တွယ်ထည့်ပေးရင်း အပိုလေးလက်တစ် ဆုပ်ခန့်ထပ်ထည့်ကာ အိမ်ကြီးကို မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကြောက်သော်လည်း စပ်စုချင်သော မိန်းမတို့စိတ်က..

“ရှင်တို့ ဒီမှာနေတာ မကြောက်ကြဘူးလား”

“နေလာတာကြာတော့လည်း သိပ်မကြောက်တော့ပါဘူး”

ဦးမြဒင် ပဲပြုတ်တောင်းကို ခေါင်းပေါ်ကူတင်ပေးရင်း..

“ဒါဆို သရဲရှိတယ်ဆိုတာတော့ တကယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပ.. အထဲဝင်ကြည့်ပါလား ကြုံတုန်း.. ”

“အောင်မလေး!.. နေ.. နေပါစေရှင်”

ပိုက်ဆံနှစ်ရာကို ကမန်းကတန်းလှမ်းယူရင်း ပဲပြုတ်သည် မပြေးရုံတစ်ဆည် ခြေလှမ်းများနှင့် ထွက်သွားတော့၏။

ပဲပြုတ်ဇေဝကို မိန်းမကိုလှမ်းပေးပြီး ထမင်းကြော်ခိုင်းလိုက် သည်။ ဒီရက်တွေထဲ စားလို့သောက်လို့ မကောင်းဖြစ်နေတာကြာ ပြီဆို ရှောင်အဖွဲ့ကို မျှော်နေမိသည်။ ရုပ်ရှင်သမားတွေလာလျှင် အိမ် ရှင်အတွက်လည်း ရှောင်ထမင်းတစ်ပွဲရသည်။ နာမည်ကြီးဆိုင်မှာ သွားစားရသလိုမျိုး.. အသားဟင်း၊ အသီးအရွက်ကြော်၊ အရည် သောက်ဟင်းတစ်မျိုးစီရသောကြောင့် ရှောင်အဖွဲ့လာလျှင် ထမင်း

စားကောင်းသည်။

မိန်းမ ထမင်းကြော်နေခိုက် ဦးမြဒင် တူနှင့်သံခွက် ဆွဲကာ လန်ထွက်နေသောကြမ်းခင်းများကို သံပြန်ရိုက်နေလိုက်၏။ အဆာ ပြေ ထမင်းကြော်စားပြီးလျှင်တော့ အိမ်ရှေ့မြေလွတ်တွင် စိုက်ထား သော စားပင်သီးပင်များကို ရေလောင်းရဦးမည်။ ဘာအလုပ်မှ မယ် မယ်ရရမရှိသည့်အတွက်.. ဦးမြဒင် လုပ်စရာတွေကို အပျင်းပြေ ဇယားချနေမိသည်။

“တိ.. တိ.. ”

ထိုစဉ် ကားဟွန်းသံကြားလိုက်၍ ခြံပေါက်ဝကို လှမ်းကြည့် မိသည်။ လိုက်ထရပ်ကားဖြူတစ်စီး ခြံဝတွင်လာရပ်တာတွေ၏။ ဒီလို ကားပုံစံမျိုးက ရှောင်ကားဖြစ်ဖို့များနေ၍ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားကာ အိမ်ထဲမှ အပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ခြံတံခါးချက်ဖြုတ်ပြီး ကားဝင်လို့ရအောင် ဖွင့်ပေးလိုက် သည်။ ကားကအိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်သို့ တောက်လျှောက် မောင်းဝင်လာသည်။

ဦးမြဒင် ဆင်ဝင်အောက်ပြန်အရောက်တွင် လူနှစ်ယောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြ၏။ တစ်ယောက်ကိုတော့ မကြာခဏ မြင် ဖူး၍ မှတ်မိနေသည်။

“ဦးလေး.. ရုပ်ရှင်အဖွဲ့တွေ ရက်ချိတ်ထားသေးလား”

“ဟင့်အင်း.. မရှိပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့ ဒါဆိုကျွန်တော်တို့ယူမယ်၊ ခုနစ်ရက် တိတိ ဒီညနိုက်ဂျူတီစဝင်မယ်၊ ဖြစ်တယ်ဖို့လား”

“ဖြစ်တာပေါ့.. အဖွဲ့တွေဆုံနေတာမှ မရှိဘဲ”

“အိုကေဗျာ.. တစ်ဂျူတီ သုံးပုလင်းနော်”

“ရပါတယ်ဗျာ.. ဈေးမတက်ပါဘူး..”

“ဟုတ်ပြီ.. ဒါဆို အိမ်ပေါ်တက်ကြည့်ဦးမယ်၊ အပြန်ကျမှ စရန်ပေးခဲ့မယ်”

“ဒါလည်း.. ရပါတယ်ဗျာ”

ဧည့်သည်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဦးမြဒင် အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့၏။ ကျွန်းအစစ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားပြီး တရုတ်လက်သမားများ၏လက်ရာ ဖြစ်သော ပွတ်လုံးများနှင့်လှေကားကြီးက ယခုတိုင် ခိုင်ခန့်ကောင်းမွန်နေဆဲ...။

အိမ်ပေါ်ထပ်ရောက်သောအခါ ကြမ်းခင်းများက နင်းလိုက်တိုင်း တကျိကျိအသံပေးလျက်ရှိ၏။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကျိုးပဲ့နေသော မျက်နှာကြက်ကျောက်ပြားကြားမှ ခိုနှစ်ကောင်ထွက်လာကာ ခူတင်အဖွဲ့သားနှစ်ယောက်နားကပ်ပြီး.. ဖလူးခနဲ ဖြတ်ပျံသွားကြသည်။

“ဖလပ်... ဖလူး... ဝေါ...”

“အမလေး!.. သောက်ခွေး၊ ဟာ.. လန့်လိုက်တာကွာ”
ရှုတင်ဆရာတွေလည်း အရှက်ပြေဆိုသလို ရယ်လိုက်ကြရင်း...

“အဟဲ.. ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်သွားတာဗျ၊ ဒါနဲ့ ဒီမှာ သရဲခြောက်တာ တကယ်လား.. သရဲက ဘယ်လိုသရဲမျိုးလဲ”

“အခြောက်အလှန့် နည်းနည်းတော့ရှိတာပေါ့.. သရဲက သရဲမဗျ..”

“ဟုတ်လား သူ့ရာဇဝင်အကြောင်းကိုသိရင် ပြောပြပေးပါ

လား ဦးလေး..”

“အင်း.. ထုံးစံအတိုင်း ဓနရှင်တွေနဲ့ အောက်ခြေအလွှာက ကျောမွဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းပါ၊ ဦးလေးလည်း အဲဒီအဖြစ်ကို မိလိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ.. လက်ဆင့်ကမ်းလာတဲ့ ရာဇဝင်ပေါ့.. မင်းတို့သိချင်ရင် ပြောပြရတာပေါ့”

ဦးမြဒင် ချောင်းဟန့်လိုက်၏။

“အဟမ်း.. အဟမ်း”

၆ ၆ ၆ ၆

သူဌေးကြီးဦးရှင်က သူ့အခန်းထဲ ရေနွေးကြမ်းလာပို့သော မြရီအလှကို အာသာငမ်းငမ်းနှင့်ကြည့်ကာ ကျိတ်ပြီးသဘောကျနေမိသည်။ မြရီကိုမြင်တိုင်း ဦးရှင်စိတ်တွေ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ သူမ ရောက်စကတည်းကဖြစ်၏။

တောနယ်ဘက်မှ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက် တောပန်းလေးကို သူမိန်းမက ဘယ်ကဘယ်လို ရှာတွေ့ခဲ့သည်မသိ၊ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဇနီးသည်၏ အဝတ်အစားအကျတွေ ဆင်ပေးလိုက်တော့ ရုပ်ထွက်လာပြီး တပ်မက်စရာလေး ဖြစ်လာသည်။

ဦးရှင်ဒီလိုအတွေးတွေနှင့် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရဖြစ်နေသည်မှာ သုံးလခန့်ရှိပြီ။ ရွှေပင်နားပြီး ရွှေကျေးဖြစ်လာတော့ အမိအရ သိမ်းပိုက်ချင်စိတ်နှင့် လောင်မြိုက်နေမိ၏။

တစ်ညမှာတော့ ဦးရှင်စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ဖေါ်မသေးမြရီအခန်းသို့ကူးကာ အတင်းအဓမ္မ ခြေတော်တင်လိုက်တော့သည်။ အိမ်ကြီးရှင်ကိုတုပြိုင်ကာ မလှန်ရဲမပြောရဲရှာသော မြရီတစ်ယောက် ဦးရှင်၏ ပျော်တော်ဆက်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

သူဌေးကတော် သိမှာစိုး၍ ကျီးလန်စာစားဘဝနှင့် မြရီမှာ အသက်ပင်ဝဝမရှူရဲ... မြရီ၏ဘဝရဲက ထိုမျှနှင့်အဆုံးမသတ်သေး...။

အိမ်ကြီးရှင်တို့၏သား မောင်မင်းဦးဆိုသူသည် ဝတ်လုံဘွဲ့ထူကာ ဘိလပ်မှ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ မင်းဦးကလည်း မြရီကို မြင်မြင်ချင်းဆိုသလိုပင် မေတ္တာသက်ဝင်သွားခဲ့ပြန်သည်။

မင်းဦးက လူကြီးများလစ်လျှင်လစ်သလို မြရီအားချစ်ခွင့်ပန်သည်။ ဘိလပ်ပြန်လည်းဖြစ် အနေအထိုင် အပြောအဆိုလေးလဲ ညက်သောကြောင့် မြရီ... မင်းဦးကို ပုံအပ်မိပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် မြရီဘဝမှာအဖေကိုတစ်လှည့်နှင့် သူသိပ်ချစ်ရသောသားကိုတစ်လှည့် ပျော်တော်ဆက်ရသော အခြေအနေသို့ ရောက်သွားရ၏။ မြရီအခန်းထဲမှာ သားအဖနှစ်ယောက် မဆုံဖြစ်တာကိုပဲ ကြံဖန်ကျေးဇူးတင်နေရတော့သည်။

ဒီလိုနှင့် မြရီ မပေါ့မပါးဖြစ်လာသည်။ ဒါကိုတာဝန်ယူခိုင်းတော့ အဖေရောသားကပါ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုလုပ်နေကြသည်။ သူမအချစ်ကိုလိမ်ယူခဲ့သော မင်းဦးအကြောင်းကို ထိုအခါမှ သိရတော့သည်။ ကြာတော့... ဗိုက်ထွက်လာပြီး သူဌေးကတော်ဒေါ်တင်မှ သိသွားလေသည်။

ထိုအိမ်ကြီးအတွက် မုန်တိုင်းမွေ့ချိန်ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဒေါ်တင်မူ

က လင်နှင့်သားကိုစစ်မေးတော့သည်။ နှစ်ယောက်လုံးက သူတို့နှင့်ရသည့် ကိုယ်ဝန်မဟုတ်ကြောင်း ဘူးခံငြင်းကြသည်။

ဒေါ်တင်မူ၏ ဒေါသတွေက မြရီလေးအပေါ် စုပုံကျရောက်သွားပြီး နှိပ်စက်ညှင်းဆဲခြင်းဖြင့် စစ်မေးကာ တရားခံကိုရှာတော့သည်။ ပါးတွေ၊ နားတွေ ပိတ်ရိုက်သည်။ ပေါင်ကို ဆေးလိပ်မီးနှင့် ဆိုးသည်။ နှိပ်စက်မှုတွေကို မခံစားနိုင်သည့်အဆုံး မြရီအားလုံးကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့၏။

ဦးရှင်၏ဈေးဦးပေါက် အညွန့်ချိုးမှု၊ သားဖြစ်သူက အချစ်ကို လိမ်လည်ရယူမှုတို့ကြောင့် ဒေါ်တင်မူ ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါပွသွားသည်။

ဒေါ်တင်မူမှာ မြရီနှင့် လင်တူ၊မယား မဖြစ်ချင်သလို၊ ချွေးမလည်း မတော်လိုသည့်အတွက် အတင်းအဓမ္မ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချဖို့ ကြံစည်တော့သည်။

လက်သည်ခေါ်ကာ ဗိုက်ပြင်ပေးမလိုလိုနှင့် ဖိနှိပ်တွန်းချ၍ ကိုယ်ဝန်ပျက်အောင်လုပ်သည်။ မြရီ မချိမဆန့်ဝေဒနာများ ခံစားရပြီး ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျရုံမျှမက အသက်ပါပျောက် သွားရလေသည်။

ထိုအခါကျမှ ဒေါ်တင်မူတို့မိသားစု အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြပြီး... အဓိကသက်သေဖြစ်သော လက်သည်မိန်းမကြီးကို ထိုခေတ်က ငွေသုံးရာပေးကာ နှုတ်ပိတ်၍ ရွာပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ မြရီ၏အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ အကြံထုတ်ရသည်။

မြရီအလောင်းကို ခြံထဲမှာပင်မြှုပ်ကာ ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ကြသည်။ ငွေများတရားနိုင်သည့်ခေတ်က ဥပဒေကိုငွေနှင့်ဖုံး၍ ထောင်မကျအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း မြရီ၏ တုံ့ပြန်လက်စားချေမှုကို

ဘယ်လိုမှ မကာကွယ်နိုင်ခဲ့။ အသက်ခံခဲ့ရသော မြရီက ထိုမိသားစုအား နည်းမျိုးစုံနှင့် ခြောက်လှန့်တော့သည်။

ဦးရှင်တို့မိသားစု ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်သည့်အဆုံး အိမ်ကြီးတို့ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ကာ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုပါးစပ်သမိုင်းက ခေတ်အဆက်ဆက်ပြောမဆုံးသော ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်တော့၏။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ခြံစောင့်ဦးမြဒင်က အိမ်ကြီး၏သမိုင်းကြောင်းကို ပြောပြီး ချိန်တွင် ပြတင်းပေါက်တံခါးရှက်များ ယိမ်းကသလို လှုပ်ယမ်းသွားသည်။ မျက်နှာကြက်အပေါက်များထဲမှ ခိုတွေလည်း ဝရုန်းသုန်းကား ပျံသန်းတိုးဝေ ထွက်လာကြပြန်သည်။ ရှုတင်မန်နေဂျာ ပေါက်ကြီးနှင့် ကားဆရာတို့၏မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့...။

“ဘုရား.. ဘုရား.. ဒါ.. မြရီ.. မြရီ များလားဟင်..”
“ဝုန်း!..”

ထိုစဉ် ပြတင်းပေါက်တံခါးတစ်ချပ် ဝုန်းခနဲ ပိတ်သွားသဖြင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြသော ပေါက်ကြီးတို့နှစ်ယောက် မတိုင်ပင်ရဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းပြေးကြတော့သည်။ ဦးမြဒင်လည်း တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ရယ်ကာ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဦးမြဒင် ဆင်ဝင်အောက်အရောက်တွင် မန်နေဂျာပေါက်

ကြီးတို့ ကားပေါ်ရောက်နေပြီ။ ရိုက်ကူးခွင့် အိမ်ငှားခအတွက် စရန်ဆွဲများပေးပြီး အဆောတလျှင်ပြန်သွားကြ၏။

ဦးမြဒင် ထမင်းကြော်စားရင်း..

“မျှော်နေတုန်းရောက်လာတာ အံ့ကိုက်ပဲပေါ့...။ ညစာအတွက် ချက်ဖို့မလိုတော့ဘူး.. ဟင်း.. ဟင်း၊ သူတို့က ညဘက်ပဲ ခိုက်မှာဆိုတော့ မြန်မာထမင်းဟင်း မှာကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဇံကြော်၊ ထမင်းပေါင်း.. စားချင်တာမှာလိုက်ရုံပဲဟာ”

“ကျွန်မတော့ အတော်ပျော်မိတယ်တော်”

ရှုတင်ထုံးစံက နေ့ခင်းပိုင်းရိုက်လျှင် မြန်မာထမင်းဟင်းကျွေးပြီး ညဘက်ဆိုလျှင်တော့ အလုပ်ရှုပ်သက်သာအောင် တရုတ်ဆိုင်က အကြော်အလှော်များသာ ကျွေးလေ့ရှိ၏။ ရှုတင်ရှိလျှင် စက်အဖွဲ့နှင့် ကပ်ပြီး အရက်သောက်ရမည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးမြဒင် ရှုတင်အဖွဲ့ကို မျှော်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးမြဒင် ထမင်းကြော်စားပြီး အိမ်ရှင်ထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ညဘက်တော့ စည်စည်ကားကားနှင့် အပျင်းပြေဦးမှာ ပါလားဟုတွေးကာ ဦးမြဒင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေလေ၏။

ဥ နေင်းနာရီလောက်ကတည်းက ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားတွေ တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်လာကြသည်။ ကင်မရာပုံးကြီးတွေ၊ မီးဆိုင်းတွေ၊ မီးဘုတ်တွေနှင့် စက်အဖွဲ့က အရင်ရောက်သည်။ ထရော်လီနှင့် ကရိုန်းအဖွဲ့က ကားတစ်စီးသပ်သပ်၊ မှောင်စမပျိုးခင်မှာပင် အဖွဲ့သားတွေ စုံသွားသည်။

ပထမဆုံးနေ့ဖြစ်၍ ပရိကျူဆာပါ ရောက်နေသည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာရှိသည့်အတိုင်း ဇာတ်ကားအတွက် ကန်တော့ပွဲပေးသည်။

ဒီအိမ်မှာ ဘုရားခန်းရှိသော်လည်း ဘုရားဆင်းတုတော် မရှိသဖြင့်
ခြံထောင့်က ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာပင် ကန်တော့ပွဲပေးကြသည်။
မင်းသား ရဲမိုး၊ မင်းသမီး သက်မွန်၊ သဉ္ဇာနှင့် ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်
တို့လည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာကြ၏။

လူစုံတော့ ကန်တော့ပွဲရှေ့ ဝိုင်းထိုင်ကာ ကန်တော့ကြ
သည်။ ဇာတ်ကားရှောရှောရှုပြီးစီးဖို့ ဆုတောင်းကြ၏။

“ဝိညာဉ်ကလဲစား” ဟု နာမည်ပေးထားသော သရဲကားရိုက်
ဖို့အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ. . . ကန်တော့ပြီးတော့ ပွဲရှေ့တွင်
အပ်ထားသော ဇာတ်ညွှန်းဖိုင်နှင့် ကင်မရာများကို သက်ဆိုင်သူတို့
လာယူကြ၏။

ပရိယူဆာ ဦးကျင်ဟုတ်က မင်းသမီးနှစ်ယောက်နားမှာ
ရစ်သီရစ်သီနှင့် သူ့အကြည့်တွေက ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအဆစ် ပြေပြစ်
လှပသာ သက်မွန်လေး၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဝဲကျနေသည်။ ဒီကား
တွင် သက်မွန်ကိုထည့်ရိုက်ဖို့ ဦးကျင်ဟုတ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်
သည်။

မင်းသမီး တစ်ယောက်ချင်းစီတွင် အလှဖန်တီးရှင် မာမီ
တို့ယ်စီနှင့်. . .

ထိုအချော်တကောက် မာမီနှစ်ယောက်လည်း အိမ်ကြီး
အောက်ထပ်မှာ နေရာယူထားကြသည်။ ခေတ်ပေါ်အကောင်းစား
အလန်စားရှုတင်အိမ်မဟုတ်ဘဲ. . . သရဲရှုတင်အိမ်ဖြစ်နေ၍. . . မင်း
သား၊ မင်းသမီးများ အလှပြင် အဝတ်အစားလဲဖို့ အခန်းသီးသန့်မရှိ၊
အသန့်ရှင်းဆုံးအခန်းမှာပင် ဖြစ်သလိုလုပ်ကိုင်ကြရသည်။

“ဟဲ့. . . မိုးတီမရေ၊ ဒီပွဲကတော့ ကြည့်ကောင်းမယ်. . .

အပြင်မှာလည်း မင်းသားက မင်းသမီးနှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ အိမ်ကလီ
ငြိနေတာလေ. . .”

“ဟုတ်ပ ကောင်မရယ်. . . သက်မွန်ရော သဉ္ဇာပါ မင်းသား
နဲ့ မကင်းရာမကင်းကြောင်းလေးတွေပေါ့၊ ဟွန်း. . . သိတယ်မဟုတ်
လား၊ ဒီလောကမှာ အများဆုံးပြောကြတဲ့စကား. . . ဘာပေးမှာလဲ၊
သူတို့လည်း အောင်မြင်ချင်သူတွေလေ. . . ပေးဆပ်ရမှာပေါ့၊ ရဲမိုးတဲ့
တင်ပေးခဲ့လို့ ဒီလို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးလေးတွေ ဖြစ်လာရတာ
မဟုတ်လား၊ ရှုတင်တစ်ခုတည်းမှာ လာဆိုနေတာဆိုတော့. . . ဟင်း
ဟင်း. . . ဟင်း. . .”

“ငါ့သမီး သက်မွန်တော့ နောက်ကောက်ကျမှာ ကျိန်းသေ
တယ်၊ သူက နည်းနည်းနွမ်းနေပြီလေ. . . သဉ္ဇာက အခုမှတက်သစ်စ
အနုအဖပ်လေးဆိုတော့. . .”

အခြောက်မမိုးတီက မာမီစန်းဝင်းကို မွဲကာရွံ့ကာနှင့်လှမ်း
ပြောလိုက်သည်။ နောက်တွင်ရောက်နေသော သက်မွန်ကိုပင် သတိ
မထားမိလိုက်. . .

“ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ! . .”

မာမီနှစ်ယောက် စကားဝိုင်းအနီးသို့ မင်းသမီးသက်မွန်
ရောက်လာ၍ အခြောက်မတွေ အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်ကုန်သည်။

“အဲ. . . မဟုတ်. . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သမော်တကီးရယ်၊
အဟီး. . . အကယ်ဒမီနေက မင်းသားရဲပြောင် တောင်ရှည်ပုဆိုးကြီးနဲ့
ချော်လဲတဲ့အကြောင်း ပြောနေကြတာ. . . အဟီး. . .”

“စကားပြောတာ ဆင်ခြင်ကြနော်၊ ဒါပဲနော်. . . နောက်ဆို
မာမီစန်းဝင်းနဲ့ မပြင်ပဲနေလိုက်မှာ. . . ဟွန်း”

မာမိစန်းဝင်းမှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး..

“မာမိ ဘာမှမပြောရပါဘူး သမီးရယ်”

“ပြီးတာပဲ၊ မိတ်ကပ်ပြင်မယ်မာမိ ဆံပင်ထုံးမယ် အင်္ဂလိပ် ခေတ်နော်..။ သမီးက အမေခန်း.. ရုပ်လည်းချပေးဦး”

“အိုကေ.. သမော်တကီး”

ရှုတင်သုံး ပတ္တမြူခေါက်ကုလားထိုင်ကို ခင်းပေးလိုက် သည်။ သက်မွန်က သရဲကားရိုက်ရတာ စိတ်မပါကြောင်းပြော၏။ မာမိစန်းဝင်းကလည်း ထောက်ခံရင်း အခြောက်မပီပီ စပ်စပ်စုစု သတင်းများ ဖေါက်သည်ချတော့သည်။

“အခုရိုက်မယ့် သရဲကားက ဒီအိမ်ရဲ့ဇာတ်ကြောင်းကို ရိုက် ဇာတ်..။ ဒါရိုက်တာနဲ့ ဇာတ်ညွှန်းဆရာပေါင်းပြီး ဇာတ်ဆင်ထား တာတဲ့၊ ကွဲလည်း နည်းနည်းပဲကွဲမှာလေ၊ ဟင်း.. ပြောရင်းနဲ့တောင် လားလာပြီ”

မာမိစန်းဝင်း ဖင်ကိုအားရအောင်ကုတ်ပြီး သက်မွန်ဆံပင် ကို ကိုင်မည်အလုပ်..

“မာမိ.. လက်ကိုဆပ်ပြာနဲ့ သေချာသွားဆေးဦး.. ပြီးမှ ဖြင့်တော့မယ်”

“ဟွန်း.. သက်မွန်ကလည်း ဒီလောက်လေးကိုများ..”

မဲ့ကာရွဲ့ကာပြောပြီး မာမိမိုး နောက်ဖေးသို့ ထွက်သွားကာ ရေသွားဆေးရသည်။ ပြန်လာမှ သက်မွန်က..

“မာမိက ဒီဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“သမီးကလည်း.. မာမိတို့က ဒီမှာ ခဏခဏရိုက်ဖူးတယ် လေ.. အောက်ကားလေးတွေပါ၊ အပေါ်ကားကတော့ ဒီမှာလာမ

နိတ်ဘူး ကုန်ကျစရိတ်နည်းလို့တဲ့..။ မာမိက ခြံစောင့်လင်မယားနဲ့ ရင်းနှီးနေပြီလေ..။ သူတို့ပြောပြလို့ ဒီအိမ်က မြရိအကြောင်းကို သိနေတာ.. သက်မွန်ရဲ့..

အင်း.. မြရိလေးဘဝက သနားစရာကောင်းပါတယ်၊ နာ ကြည်းချက်အစွဲအလမ်းက ကြီးလွန်းတော့ မကျွတ်နိုင်ဘူးဖြစ်နေ တာ..

သရဲအကြောင်း သတင်းအစုံအလင် ကြော်ငြာပြီးချိန်တွင် ဆံပင်ထုံးပြီးသွား၍ မိတ်ကပ်ဆက်ပြင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒါရိုက် တာ၊ ဇာတ်ညွှန်းဆရာ၊ ကင်မရာမင်းနှင့် ရှုတင်မန်နေဂျာတို့ ခြံကြီး အတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း လိုကေးရှင်းရွေးနေကြသည်။

Indoor, Outdoor နှစ်မျိုးစလုံးအတွက် စိတ်ကြိုက်လိုကေး ရှင်းဖြစ်သော နောက်ဖေးက.. အိမ်မကြီးနှင့် သီးခြားဆောက်လုပ် ထားသော အလုပ်သမားတန်းလျားမှာ Indoor ရိုက်ရန်.. အရေးလီ ကို နေရာချခိုင်းလိုက်သည်။

အပြင်မှာ ကရိန်းကိုပြင်ဆင်ထားခိုင်းလိုက်သည့်အတွက် စက်အဖွဲ့နှင့် ကရိန်းအဖွဲ့သားတွေ အလုပ်ရှုပ်သွားကြ၏။

ဒါရိုက်တာနှင့်ဇာတ်ညွှန်းဆရာတို့ ရိုက်ကူးမည့် အခန်းစဉ် ကို တိုင်ပင်ရင်း ဇာတ်လမ်းဆွေးနွေးကြရာ ရှုတင်မန်နေဂျာ ပေါက် ကြီးလည်း ဖောရှောဝင်လုပ်နေ၏။

ပြောရင်းဆိုရင်း သူတို့ရိုက်မည့်ဇာတ်လမ်းက ဦးမြဒင်ပြော ပြသောဇာတ်လမ်းနှင့် အတော်တူနေသည်မို့.. ပေါက်ကြီးစိတ်ထဲ စနောင့်စနင်း ဖြစ်သွားရသည်။

“အခု သဗ္ဗာနဲ့ ဦးဇော်မျိုးနှစ်ယောက်ပဲ၊ သဗ္ဗာအိပ်နေတုန်း

အဘိုးကြီးက ဝင်ကြံတဲ့အခန်းလို့ . . အဲဒါသွားပြောလိုက်. . ”

“ဟုတ်. . အာစရီ”

‘အင်း. . စရိုက်တော့လည်း ဇာတ်ရှိန်အမြင့်ဆုံး အခန်းကိုစ ရိုက်တာပဲ. . ’

အတွေးတို့နှင့်. . . ဒါရိုက်တာအမိန့်အတိုင်း ဦးဇော်မျိုးနှင့် သဗ္ဗာအား ပေါက်ကြီး အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ အဝတ်အစား အိမ်နေရင်းပုံစံဝတ်ရန် ပြောပြီး. . ညစာမှာဖို့ တစ်ခါတည်း စာရင်း ကောက်သည်။

မင်းသမီးသဗ္ဗာက ထမင်းပေါင်းအပြင် ဘဲကင်တစ်ကောင် ပါ အဆစ်မှာသည်။ ဒါ သူတို့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပဲဖြစ်၏။ အားလုံးကို စာရင်းကောက်ပြီး ရှုတင်ကားနှင့် ပေါက်ကြီး ထွက်သွားတော့သည်။

ဆက်တင်သမားနှစ်ယောက်က သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိနေသော အခန်းထဲ ကြိုတင်လူဆောင်လာသော တစ်ယောက်အိပ်ခွတင်နှင့် ခြင်ထောင်၊ အိပ်ရာ၊ ခေါင်းအုံးတို့ ချထားပြင်ဆင်လိုက်သောအခါ အိမ်ဖော်မလေး၏အိပ်ခန်း ဖြစ်သွားတော့၏။

ကင်မရာနှစ်လုံးနှင့် မီးဗန်းများနေရာချပြီးသောအခါ ရိုက် ကူးမှုစတင်သည်။ ပထမတစ်ကဒ်က မင်းသမီးအိပ်ပျော်နေပုံ. . . ခြင်ထောင်အပြင်နှင့် အတွင်းပါ နှစ်မျိုးလုံးရအောင်ရိုက်သည်။

နောက်တစ်ကဒ်က မင်းသားကြီးဇော်မျိုး အခန်းထဲချွတ်နင်း စင်ရောက်လာပုံ၊ ခြင်ထောင်လွန်ပုံတို့ဖြစ်သည်။ ဒါတွေရိုက်အပြီးမှာ ကျန်တာတွေက ခြင်ထောင်ခန်းတွေပဲ ဖြစ်တော့သည်။

အခုတော့ သရုပ်ပေါ်အောင် ပီပီပြင်ပြင် ရိုက်လို့ရနေပြီ. . ၊ ဒါမျိုးတွေရိုက်ရတာ ရိုက်ကွင်းမှာတော့ အတော်ရယ်စရာကောင်း

သည်။ မင်းသားကြီးဇော်မျိုး ကင်မရာကိုဖက်နမ်းလိုက်၊ မချိုမချင် ကြည့်လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်သိမ်းလိုက်၊ ကင်မရာကို လျှာနှင့် လျက်လိုက်လုပ်ပြကာ သရုပ်ဆောင်နေရ၏။

ရိုက်ကွင်းမှာ ရှိနေသူတွေ တခွီးခွီးရယ်ကြရ၏။ ဒီလို. . ကင်မရာကို နသားပါးရားလုပ်ပြီး သရုပ်ဆောင်ရတာ လွယ်ကူသည့် ကိစ္စတော့မဟုတ်. . . .

ရိုက်ကွင်း၌တာဝန်ရှိသူတွေ အလုပ်လုပ်နေချိန်တွင် မန်နေ ဂျာပေါက်ကြီး စားသောက်စရာတွေဝယ်လာပြီး အိမ်ကြီးပေါ်တွင် အချောင်ခိုကာ ငိုက်နေသည်။ ရိုက်ကွင်းက အလုပ်သမားတန်းလျား မှာဆိုတော့ အိမ်ပေါ်တွင်တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ကျလီ. . ကျလီ. . ”

ငိုက်နေရာမှ အသံကြား၍. . လန့်ဖျပ်ကာ ပေါက်ကြီး သူ ဘေးမှစားစရာများကို ကြည့်မိသည်။

“ဟဲ့ကြွက်! . . ရူး! . . ရူး! . . သွား. . သွား”

ကြွက်မောင်းပြီး ပေါက်ကြီး ပြန်မှေးနေလိုက်သည်။ ထိုအ ချိန်တွင် ပေါက်ကြီး ချမ်းစိမ့်သလို ခံစားလာရသည်။ ပခုံးပေါ်သို့ အေးစက်နေသောလက်တစ်ဖက် လာတင်တာ ခံလိုက်ရသဖြင့်. .

“အောင်မလေးဗျ! . . အေးစက်နေပါလား”

“အစ်ကို. . ”

ပေါက်ကြီးတွေ့လိုက်ရသည်က ရုပ်ရည်သနားကပါးနဲ့ မိန့် ကလေး ဖြစ်သည်။ သူတို့ ရှုတင်အဖွဲ့သားလည်းမဟုတ်. . ဒီအိမ် တွင်လည်း မတွေ့ဖူး၍. . ပေါက်ကြီးမေးငေါ့ပြကာ. .

“ဘာတုံး. . ”

“ငိုက်အရမ်းဆာနေလို့ပါ။ . . ညီမကို နည်းနည်းလောက် ကျွေးပါလားဟင်”

ပေါက်ကြီးလန့်သွားကာ မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း..

“နင်က. . ဘယ်သူလဲ. . ဒီအိမ်ကလား၊ နင့်လည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး”

“ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ. . . ကျွန်မက ဒီအိမ်မှာသေသွားတဲ့ မြရီ လေ. . ”

“အန်!. . ”

ပြောနေရင်း ထိုမိန်းမမျက်နှာမှာ ကြောက်စရာကောင်း အောင် ပြောင်းလဲသွား၏။

ပေါက်ကြီးဘယ်လိုမှ စိတ်ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘဲ မျက်စိစုံ မှိတ်ကာ အသံကုန်အော်ဟစ် လိုက်တော့သည်။

“အား!. . သရဲဗျို. . သရဲ. . သရဲ. . လာကြပါဦး၊ သရဲ. . သရဲ. . ”

ပေါက်ကြီးအော်သံက ကျယ်လွန်းလှပြီး. . . ရိုက်ကွင်းမှာ silence shot ရိုက်နေချိန်မို့ သူ့အော်သံကို အကုန်ကြားလိုက်ရသည်။ သရဲတားရိုက်နေတုန်း သရဲခြောက်ခံရသောအဖြစ်မို့ အားလုံးရပ်ကာ အသံလာရာသို့ အပြေးရောက်လာကြသည်။

မြင်လိုက်ရသည်က သတိလစ်နေသော မန်နေဂျာပေါက် ကြီးပင် ဖြစ်တော့၏။ ပေါက်ကြီးကို နှာနှပ်ပေးရင်း ရိုက်ကွင်းကို ပြန်စကြသည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

သရဲခန်းတစ်ခန်း ရိုက်ဖို့အတွက်လိုအပ်သည်များကို ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ချွဲတန်းနှင့် သစ်ပင်များကို foreground ခံ၍ သရဲမလေထဲ ရှုပ်တိုက်မျောလွင့်လာသလိုမျိုး ရိုက်ချက်ရအောင် ကြိုးစားနေကြ၏။

လိုအပ်သော အထောက်အကူပစ္စည်းများအဖြစ် စတိတ်မိုက်တွင်သုံးသော မီးခိုးမှုတ်စက်နှင့် သုံးချောင်းထောက် ပန်ကာကြီးတစ်လုံးလည်း အသင့်ပြင်ထားသည်။ ဒါရိုက်တာဇော်ဝိုင်က အားလုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ်လိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်ကျေနပ်သွားဟန်နှင့်. .

“ရီဟာဇယ်. . ”

ဒါရိုက်တာက ရီဟာဇယ်လုပ်မည်ဆို၍ မင်းသမီးတက်မည်နေသော ထရောလီလှည်းကို စက်အဖွဲ့က ကြိုးနှင့်ဆွဲသည်။ ဒါရိုက်တာကင်မရာတစ်လုံးက စတင်(န်)ပေါ်ထောင်ထားရင်း quick cam

era pan နှင့်လိုက်ပြီး အရုပ်များအရယူသည်။

နောက်တစ်လုံးက ကရိန်းပေါ်မှ high angle ယူကာ မလွတ်တန်း ရိုက်ထားသည်။ သံလမ်းပေါ်မှ ထရော်လီသွားသည့် အရှိန်နှင့် တရိန်းရွေလျားမှု ဟာမိုနီဖြစ်အောင် ရီဟာဇယ်နှစ်ခါလုပ်သည်။

အားလုံးကွက်တိ ဖြစ်သွားသောအခါမှ မီးခိုးမှုတ်စက်ပါ သုံး၍ ဖိုင်နယ်ရီဟာဇယ် လုပ်ကြသည်။ ဒါရိုက်တာက မော်နီတာမှ တစ်ဆင့် ကင်မရာနှစ်လုံး၏ ရိုက်ချက်များကို 'ဆွစ်ချာ'နှင့် ချိန်းကာ မလွတ်တမ်းကြည့်သည်။

မော်နီတာစကရင်ပေါ်တွင် မီးခိုးငွေ့များကြားမှ ရှပ်တိုက် မျောလွင့်လာသောသရဲမအား သဘာဝကျကျ တွေ့မြင်နေရသည်။ ဗီဒီယိုဇာတ်ကားအဖြစ် ပြသသည့်အခါ တစ်မိနစ်လောက်သာ ကြာမည်ပြကွက်ကို သုံးနာရီလောက်ကြာအောင် တပင်တပန်း ရိုက်ကူးကြရသည်။ ထိုအခန်းကို ရိုက်ပြီးနောက် ခဏတဖြုတ်နားကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် camera man ဇော်ဇော်က ဒါရိုက်တာနားရောက်လာပြီး...

“အာစရိ. . ဖိုင်နယ်ရိုက်တုန်းက ကျွန်တော့်ကင်မရာထဲမှာ မင်းသမီးနောက်က အရိပ်တစ်ခု ကပ်လိုက်လာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်”

“ဟင်!. . ဟုတ်လား. . ပြစမ်းပါဦး ပြန်ကြည့်ရအောင်”
ဇော်ဇော်က ရိုက်ခွေကို ပြန်ရစ်၍ ဖိုင်နယ်ရိုက်ချက်ကို ပြန်ပြပေးသည်။

အားလုံး၏အကြည့်တွေက မော်နီတာစကရင်ပေါ်မှာ. . ညမြင်ကွင်းက ကြည်လင်ပြတ်သားစွာပေါ်လာသည်။

သစ်ပင်ချုံတန်းများကြားတွင် မီးခိုးငွေ့များ ရစ်သိုင်းနေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းထဲသို့ သရဲမသဏ္ဌာ ဝင်လာ၏။ သူ၏အဖြူရောင် ဝတ်စုံပါးက လေနှင့်အတူ လွင့်ပါးလျက်. . . ထိုစဉ်မှာပင် သဏ္ဌာ နောက်မှ အဖြူရောင်အရိပ်တစ်ခု ကပ်ပါလာတာကို ဝိုးတဝါးမြင်လိုက်ကြရသည်။

“ဟိုမှာ. . ဟိုမှာ. . တွေ့လား”
အားလုံးသေချာစိုက်ကြည့်နေကြ၏။ နောက်တစ်ခါပြန် ကြည့်တော့လည်း ထိုအဖြူရောင်အရိပ်ကို အတိအကျ မြင်တွေ့ကြရသည်။

“သေချာပြီ. . ဒါ. . တကယ်သရဲပဲ”
ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်၏ မှတ်ချက်ကြောင့် အားလုံးထိတ်လန့်သွားကြသည်။ အရင်ဆုံးသတိထားမိသော ကင်မရာမင်းဇော်ဇော်၏ ချက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေလေပြီ. . .

“ကဲ. . အားလုံးသေချာနားထောင် ဒီသတင်း လျှောက်ဖွဲ့မနေနဲ့ ရှုတင်ပျက်သွားဦးမယ်၊ အခု scene နံပါတ်ဆယ့်နှစ် ရိုက်မယ်လို့ မင်းသမီးကိုပြောလိုက် မင်းသားလည်း ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့. . အာစရိ”
တစ်ဆစ်ချိုး လှေကားကြီးတွင် ရိုက်မည်ဆို၍ စက်အဖွဲ့ခြံထဲမှ မီးဝန်းများကို အိမ်ကြီးထဲသို့ ရွှေ့ကြရပြန်သည်။ ထိုလှေကားထစ်တွင် အိမ်ဖော်မလေးအား သူဌေးသားက ဖွတ်ချစ်ရေးဆိုသော အခန်းအား ရိုက်ကူးမည်ဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာက မင်းသား မင်းသမီးတို့ကို ဒိုင်ယာလော့များ ချပေးနေသည်။

“သဏ္ဌာက လှေကားအတိုင်းတက်သွား၊ တစ်ဆစ်ချိုး ရောက်

ခါနီးမှာ မင်းသားကလှမ်းခေါ်မယ်၊ မိနွယ် ခဏစောင့်ပါဦး၊ အဲဒီလို ပြောသံကြားရင် သဉ္ဇာက လှည့်ကြည့်ပြီး ခဏရပ်စောင့်လိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့. .”

“အဲဒီမှာ မင်းသားက သဉ္ဇာနားကို ရောက်အောင်သွားမယ်၊ လက်ကိုဆွဲပြီး ကိုယ့်ကိုအဖြေမပေးသေးဘူးလာကွာလို့. . ပြော၊ ဒီ တော့သဉ္ဇာက. . အို. . လွတ်ပါအစ်ကိုရယ် မေမေကြီးမြင်သွားလိမ့် မယ်လို့ပြောမယ်နည်းနည်းလည်းရုန်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. .”

ထို scene အပြီးတွင် ထမင်းစားဖြုတ်သည်။ မင်းသားရဲမိုး လူရှင်းရာခြံထောင့်တွင် ဖုန်းပြောနေ၏။ ဘယ်ကောင်မလေးနှင့် ပြောနေသည်မသိ ရဲမိုး ခိုးခိုးခပ်ခပ်နှင့် အတော်သဘောကျနေသည်။

ဖုန်းပြောအပြီးလှည့်အတွက် နောက်တွင်ရောက်နေသော သက်မွန်က. .

“ကိုမိုး. . သက်မွန်. . ကိုမိုးနဲ့ အေးဆေးတွေ့ချင်တယ်”

ရဲမိုးက မျက်နှာကိုခပ်တည်တည် လုပ်လိုက်ကာ. .

“ကိုယ် ဒီရက်ပိုင်း အားမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး၊ အလုပ်တွေအရမ်း များနေတယ် သက်မွန်ရဲ့. .”

“ဘာလဲ. . သက်မွန်အတွက် အချိန်မပေးနိုင်တော့ဘူး လား. . သက်မွန် ကိုမိုးအပေါ်မှာ ဘာအမှားလုပ်ထားမိလို့လဲ”

“အဟင်း. . ကိုယ်တကယ် အလုပ်များနေလို့ပါကွာ”

“ဘာလဲ. . ကိုမိုး၊ တွဲလာတာကြာပြီဆိုတော့ ရိုးသွားပြီလား၊ သက်မွန်က ကိုမိုးနဲ့လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားတာ”

“လက်ထပ်ဖို့. . အဟင်း. . ဟင်း. . အနုပညာသည်တွေ အတွက် လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ. . ကျိန်စာတစ်ခုမှန်း မသိဘူးလား သက်မွန်. .”

ရဲမိုးက စိမ်းစိမ်းကားကား စကားတွေပြောလာခဲ့ပြီ။ တက် သစ်စ မင်းသမီးလေးသဉ္ဇာနှင့်တွေ့ကာမှ သူမအပေါ် ဒီလိုအချိုးနှင့် ဆက်ဆံတာ သက်မွန် လုံးဝမခံစားနိုင်တော့. . ။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်နားသို့ သဉ္ဇာရောက်လာ ပြီး. .

“ကိုမိုးရေ. . အာစရိခေါ်နေပြီ၊ နောက် scene အတွက် ဒိုင်ယာလော့ ချပေးမလို့တဲ့. .”

သဉ္ဇာက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနှင့် ရဲမိုးလက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်ထုတ် သွားသည်။ ခေါ်သွားရုံဆိုလျှင်တော့ ဘာမှမဖြစ်၊ ခုဟာက သက်မွန် ရှေ့မှအဖြတ် အောင်နိုင်သူအပြုံးလေးနှင့် မျက်စောင်းပါ ထိုးသွား သေးသည်။ သက်မွန်ရင်ထဲ မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲသွားတော့၏။

အမေခန်းမှ ရုပ်ချပြီးသရုပ်ဆောင်နေရသည့်အတွက်လည်း စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်ရသလို သူတကယ် အိုနေပြီလားဟုလည်း စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာမိသည်။ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသများနှင့်အတူ. .

“စောင့်ကြည့်လိုက်. . သဉ္ဇာ၊ နင့်ရဲ့ ဒီနေ့အပြုအမူတွေအ တွက် ကောင်းကောင်းကြီး ပြန်ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

ထိုညက သက်မွန်နှင့်သဉ္ဇာတို့ အတူတူသရုပ်ဆောင်ရ သည်။ သဉ္ဇာ မီးဖိုချောင်ထဲ အလုပ်လုပ်နေရင်း ပျို့အန်နေသဖြင့် အိမ်ကြီးရှင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူ သက်မွန်က ပထမဆုံးအကြိမ် မယုံသင်္ကာဖြစ်စွာနှင့် သတိပေးစကားပြောသော အခန်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ကောင်မ!.. ညည်းအန်တာ ရိုးမှရိုးရဲ့လားအေ”
 “ရိုးပါတယ် မေမေကြီးရဲ့ အစာမကြေလို့ပါ”
 “ဟွန်း.. ဟွန်း.. ရိုးမှဖြစ်မှာနော် အမှိုက်ကစ၊ ပြဿဒ် မီး
 မလောင်အောင် ကြိုပြီးသတိပေးထားလိုက်ပါရဲ့.. ငါ့သားကို အမိ
 ဖမ်းပြီး သူဌေးကတော်လုပ်ဖို့တော့ မကြံနဲ့နော်.. ကဲ..”
 သက်မွန်က အပြောအဆို ဒေါ်မာန်ပါရုံမျှမက သဗ္ဗာဏါခါး
 ကိုပါ လိမ်ဆွဲလိုက်၏။
 “အား.. အား.. တကယ်လိမ်ဆွဲတယ်၊ နင် ဘယ်လိုလုပ်
 တာလဲ၊ ဒီလိုလုပ်ရမယ်လို့ ခိုဟာဇယ်မှာလည်း ပြောမထားဘူး.. ၊
 ဒါရိုက်တာကလည်း သင်မထားဘူး.. ၊ နင် ငါ့ကိုတကယ်လုပ်တယ်”
 “အဲ့ဒါ အနုပညာလေ.. ၊ ခိုင်းတဲ့အိမ်ဖော်ကို ကိုယ့်သားနဲ့
 ဖြစ်မှာလို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်တားတဲ့ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ စိုးရိမ်စိတ်
 တို့ ပီပြင်အောင်သရုပ်ဆောင်လိုက်တာလေ”
 မင်းသမီးနှစ်ယောက် စကားများကြတော့သည်။ ဒါရိုက်တာ
 တ ဘာမှဝင်မပြောသဖြင့် ကင်မရာမင်းဇော်ဇော်က မနေနိုင်မထိုင်
 နိုင် ဝင်ပြောရသည်။
 “ဟုတ်သားပဲ မသက်မွန်.. ၊ အဲလိုတော့ မလုပ်သင့်ပါဘူး
 ခိုဟာဇယ်မှာကတည်းက ကင်မရာအဝင်အထွက် တစ်ခါတည်းလုပ်
 ထားတာ ရုတ်တရက်ဆွဲလိမ်လိုက်တော့ ကမန်းကတန်း zom ဖြ
 တာတောင် မမိတော့ဘူး..”
 “တအားလိမ်ဆွဲတာ.. အရမ်းနာနေပြီ.. ဟင့်.. ဟင့်”
 သဗ္ဗာ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ကာ ပြော၏။
 “ဟဲ့!.. လိမ်ဆွဲတာ ဘယ်လောက်နာလို့လဲ၊ ကိုရိုးယားကား

တွေမှာ ပါးရိုက်တာတောင် အားပါပါနဲ့ရိုက်နေကြတာလေ.. ၊ နင်
 မသိဘူးလား.. ၊ ဒါ ရုပ်ရှင်ဟဲ့.. ပီပြင်အောင်တော့ သရုပ်ဆောင်ရ
 မှာပေါ့..”
 “အဲဒါက ကိုရိုးယားမှာ ဒီမှာလာမပြောနဲ့လေ..”
 သဗ္ဗာနာနာနှင့် ခွန်းတုံ့ပြန်သည်ကို ဇော်ဇော်ကထောက်ခံ
 ရင်း..
 “ဟုတ်တယ်.. မသက်မွန်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်တော်
 တော်ကုန်သွားပြီ.. ရှုတင်ဘရိုက်တဲ့အခါ အချိန်မတော်ကြီးပြန်ရတဲ့
 စက်အဖွဲ့ကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာစေချင်တယ်ဗျာ..”
 “ဟဲ့!.. ဇော်ဇော် နင်က ဘာအဆင့်ရှိလို့ ဝင်ပြောနေရတာ
 လဲ”
 သက်မွန်ခါးထောက်ကာ ကင်မရာမင်းနှင့်ပါ စကားများလာ
 မှ ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင် ထလာ၏။
 “ကဲ.. တော်ကြစမ်း အလုပ်နှောင့်နှေးတယ် သက်မွန်လုပ်
 လိုက်တဲ့.. အဲဒီ plot ကို ငါလည်းသဘောကျတယ်”
 နောက်တစ်ကဒ်တွင် သဗ္ဗာအိုက်တင်တွေ လျော့နေ၏။
 သက်မွန်က အရမ်းကောင်းနေသောကြောင့် ဒါရိုက်တာကြီး
 cut ဟုအော်လိုက်သည်။
 “သဗ္ဗာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အိုက်တင်လေးဘာလေး လုပ်
 လေဟာ၊ အသက်မဝင်ဘူး.. ကျောက်ရုပ်ကြီးကြနေတာပဲ..”
 “သဗ္ဗာလုပ်ရတဲ့ ကာရိုက်တာကလည်း ညံ့တယ်လေ.. ၊
 အိမ်ဖော်လည်းဖြစ်.. ယောက်ျားနှစ်ယောက်ရဲ့ စော်ကားတာကို
 အလူးအလဲခံနေရတဲ့ဇာတ်ရုပ်.. ပြီးတော့ ဗိုက်က ဘယ်သူ့ဗိုက်မှန်း

၃၈ ဧဝတာ

လည်းမသိ. . မိန်းမပျက်လို့တောင် ခေါ်လို့ရတဲ့ ဇာတ်ရုပ်ကို သရုပ်ဆောင်နေရတာ ဆရာရဲ့. . ”

“နင်တို့က ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေကြီးပဲ. . ”

နှစ်ကြိမ်ပြန်ရိုက်တော့မှပဲ ထို scene ပြီးသွား၏။ နောက်တစ်ခန်းရိုက်ဖို့အတွက် နေရာရွှေ့ကာ ပြင်ဆင်ကြသည်။ သဗ္ဗာလည်း အဝတ်အစားလဲဖို့ ရေချိုးခန်းဝင်သည်။

မာမိမိုးပေးသော အဝတ်များကိုလှမ်းယူပြီး အခန်းတံခါးဝှေ့လိုက်၏။ တံခါးလက်ကိုင်နှင့် ဂျက်များပျက်စီးနေသည်မို့ တံခါးက ပိတ်လို့မရ။ သဗ္ဗာ ခပ်သွက်သွက်ပင် အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။

ထိုစဉ် သဗ္ဗာနောက်မှ အရိပ်တစ်ခုပေါ်လာ၏။ စိတ်ထဲ မသိုးမသန့်ဖြစ်လာ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆံပင်ဖားလျားချထားသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အား!.. အ!.. အ!.. ”

အသည်းတွေအူတွေ ပြောင်းဆန်အောင်ထိတ်လန့်သွား၍ အော်ဟစ်လိုက်သောအသံက လည်ချောင်းထဲ တစ်ဆို့ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“နင်က ငါ့ကို ဘာလို့စော်ကားရတာလဲ”

“ဟို. . ဟို. . ဟို. . ”

“ငါက မိန်းမပျက် မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ငါ့ကိုစော်ကားကြတာ. . ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်. . ကျွန်မ မှားသွားပါတယ်”

ရေချိုးခန်းထဲ ထိုမိန်းမနှင့် နှစ်ယောက်တည်းမို့. . သဗ္ဗာတစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းတုန်နေသည်။

သရဲခြောက်တဲ့ ရုတင်စီဒီကြီး ၃၉

“သမော်တကီး ကြာလိုက်တာ မပြီးသေးဘူးလား”

အပြင်မှမာမိမိုးက တံခါးတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်လာ၏။ အင်္ကျီကိုင်ပြီး ကြောင်တောင်တောင်ငေးနေသော သဗ္ဗာကို တွေ့လေရာ မာမိမိုးက မင်းသမီးလက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းရိုက်ပြီး. .

“ဟယ်!.. ကြည့်စမ်း၊ ခုထိ အင်္ကျီလဲ မလဲရသေးဘူး. . ဒါရိုက်တာကြီး ပြောတော့မှာပဲ. . ”

ထိုသို့ပြောလိုက်မှ သဗ္ဗာသတိဝင်လာပြီး စောစောက မိန်းမကို ရေချိုးခန်းထဲ လှည့်ပတ်ရှာမိသည်။ သူနှင့်မာမိမိုးမှလွဲ၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရတော့. . .

“သမော်တကီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ. . ”

“မာ. . မာမိ. . စောစောက မိန်းမတစ်ယောက် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာသေးလား. . ”

“ဟင်. . မာမိတံခါးရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေတာပဲ. . ဘယ်သူမှ ဝင်မလာပါဘူး”

ထိုညက နောက်ထပ်နှစ်ခန်းရိုက်ပြီး ရှုတင်ဘရိတ်လုပ်သည်။ သဗ္ဗာမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေကာ သရုပ်ဆောင်ခြင်းကို ဈာန်ဝင်စား၍မရအောင် ဖြစ်နေတော့၏။

အခန်း(၃)

ဆက်တင်ပညာရှင် ခွဲလေး.. ဝါးလုံး၊ ဘိလပ်မြေ အိတ်ခွဲ၊ ရောင်စုံဆေးဘူး၊ ကော်ပုလင်းများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဝါးလုံးကို ဝါးခြမ်းများအဖြစ် ခွဲစိတ်ပြီး.. လေးပေခြောက်ပေ လေးထောင့်သဏ္ဌာန်ဖြစ်အောင် ပုံဖော်နေသည်။ ဝါးခြမ်းတွေကိစ္စ ပြီးသွားသည့်အခါ.. ဘိလပ်မြေအိတ်များကို ကော်ကပ်၍ ဆက်ချုပ်ခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ဆရာ.. အဲဒါဘာကြီးတုံးဗျ..”

“အုတ်ဂူအတု လုပ်နေတာလေ”

ခွဲလေး မနက်စောစောရောက်လာကာ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်နေသည်ကို ခြံစောင့်ဦးမြဲပင် လာပြီးစပ်စုခြင်းဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင် လုပ်ငန်းဆိုတာ အတတ်ပညာပေါင်းစုံ ပါဝင်နေပါလားဟုလည်း သိလိုက်ရသည်။ ခွဲလေးက ကော်သုတ်ထားသော ဘိလပ်မြေအိတ် များကို ဝါးခြမ်းဖရိန်ပေါ်တွင် ကပ်လိုက်သည်။

ရှုတင်က ညကျမှဆိုတော့ ခြံထဲမှာလူရှင်းပြီး တိတ်ဆိတ် နေ၏။ သစ်ကြီးဝါးကြီးအပင်တွေရှိနေ၍ ရှဉ့်လေးများ ပြေးလွှားရင်း အစာရှာထွက်ကြတာကိုပင် တွေ့မြင်နေရသည်။ ခွဲလေး အလုပ်ကို ခဏနားကာ အညောင်းဆန့်ရင်း ခါးကိုချိုးနေ၏။ အိမ်ကြီးကို လှမ်း မျှော်ကြည့်ရင်း...

“ဒီအိမ်ကြီးကိုဘာမှမလုပ်ဘဲ ဘာလို့ပစ်ထားကြတာလဲ မသိဘူးနော်. . . ငှားစားရင်တောင် တော်တော်ရမယ့်အိမ်ကြီး. . .”

“ပြောတတ်ပါဘူး ကိုယ့်ဆရာရယ်. . .”

“ဒီအိမ်အရောင်းအဝယ်မဖြစ်တာ သရဲခြောက်လို့များလား”

“ပြောတတ်ပါဘူးဗျာ. . .”

“ဒါနဲ့ ညကရှုတင်မှာ သရဲခြောက်လို့ဆို. . . (၃၅)လမ်းထဲမှာ သတင်းပြန့်နေတယ်”

ဦးမြဒင်က ဟုတ်တယ်ဗျာ ဟုအစချီကာ မန်နေဂျာပေါက်ကြီး နှင့် မင်းသမီးသဉ္ဇာတို့ သရဲခြောက်ခံရပုံများကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြတော့၏။

“အမလေး! . . ကြောက်စရာကြီးပါလား”

သို့နှင့် ခွဲလေးလည်း အလုပ်ကိုမြန်မြန်ပြီးအောင် တက်

သုတ်ရိုက် ပြန်လုပ်နေလိုက်သည်။ စက္ကူများ ကပ်ပြီးသောအခါ နွေဆန်ဆန် အုတ်ဂူတစ်လုံးပုံ ပေါ်လာသည်။

ထိုမျှနှင့် မပြီးသေး။ အရောင်များစပ်၍ အုတ်ဂူအဟောင်း ပုံစံဖြစ်အောင် ဆေးချယ်ရသေးသည်။ အင်္ဂတေဖတ်များ ကွာကျ၍ အောက်မှ အုတ်ခဲသဏ္ဌာန်ပေါ်နေပုံအား အရောင်ချယ်ပြီးသောအခါ ခွဲလေး၏လုပ်ငန်း ပြီးသွား၏။

လေသလပ်ပြီး ဆေးခြောက်အောင် နေပူလှမ်းထားရင်း ခွဲလေး သူ့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေသည်။ အားလုံးသိမ်းဆည်းပြီးသွားတော့. . .

“ဦးမြဒင်၊ ဒါကြီး ဟိုအပင်အောက် အရိပ်ထဲရွှေ့ရအောင် နည်းနည်းကူပါဦး”

“ကူရတာပေါ့ဗျာ. . .”

ဦးမြဒင်က ရွှေ့ကမပြီး ခွဲလေးက နောက်မက၍ ဂူအတုကို ရွှေ့ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာ ခွဲလေးတစ်စုံတစ်ခုကို တက်နင်းမိသွား၏။ လက်မအားသည့်ကြားမှာ အောက်ကိုင်ကြည့်မိသည်။

“အောင်မလေးဗျာ! . . လက်အရိုးခြောက်ကြီး. . .”

ခွဲလေးဂူကိုမ၍ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် အလန့်တကြားအော်ဟစ်နေသည်။ ဦးမြဒင်က ဂူကိုချခိုင်းရင်း ခွဲလေးတွေ့သော အရိုးခြောက်ကိုကြည့်ကြသည်။

“ဪ. . . မြရီလက်က ထွက်လာပြန်ပြီ. . .”

ထိုသို့ပြောပြီး အင်္ဂါအစုံအလင်ရှိသေးသော အရိုးစုလက်တစ်ဖက်ကိုကောက်ယူကာ ခြံထောင့်သို့လျှောက်သွား၏။ ခွဲလေးမှာ ဦးမြဒင် လှုပ်ရှားသမျှလိုက်ကြည့်ရင်း. . . ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျအောင်

၇၄ ဧဝတာ

ကြောက်လန့်နေသည်။

ဦးမြဒင်က ခြံထောင့်မှ မြေပုံမို့မို့လေးထံသွားကာ ပွထနေသောမြေခဲများကြားထဲ အရိုးကို ပြန်ထိုးထည့်လိုက်သည်။ နောက်က တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် လိုက်လာသော ချွဲလေးက . .

“အဲ. . အဲဒါ. . လူသေမြှုပ်ထားတဲ့ မြေပုံလား. . ”

“ဟုတ်တယ် မြရီရဲ့ မြေပုံပေါ့”

“ဗျာ! . . . ”

“အဲဒီလက်အရိုးက ခဏခဏ မြေပုံထဲကထွက်လာပြီး ခြံထဲဟိုနေရာရောက်လိုက် ဒီနေရာရောက်လိုက်နဲ့. . ဒီလိုပဲပြန်ကောက်သိမ်းပြီး မြေပုံထဲပြန်ထည့်ပေးနေရတာ. . ”

“ဘုရား. . ဘုရား. . ဒါဆို ဒီနေရာက အတော်ကြမ်းတာပဲတော်ပြီ. . တော်ပြီ ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ် မနေရဲတော့ဘူး. . ”

ချွဲလေး သူ့အထုပ်သူဆွဲကာ ခြံထဲမှ အပြေးအလွှားထွက်သွားရှာသည်။ ဦးမြဒင်လည်း မြေပုံရှေ့မှာခြေစုံရပ်ရင်း မေတ္တာပို့အမျှဝေနေလေတော့၏။

၂ ၂ ၂ ၂

သက်မွန် ခုတင်ပေါ်လဲလျောင်းအနားယူရင်း သူမအခန်းထဲ နေရာအနှံ့မှာကပ်ထားသော မင်းသားရဲမိုး၏ပုံများကို ကြည့်နေမိသည်။ သက်မွန်. . မင်းသမီးမဖြစ်ခင်ကတည်းက ရဲမိုးကိုကြိုက်ခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။

ရဲမိုး သူမကို ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ်လုပ်နေတာ ကြာပြီ. . ၊ သက်မွန်ဖုန်းဆက်လျှင်လည်း ဖုန်းမကိုင်၊ ဖုန်းလည်းပြန်မဆက်သည့်အတွက် သက်မွန်ငါးရံပြာလူး ဖြစ်နေရ၏။

အရင်ကဆို ရဲမိုးအခန်းတွင် အမြဲဆုံဖြစ်ကြသည်။ အခုတော့ တစ်ကိုယ်တည်း သက်မွန်အဖော်မဲ့နေရ၏။ ထိုစဉ်က သူမလာသေးလျှင် ဖွင့်ဝင်လို့ရအောင် ရဲမိုးအခန်းသော အပိုတစ်စုံကို သက်မွန်အား ပေးထားဖူးသည်။ အထီးကျန်ဝေဒနာကို မခံစားနိုင်တော့သည့်အဆုံး လက်ထဲမှသော့လေးကိုကြည့်ရင်း ရဲမိုးအခန်းဆီ

လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်တော့သည်။

သက်မွန် သူ့ကားနှင့်ပင် ရဲမိုးရှိရာ ပုလဲကွန်ဒိုသို့ ဦးတည်
မောင်းလာခဲ့၏။ ခုနစ်လွှာမှ ရဲမိုးအခန်းရှေ့ရပ်ရင်း သံတံခါးမှသော
ကို နှိုက်ဖွင့်လိုက်သည်။

အောက်ဘက်ကားပါကင်တွင် ရဲမိုးကားကိုတွေ့ခဲ့၍ သူ့ရှိ
နေမည်မှန်းသိသည်။ တံခါးကို ကျောနှင့်ဖိ၍ အသံတိတ်တိတ်လိုက်
ပြီး ရဲမိုးအံ့အားသင့်သွားအောင် နောက်လိုက်ဦးမည်ဟု သူမတွေး
ထားသည်။

“.....”

အသံတိုးညှင်းညှင်းလေး အထဲမှကြားမိသည်မို့ ရဲမိုးဖုန်း
ပြောနေသည်အထင်နှင့် ဝင်သွားလိုက်သည်။

ကွန်ဒိုခန်းပီသစွာပင် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီး၊ ထမင်းစားခန်း၊
အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း၊ မီးဖိုခန်းတို့နှင့် ခမ်းနားစွာဖွဲ့စည်းထား
သောပုလဲတိုက်ခန်း အခင်းအကျင်းကို သက်မွန်အလွတ်ရထားပြီး
ဖြစ်သည်။

ခြေဖေါင်း၍ သူမတစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ဝင်လာသည်။
အတွင်းပိုင်းရောက်လာလေ စကားသံဗလုံးဗထွေးကို ပိုကြားရလေ
မို့ ခြေလှမ်းတို့တုံ့သွား၏။

ရဲမိုးတစ်ယောက်တည်းမှ ဟုတ်ပါလေစ. . .

စကားပြောသံမဟုတ်တော့. . . တဟီးဟီး ညည်းညူသံတွေ
က အခန်းထဲသရဲခြောက်နေသလားဟုပင် သူမထင်မှတ်လိုက်ရ
သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူအိပ်ဖူးသော အိပ်ခန်းရှေ့အရောက်
ပွင့်နေသော တံခါးမှမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သက်မွန်

ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြက်သေ၊သေသွားရသည်။

သူမမြင်နေရတာ. . သရဲမဟုတ်၊ ဘီလူးဖြစ်နေ၏။

ဘီလူးက ကာမဘီလူး၊ ကာမဘီလူးစီးကာ ဝန်းကျင်ကို
သတိမထားမိအောင်ဖြစ်နေသူတွေက သူမသိပ်ချစ်ရသော မင်းသား
ရဲမိုးနှင့် သဗ္ဗာတို့ ဖြစ်နေသည်။ ရဲမိုး သူ့ကိုဘာလို့ ပစ်ထားသလဲ
ဆိုတာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သိလိုက်ရပြီမို့ သက်မွန်မျက်ရည်တို့ အိုက်
တင်မလုပ်ရပဲ အလိုလိုကျလာသည်။

ဒီမြင်ကွင်းကို ဆက်ကြည့်နိုင်တဲ့အင်အား သက်မွန်တွင် မရှိ
တော့ပြီမို့ မျက်နှာလွဲကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့ရတော့သည်။
ရင်လိုက်မောသံတို့က သူမကို လှောင်ပြောင်နေသည့်အလား. . .

“ရက်စက်လိုက်တာ ကိုမိုးရယ်၊ အခုတော့ ကိုမိုးက အစာဝ
လို့ ဌာနေပြန်တဲ့ငှက်ကလေး ဖြစ်နေပြီပေါ့. . အဟင့်. . အဟင့်”

မျက်ရည်စက်လက်နှင့် သက်မွန်ဧည့်ခန်းတွင် တွေတွေကြီး
ရပ်နေမိသေးသည်။ အိပ်ခန်းထဲမှ သဗ္ဗာ၏အားရစွာနှင့် ခိုးခိုးခပ်ခပ်
ရယ်သံများက သူ့ကို တောထုတ်ခြောက်လှန့်နေသလိုမို့ သက်မွန်
ထိုနေရာတွင် ဆက်မနေဝံ့တော့ပဲ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

သံတံခါးကို သော့ပင်ပြန်မခတ်တော့ပဲ. . အနီးအနားရှိ
အမှိုက်ပုံးထဲသို့ သော့တံကို စိတ်နာနာနှင့်ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

စိတ်နှင့်လူမကပ်သဖြင့် ဓာတ်လှေကားဆီမသွားမိဘဲ လှေ
ထားထစ်များမှသာ အသေကောင် ဖုတ်ဝင်သည့်ပုံစံနှင့် ဆင်းလာ
ခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားကိုသာ အသုံးများကြသဖြင့် လှေကားမှာ
သူတစ်ယောက်တည်း. . . ခုနစ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့ရာ လေးထပ်သို့
အရောက်တွင် ဒူးတုန်လာသဖြင့် လှေကားတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အားရအောင် ရှိုက်ငိုလိုက်တော့၏။

ငိုလို့အားရတော့မှ စိတ်ကိုတင်းပြီး ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်း စွာထလိုက်သည်။ မျက်ရည်များကြောင့် ဝေဝါးနေသော အမြင်အာရုံ များကြားတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ပုံရိပ် ပေါ်လာသဖြင့် . . မျက်ရည်များသုတ်ကာ သေချာကြည့်မိသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက လှေကားထစ်တစ်ဆစ်ချိုးမှ သူမကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လှေကားမှတက်လာသော မာမီမိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟယ်. . သမော်တကီး၊ ဒီ. . ဒီကို ဘာလာလုပ်. . ၊ ဟင် မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား ဘာဖြစ်လို့လဲ. . သက်မွန်၊ ဘယ်အကောင် ငါ့သမီးကို စော်ကားလိုက်လဲ ပြောစမ်း. . ”

ကိုယ့်ပုံစံက လူမသိစေချင်ကာမှ. . စပ်စပ်စုစု သဉ္ဇာရဲ့အခြောက်မနှင့် တန်းတိုးနေသဖြင့် စိတ်ညစ်သွားရသည်။ စောစောက တွေ့နေရသော အမျိုးသမီးလည်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားလေပြီ. . ။

“မျက်လုံးထဲ ဖုန်ဝင်သွားလို့ပါ မာမီရယ်၊ မာမီက ဓာတ်လှေကားမစီးဘဲ ဒီက ဘာလို့တက်လာတာလဲ”

“အဟီး. . ဓာတ်လှေကားစီးနေတုန်း မီးပျက်ရင်ပိတ်မိနေမှာစိုးလို့. . ၊ အထဲမှာ သူငယ်တွေများနေရင်လည်း ဝက်ဝက်ကွဲနေဦးမယ်လေ. . ၊ ဒါနဲ့ သက်မွန်က မင်းသားဆီလာတာလား. . တွေ့ခဲ့သေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမီရယ်. . အသိတစ်ယောက်ဆီလာတာ၊ သွားတော့မယ်”

သက်မွန်စကားကို ဇွတ်ဖြတ်၍ လေးလွှာမှဆက်ဆင်းလာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ နောက်ကျိရုပ်ထွေးနေ၏။ ကိုယ်အခန်းပြန်ရောက်တော့လည်း ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေသော ရဲမိုးဓာတ်ပုံတွေက ဆီးကြိုနေကြပြန်သည်။ သက်မွန် ချက်ချင်းဆိုသလို မျက်နှာတင်းမာခက်ထန်သွားပြီး နံရံမှဓာတ်ပုံများကို ဆွဲခွာဆုတ်ဖြုတ်တော့သည်။

“ဗြို! . . ဗြို! . . ဗြို! . . ”

မြောက်မြားလှစွာသော ဓာတ်ပုံများအား စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆုတ်ဖြုတ်ပြီးနောက် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားသလို ကြမ်းပေါ်မှာ ခွေလဲကျသွားတော့၏။

ရှုတင်တွင်လူစုံနေပြီး.. သဗ္ဗာမှာ ရဲမိုးအနား တစ်ဖဝါးမှ မခွာပဲရှိနေသဖြင့် သက်မွန် အထီးကျန်ဆန်စွာ သင်းကွဲဖြစ်နေရရှာသည်။ ရိုက်ကူးရေးမစသေးသဖြင့် သူ့အစုနှင့်သူ စကားဝိုင်းဖွဲ့လျက် ရှိသည်။ မာမိနှစ်ယောက်နားတွင် စက်အဖွဲ့မှ သူငယ်လေးတွေ ဝိုင်းအုံနေ၏။

မာမိမိုးက အရေးတကြီးနောက်ဆုံးပေါ် စက်ရပ်သတင်းအား အင်တာနက်မတင်ဘဲ တီးတိုးဖြန့်ဖြူးပေးသည်။

“ရဲမိုးက သူ့အခန်းမှာ သဗ္ဗာကိုခေါ်ပြီး ရှုလူးနေတာ၊ အဲဒီ အချိန်မှာ သက်မွန်ရောက်လာတယ်လေ..”

“ဟယ်!.. ဟုတ်လား၊ ကျွိုင်တွေပူကုန်မှာပေါ့..”

“မပူဘဲနေမလား၊ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြလဲ မသိဘူး သက်မွန်လေ့ကားမှာ ထိုင်ငိုနေလေရဲ့..”

“ညည်းက ဘာသွားလုပ်တာလဲ အဲဒီကို..”

မာမိစန်းဝင်းက သူ့သမီးအတွက် စိတ်ပူသွားပြီး..

“သဗ္ဗာ လှမ်းခေါ်တာလေ.. နောက်တစ်နာရီလောက်မှ လာခဲ့ပါ ဆိုတာကို.. ငါကယားပြီး အဲဒီနားရောက်နေလို့ ဝင်လိုက် တာ.. ဆီဒီးနားကဒင်နာကို စုံတွဲခတ်မလို့တဲ့.. ငါ့ကိုလာပြင်ခိုင်း တာ.. သိပြီလား..”

“ဟယ်!.. ဟုတ်လား.. ပေါ်ပေါ်ကြီးတဲ့နေကြပြီပေါ့”

မာမိမိုးက ကွမ်းထုပ်ကို မာမိစန်းဝင်းအား လှမ်းပေးရင်း ပြော၏။

“အဲဒါ စက်ရပ်သတင်းပဲ..”

“ထို့!..”

ကွမ်းကို စိမ်ပြေနပြေဝါးကာ ထွေးထုတ်ရင်း..

“သက်မွန်ကတော့ သနားပါတယ်ဟယ်.. စားပြီးနားမ လည်.. ဝါးပြီးမျှချ.. အဲ.. ဝါးပြီးထွေးထုတ်ခံလိုက်ရတာပဲ..”

မာမိစန်းဝင်း သူ့သမီးအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်နေမိသည်။

“ဒါဆို သက်မွန်က အချို့ရည်ကုန်သွားတဲ့ ပီကေပေါ့နော်၊ ဟား.. ဟား.. ဟား”

မာမိမိုး၏ လှောင်ပြောင်ရယ်သံနှင့်အတူ နားထောင်နေကြ

သော စက်အဖွဲ့သူငယ်လေးများပါ လိုက်ရယ်ကြ၏။

ရယ်သံတွေ ဆူညံသွား၏။ ဒါကို နောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်း အကွယ်တစ်နေရာမှ သက်မွန်အစ အဆုံးကြားလိုက်သည်။ လူပုံ အလယ်မှာ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ခဲ့ရပြီ.. ။ ဖော်ကောင်လုပ် သော မာမိမိုးအား သက်မွန်တေးမှတ်ထားရုံမှအပ ဘာမှမလုပ်နိုင် ခဲ့.. ။ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်သလို ခံစားရ၍ စိတ်ဓာတ်ကျ တာ အားလုံးအပေါ် မကျေနပ်မှုတွေက ဒေါပွအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား ၏။

ဒီတော့လည်း.. အလုပ်မစခင် ခြံထဲတစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေလိုက်သည်။ တစ်နေရာတွင် သီးပင်စားပင်များ ရေ လောင်းနေသော ခြံစောင့်ဦးမြင်ဒင်ကိုတွေ့သည်။

“ဦးမြဒင် တစ်ယောက်တည်းလား မိန်းမကော..”

“မမှောင်သေးခင် အိပ်ရာပြင်နေပြီလေ.. မင်းသမီးရဲ့..”

“ဟုတ်လား.. သူက အစောကြီး အိပ်တယ်နော်..”

ဦးမြဒင်အား စကားပြောရင်း ကမူလေးပေါ် ထိုင်ချလိုက် သည်။ ဦးမြဒင်က ပျာပျာသလဲ အမူအရာနှင့်..

“မင်းသမီး.. မင်းသမီး.. အဲဒီအပေါ် မထိုင်နဲ့.. မထိုင်နဲ့ မြန်မြန်ထလိုက်..”

ကမ္ဘာပျက်တော့မတတ် ပြောလိုက်သော ဦးမြဒင်၏စကား ကြောင့် သက်မွန်လည်းလန့်သွားကာ ထိုင်ရာမှကပျာကသီ ထလိုက် ရသည်။

“ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးမြဒင်..”

“မင်းသမီး ထိုင်လိုက်တာ အိမ်ဖော်မလေးမြရီကို ခြုံပံထား

ကဲ့ပြောလေ. . မင်းသမီးအန္တရာယ်ကြုံမှာစိုးလို့ အမြန်ထခိုင်းလိုက်ရတာ”

“ရှင်. . ဘုရား. . ဘုရား. . ကံကောင်းလို့ပေါ့”

ရှင်းပြမှ သက်မွန်ပိုလန့်သွားပြီး မြေပုံကိုလက်အုပ်ချီကာ စိတ်ထဲမှ တီးတိုးတောင်းပန်လိုက်ရ၏။

“ကျွန်မ မသိလို့ တက်ထိုင်မိတာပါ မမြရီရယ် ဗွေမယူပါနဲ့နော်. . ”

ထိုအခိုက် ရှုတင်မန်နေဂျာပေါက်ကြီး ရောက်လာပြီး ကားရိုက်စတော့မည်ဟု အကြောင်းကြားသည်။ သို့နှင့် ဦးမြဒင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပေါက်ကြီးနှင့်လိုက်ခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်ခန်းမကျယ်ထဲတွင် သဗ္ဗာက မိတ်ကပ်ပြင်နေလေပြီ။ မိတ်ကပ်ပြင်ရန်အတွက် နေရာကောင်းကောင်းကလည်း မရှိသောကြောင့် ခေါက်ခုံလေးဖြန့်ခင်းကာ မင်းသမီးနှစ်ယောက် မနီးမဝေးမှာပင် မာမိကိုယ်စီဖြင့် မိတ်ကပ်ပြင်ကြရသည်။

“သမီးသဗ္ဗာ. . ညက အတော်ပျော်ခဲ့ရဲ့လား၊ ကိုမိုးကော ဘယ်နှချီ. . အဲ. . ဘယ်နှလုံးလောက် ချပြစ်လဲ. . ”

“သုံးလုံးလောက်ပဲ ချနိုင်တယ်လေ မာမိရဲ့. . ဒါတောင် ကိုမိုးက တော်တော်ချနိုင်တယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်. . Tiger ဘီယာကိုလေ. . ဟင်း. . ဟင်း”

အောင်ပွဲခံနေသော သဗ္ဗာက သက်မွန်ကြားသာအောင် ပြောနေ၏။ အစဖော်ပေးသော မာမိမိုးက သက်မွန်ကို ခိုးကြည့်ပြီး လေသံမျှဖြင့်. . .

“သတိလည်းထားဦး. . . သူ့လင်ကိုလုသွားလို့ ငါ့သမီးကို

သာသတ်နေဦးမယ်”

“အမလေး လာစမ်းပါစေ. . သဗ္ဗာတို့က မကြောက်ပါဘူး၊ သူပဲ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့. . ၊ ကိုမိုးက သမီးကို ယူမယ်လို့တောင် ပြောပြီးသွားပြီ. . ဟီ. . ဟီ”

သက်မွန်မှာ မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ရင်း နားမခံသာတော့. . သူ့နှုတ်ကို မှန်ထဲပြန်ကြည့်ရင်း စိတ်ဆင်းရဲလို့လားမသိ၊ ငယ်ဂုဏ်လေး နောက်ကာ ရုပ်အတော်ကျသွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ဒီကြားထဲ မာမိစန်းဝင်းက အမေခန်းမို့ သက်မွန်ကို မိတ်ကပ်ဖြင့် ရုပ်ချပေးနေရသည်။

“မိတ်ကပ်နဲ့ သိပ်ချစရာ မလိုပါဘူး ရုပ်ကကျပြီးသားပဲဟာ ဟင်း. . ဟင်း”

တစ်ဖက်မှ သဗ္ဗာ၏ အငေါ်တူးပြောဆိုနေမှုကို သက်မွန်အံ့ကိုကြိတ်ရင်း သည်းခံနေရသည်။

“ဟိုကောင်မတွေ စကားပြောတာ တော်တော်လွန်နေပြီ”

ကြားထဲက မာမိစန်းဝင်း အားနာနေမိသည်။

သူ့ကို စောင်းမြောင်းပြီး နှိပ်ကွပ်နေမှန်း သိသော်လည်း. . မခံချိမခံသာဖြစ်ရမှုကို မျက်စောင်းထိုး၍ ဖြေသိမ့်ရင်း ငြိမ်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မီးတောင်ပေါက်ကွဲနေကာ သဗ္ဗာကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင်နေမိ၏။

သဗ္ဗာက အနိုင်ပိုင်းလိုက်သည့်ပုံစံနှင့် ဟာသများပြောကာ မာမိမိုးကပါ အလိုတူအလိုပါ ရယ်မောနေကြ၏။ ထိုစဉ် ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်နှင့်အဖွဲ့ ရောက်လာကာ ရိုက်ကူးမည့် အခန်းစဉ်အကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“အခုရိုက်မှာက သဗ္ဗာကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကို သိသွားပြီး သက်မွန်က ပွဲကြမ်းရမှာ. . . ရိုက်နက်ပြီး ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်တာလည်းလို့ မေးရမှာ. . . အမေနဲ့လား. . . သားနဲ့လားဆိုတာကိုပေါ့ ဟုတ်ပြီနော်”

“ဒါဆို. . . ရီဟာဇယ်တော့ တိတိကျကျ လုပ်မှဖြစ်မယ်နော် ဆရာ. . .”

သဗ္ဗာက သက်မွန်အား စောင်ကြည့်ရင်း ဒါရိုက်တာအား သတိပေးသည်။

“ဒိုင်ယာလော့တွေတော့ မများပါဘူး၊ ရီဟာဇယ်လုပ်ရင်း တစ်ခါတည်း ကျက်လိုက်ကြပေါ့. . . ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်မှာပဲရိုက် ဟာ အဝတ်အစားလဲပြီးရင် တစ်ခါတည်းတက်ခဲ့ကြတော့. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ. . .”

ဒါရိုက်တာနှင့်စက်အဖွဲ့ အိမ်ပေါ်ထပ် တက်သွားကြသည်။ မီးဗန်းတွေ၊ ကင်မရာတွေ နေရာချကြ. . . မီးကြိုးတွေသွယ်ကြနှင့် တစ်အိမ်လုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည်။ မင်းသမီးတွေလည်း သိပ် အချိန်ဆွဲမနေရဲတော့. . . ခပ်သွက်သွက် ပြင်ဆင်ကြရသည်။

သက်မွန်ကသူငွေမဆိုတော့ အဝတ်အစားအပြင် ရွှေငွေ လက်ဝတ်လက်စားပါ ဆင်နေရ၍ ပိုပြီးကြာနေ၏။

သူမလည်း ပြင်ဆင်ပြီးတော့မည်မို့ မင်းသားကြီးဦးဇော်မျိုး က စောင့်ခေါ်သည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်ရောက်တော့ ရဲဇိုးနှင့်သဗ္ဗာ တွတ် ထိုးနေတာ တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ရသေး၏။ ရဲဇိုးကသူမကို မမြင်ချင် ယောင် ဆောင်နေလေသည်။

စိတ်ဖိစီးမှုတွေများမှာစိုး၍ ဥပေက္ခာပြုပြီး ဒါရိုက်တာနား သွားနေလိုက်သည်။

“ဟား. . . မိုက်တယ်. . . ဒါမှတည်ငြိမ်ရင်ကျက်တဲ့အလှ၊ နန်း ဆန်တဲ့အလှ ဝဲရိုးနိုက်(စ်)သက်မွန်. . .”

“ဆရာ ဘာစားချင်လို့လဲ. . . ဟား. . . ဟား. . .”

ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်၏ ချီးကျူးစကားကို သက်မွန် ခပ်ရွှင်ရွှင် လေးတုံ့ပြန်ပြီး အသံလွင်လွင်လေးနှင့်ရယ်လိုက်၏။

ဒါရိုက်တာ တံတွေးသီးသွား၍ ချောင်းဟန့်လိုက်ရသည်။

“အဟမ်း. . . အဟမ်း. . .”

ပြီးမှ. . .

“ဒီ scene မှာ မင်းသားနှစ်ယောက်က တော်ကီမပါသ လောက်ဘဲ၊ သူ့ခိုးလူမိလို့ မျက်နှာသေလေးတွေ ဖြစ်နေရမှာ၊ စိုးရိမ် ကြောင့်ကျနေတဲ့ အိုက်တင်နဲ့. . .”

“ရတာပေါ့. . . ဒါမျိုး ငယ်ငယ်လေးထဲက လုပ်လာတာ”

အရွှန်းပေါက်လိုက်သော ဦးဇော်မျိုးစကားကြောင့် အားလုံး ပွဲကျသွားသည်။ ဒါရိုက်တာက မနားတမ်းရှင်းပြ၏။

“action ဆိုတာနဲ့ သက်မွန်က ‘ဘာ’ ဆိုပြီး camera ကို လှည့်ကြည့်မယ်၊ အဲဒီ. . . ဒေါသမျက်နှာကြီးက စပြီးတော့မှ zoom out မှာ. . . ဟုတ်ပြီနော်. . .”

ဒိုင်ယာလော့၊ အိုက်တင်နှင့် ကင်မရာဖရိန်ပါ တစ်ခါတည်း ပြောပြ၏။ ရီဟာဇယ် လုပ်ပြီးသည်နှင့် ရိုက်ကူးမှုစတင်တော့သည်။

“5, 4, 3, 2, 1 SCENES No. 21 action”

သက်မွန်. . . မီးဝင်းဝင်းတောက်သော ဒေါသမျက်ဝန်းများ နှင့် camera ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“ညည်းကို ငါ့ယောက်ျားက ပန်းကောင်းအညွန့်ခိုး ဖျက်ဆီး

တယ်. . ဟုတ်လား၊ နင်ပြောတော့ ငါ့သားကလည်း စော်ကားသေးတယ်ဆို. . ”

သဉ္ဇာက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မော့ကြည့်ရင်း. .

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ပါတယ်. . မေမေကြီး. . ကျွန်မလိမ်မပြောရဲပါဘူးရှင်”

“ကဲ. . ဟုတ်ဦး. . ကဲ. . ကဲ. . ”

“ဖြန်း! . . ဖြန်း! . . ”

သက်မွန်. . သဉ္ဇာပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ဆင့်ရိုက်လိုက်သည်။ တစ်ချက်က အိုက်တင်လုပ်တာဖြစ်သော်လည်း နောက်တစ်ချက်က တကယ်ဆော်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သဉ္ဇာမျက်နှာ ချာခနဲ လည်သွား၏။

သို့သော် အိုက်တင်ကမပျက်သေး၊ ပါးပြင်ထူပူသွားသော်လည်း ဘယ်သူမှ သတိမထားမိသည့်အတွက် နီမြန်းသွားသော ပါးလေးကိုင်းရင်း ငိုပြက. . . ဆက်၍သရုပ်ဆောင်နေရသည်။

သက်မွန် ဇာတ်လမ်းနှင့် အပြင်ကဒေါသတွေပေါင်းပြီး. .

“ဟဲ့! . . ကောင်မ. . လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ကလိန်စေ့ငြိမ်းဆင်လျှောက်ပြောမနေနဲ့. . ငါ့လင်နဲ့. . ငါ့သားကိုပါ အချောင်နိုင်ချင်ဦး. . ”

သဉ္ဇာဆံပင်ကိုလက်နှင့် အမိအရဆုပ်ကိုင်ကာ ဆောင်ဆွဲလိုက်တော့သည်။

“အား! . . အား! . . မလုပ်ပါနဲ့. . နာတယ်. . အား! . . ”

သက်မွန် မလွတ်ပေးတော့ဘဲ ဒေါသကိုဖောက်ခွဲပစ်လိုက်တော့သည်။ သဉ္ဇာဆံပင်အုံ့ကို တုန်တုန်မိအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး

ဆွဲခါနေမိသည်။ သက်မွန်လက်လှုပ်တိုင်း သဉ္ဇာခေါင်းပါ လှုပ်ပါနေရသည်။

“အား! . . နာတယ်. . အား! . . ကယ်ပါ. . ကယ်ကြပါ”

တစာစာအော်နေသော သဉ္ဇာနှင့်သက်မွန်၏ အဝီအပြင် သရုပ်ဆောင်မှုကို မော်နီတာမှတစ်ဆင့် ကြည့်နေသော ဒါရိုက်တာကြီး သဘောကျစွာနှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ ကျေနပ်နေ၏။

တကယ်တော့ သက်မွန်. . သဉ္ဇာကိုတကယ်ဆော်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

သူတို့ဘေးတွင် ရပ်နေသော မင်းသားရဲမိုးနှင့် ဦးဇော်မျိုးတို့မှာ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိ၍ လက်ထောင်ကာ အကူအညီတောင်းရတော့သည်။

ဒါကို. . ကင်မရာမင်း ဇော်ဇော်မြင်သွားပြီး. .

“ဟာ. . ဆရာ. . ဆရာ၊ ဒါ. . ဒါ. . သရုပ်ဆောင်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဆော်နေကြတာဗျ. . ”

ဒီတော့မှ ဒါရိုက်တာလည်းထကာ ပြေးလာရတော့သည်။

“ကဒ်. . ကဒ်. . ဟေ့မလုပ်နဲ့. . ကဒ်. . ကဒ်”

“သက်မွန်. . တော်ပြီ. . မလုပ်နဲ့တော့”

အားလုံးဝိုင်းဆွဲနေကာ ဖျန်ဖြေတော့မှ သက်မွန် ဆွဲထားသောဆံပင်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ သက်မွန်လက်ထဲတွင် ကျွတ်ထွက်လာသော ဆံပင်များက အထွေးလိုက်ပါလာသည်။

“ဆရာ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းပေးမှာလဲ၊ ဒါရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ သက်သက်မဲ့ စော်ကားတာ၊ ယုတ်မာတာ၊ သိပ်အောက်တန်းကျတာပဲ. . ၊ အယုတ်တမာမ. . နင့်ကိုငါ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

“ဟဲ့! . ဒါ သရုပ်ဆောင်တာလေ. . သရုပ်ဆောင်တာ၊ ငါ ဘာမှအပိုမလုပ်ဘူး”

“ဘာ. . အပိုမလုပ်တာလဲ၊ ရီဟာဇယ်လုပ်တုန်းက အဲဒါတွေ မပါဘူးလေ. . ကောင်မရဲ့. . ”

မာမိမိုးပါ သဉ္ဇာအံပင်တွေကို ကူသပ်ပေးနေရသည်။

“ဒါတော့မသိဘူး. . ငါက ဇာတ်အတိုင်းလုပ်တာပဲ. . ”

“ကဲ. . တော်ကြပါတော့. . သက်မွန်. . နင်လွန်တယ်”

ဒါရိုက်တာကြီး ဝင်ဖျန်ဖြေတော့လည်း သူတို့က မပြီးကြ

သေး. . !

“မတော်နိုင်ဘူး ဒီကိစ္စ ကျွန်မ အစည်းအရုံးကိုတိုင်မယ်၊ ရှင်တို့ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းမပေးရင် ဒီကားကို လုံးဝဆက်မရိုက်နိုင်ဘူး. . ဒါပဲ”

သဉ္ဇာ ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောကာ ရှုတင်မှထွက်သွား၏။ မာမိမိုးလည်း သဉ္ဇာအထုပ်လေးဆွဲကာ ကားပေါ်လိုက်တက်သွား၏။ ရဲမိုးလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“ဒီနေ့ရှုတင်. . ဖျက်တယ်ဟေ့. . ၊ အားလုံးသိမ်းလိုက်ကြတော့. . ”

ထို့နောက် ဒါရိုက်တာက မင်းသားနားကပ်၍. .

“ဒီကိစ္စက မင်းသားရဲ့ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်ရှုပ်ကြောင့်ဖြစ်တာ၊ သက်မွန်ကိုကြည့်ပြောဦး. . ငါတော့ အတော်စိတ်ညစ်သွားပြီ”
ရဲမိုး ဘာမှမပြောတော့ပဲ သက်မွန်ရှိရာသို့ လိုက်သွားလေသည်။

“ဆရာ. . ဆရာ. . ဆရာဖုန်း”

ထိုစဉ် မန်နေဂျာပေါက်ကြီး ဒါရိုက်တာနား အမောတကောရောက်လာ၏။

“ဘယ်သူဖုန်းလဲကွ”

ပြဿနာဖြစ်နေ၍ စိတ်ရှုပ်သောလေသံဖြင့် ပေါက်ကြီးကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

ဖုန်းကိုလက်နှင့်အုပ်ရင်း ပေါက်ကြီးက. .

“ဆရာ. . ပရိဂူဆာဆက်တာ. . ဆရာ”

ထိုအခါမှ ဒါရိုက်တာလည်း ပျာပျာသလဲ ဖုန်းကိုလှမ်းယူကာ. .

“ဟလို. . ဦးကျင်ဟုတ်လား ပြောပါ၊ ဟုတ်ကဲ့. . နက်ဖြန်ည. . ဟုတ်ကဲ့. . ကျွန်တော်ကြည့်စိစဉ်ပြီး ဦးကျင်ဟုတ်ဆီ ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်”

ဖုန်းချအပြီး ဒါရိုက်တာက. .

“ပေါက်ကြီးရေ. . သက်မွန်ကောဘယ်မှာလဲ. . ”

“အိမ်ထဲဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်. . ဆရာ၊ ကျွန်တော် သွားခေါ်ပေးရမလား”

ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်က လက်တာပြရင်း. .

“မလိုဘူး. . ပေါက်ကြီး. . ငါ့ဘာသာ သွားပြောလိုက်မယ်”

၆၁ ၆၁ ၆၁ ၆၁

အိမ်ထဲတွင် အဝတ်ထည့်အိတ်အား ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကာ ဒေါသထွက်နေသောသက်မွန်ကိုတွေ့၍ လေသံကိုထိန်းရင်း ရဲမှီးက. .

“သက်မွန်. . မင်းဘာတွေဖြစ်နေတာလဲကွာ၊ အားလုံးအလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ. .”

သက်မွန် လှည့်ကြည့်ပြီး ရဲမှီးကို ရန်တွေ့တော့သည်။ ဒေါသထွက်လွန်း၍ အသက်ရှူသံပင် အတော်ပြင်းနေ၏။

“အဲဒါ ကိုမှီးကြောင့်. . မနေ့က ဟိုကောင်မနဲ့အိပ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“သက်မွန်ကလည်းကွာ. . . မင်း မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်မစွပ်စွဲနဲ့. . နောက်ပြီး ဒေါသတွေလျှော့ပါ သက်မွန်ရယ်”

“ကျွန်မကို လာလိမ့်မနေနဲ့. . ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ

မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာ. . ”

“အဟမ်း. . အဟမ်း. . ”

နောက်မှ ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်ရောက်လာ၍ ရန်ပွဲခေတ္တရပ်စဲသွားသည်။

“သက်မွန်ရေ. . နက်ဖြန်ညကျရင် နင်နဲ့ငါနဲ့ ဦးကျင်ဟုတ်အိမ်ကိုသွားရမယ်. . ဒီနေ့ရှုတင်ပျက်တဲ့ကိစ္စ လာရှင်းပါလို့ပြောနေတယ်၊ အရေးကြီးတယ်နော် မမေ့နဲ့ဦး၊ နက်ဖြန်ည ငါတို့ဆက်ဆက်သွားရမှာ. . ”

ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင် လှည့်ထွက်သွားသည်နှင့် ရဲမှီးလည်း အသာရှောင်ထွက်သွားသည်။ အားလုံးလဲ အလျှိုလျှို ကားကိုယ်စီနှင့် ပြန်သွားကြသည်။ ရှုတင်ကားနှင့်ပြန်သော စက်အဖွဲ့သာ ပစ္စည်းများ သိမ်းကာ ကားပေါ်တင်ရင်း. . အလုပ်ရှုပ်၍ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

နောက်

နေ့ရှုတင် ယှက်သွားသဖြင့် ဆက်မရိုက်ဖြစ်ဘဲ အားလုံးနားနေကြရသည်။ ရဲမီးနှင့် ဒါရိုက်တာတို့ သဗ္ဗာကို နည်းမျိုးနှင့် ချော့မော့နှစ်သိမ့်နေကြောင်း... သတင်းများလည်း ကြားနေရသည်။ သက်မွန် စိတ်ပြေလက်ပျောက် နေ့ပင်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဦးထုပ်ဝိုင်းကြီးဆောင်းကာ မျက်မှန်နက်တပ်၍ ရုပ်ဖျက်ပြီး လျှောက်သွားရသဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေ၏။

ကလေးအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တို့တွေ၍

သက်မွန်အမှတ်မထင်ပင် သူ့ဗိုက်သူ စမ်းကြည့်မိသည်။ ရဲမိုး ရင်သွေး
လေး လွယ်ထားရရင်ကောင်းမယ်ဟု တွေးမိပြီး အရေးအကြီးဆုံး
ကိစ္စကို သတိရသွားသဖြင့် ဆေးပစ္စည်းဆိုင်တန်းများရှိရာ အထပ်သို့
ဆင်းခဲ့သည်။

သူ့ဒီလ . . ဟိုဟာမလာတာကိုလည်း သတိတရဖြစ်ပြီး ရင်
ခုန်သွား၏။ အရောင်းဝန်ထမ်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်ထံမှ ဆီး
စစ်ကရိယာ သုံးခုဝယ်လိုက်သည်။ သိချင်စိတ်များနှင့် ရင်တုန်လှိုက်
မောစွာဖြင့် သူမအခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ပြန်ရောက်သည်နှင့် . . . သူ့ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေပြီ။
ကိရိယာလေးကို သူမမှတ်မသန်ကြည့်နေမိသည်။ အချိန်စေ့သည်နှင့်
ကိရိယာလေးကိုယူ၍ ကြည့်လိုက်တော့ အရစ်ကလေးနှစ်ရစ် ပေါ်
နေလေသည်။

သက်မွန် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားရင်း ကိုယ်ကိုနှစ်ပတ်သုံး
ပတ် လှည့်မိသည်။ နောက်တော့မှ သတိရပြီး ဗိုက်ကိုပွတ်၍ ဖြည်း
ညင်းစွာ အိပ်ခန်းထဲလျှောက်လာပြီး ခုတင်ပေါ်လှဲချလိုက်သည်။

သူ့ဗိုက်ထဲမှာ ရဲမိုးရဲ့ရင်သွေးလေး ရှိနေပြီတဲ့၊ ဒီကိစ္စက
သက်မွန်ကို အတိုင်းမသိ ကြည်နူးသွားစေသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ . . . ရဲမိုးကိုချုပ်ကိုင်နိုင်မယ့် လက်နက်
ကောင်းတစ်ခုရပြီပဲ . . . ”

အတိုင်းမသိပျော်ရွှင်မှု . . . အနှိုင်းမဲ့ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့နှင့်
မြူးတူးနေသောသက်မွန် . . . ရဲမိုးဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်း
ပိတ်ထားကြောင်းသာ အဖြေပေး၍ သက်မွန်စိတ်တိုသွားပြန်၏။

ထိုစဉ် . . . ဖုန်းမြည်လာ၍ ကြည့်လိုက်တော့ ဦးကျင်ဟုတ်

ဆက်တာမှန်းသိ၍ . . .

“ဟဲလို . . . အန်ကယ် . . . ပြောပါ”

“အန်ကယ် အိမ်မှာစောင့်နေတယ် မလာသေးဘူးလား”

“သမီး . . . အခု လာခဲ့လိုက်မယ်”

ဦးကျင်ဟုတ်ထံရောက်တော့ သူမတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်
နေတာ သိလိုက်ရသည်။ အိမ်ကျယ်ကြီးအတွင်း အိမ်သားများနှင့်
အခိုင်းအစေများပါ မတွေ့ရ၍ သက်မွန်အံ့သြသွားရသည်။

သို့လောသို့လော . . . တွေးနေစဉ်မှာပင် ဦးကျင်ဟုတ် အ
အေးခွက်များ ကိုယ်တိုင်သယ်လာကာ သူမရှေ့ ချပေးလိုက်သည်။

“ဒါရိုက်တာကော . . . အန်ကယ်”

“လာပါလိမ့်မယ် . . . သိပ်မလောပါနဲ့ သက်မွန်ရယ်”

“သောက်လိုက်ဦးလေ . . . သက်မွန် . . . ”

သူမရှေ့ချပေးထားသော အအေးခွက်ကိုယူ၍ သက်မွန်
လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဦးကျင်ဟုတ်က သက်မွန်ဘေးဆိုဖာခုံတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး . . .

“သတ္တကိုလည်း . . . အန်ကယ်အတော်ကလေး တောင်းပန်
လိုက်ရတယ်၊ အားလုံးအတွက် အချိန်နဲ့ရင်း . . . ပညာနဲ့ရင်း . . . ငွေနဲ့
ရင်းပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတာမဟုတ်လား၊ နောက် . . . ဒါမျိုးမဖြစ်
အောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဂရုစိုက်ပေါ့။

ဒီသတင်းက ဂျာနယ်ပေါ်ရောက်သွားရင် သမီးပဲ နာမည်
ဖျက်မှာနော် . . . နောက်ပြီး အန်ကယ်သိနေတယ်၊ ဒီကားက ပေါက်
မယ့်ကားဖြစ်နေလို့ပဲ . . . ဒီကားနဲ့အတူ သမီးလည်း . . . ဒီထက် အောင်
မြင်ဦးမှာလေ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့”
“ကဲ. . ကဲ. . အအေးခွက်ကိုင်ထားတာလဲကြာပြီ သောက်
လိုက်ဦး. . .”

ထို့နောက် အပြန်အလှန် စကားပြောနေရင်းနှင့်ပင် သက်
မွန်ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်လာကာ အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးသွား၏။
တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဟု သဘောပေါက်လိုက်စဉ်မှာပင်
သက်မွန် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတော့သည်။ နောက်ဆုံးမြင်လိုက်
ရသည်က နှစ်ထပ်သုံးထပ်နှင့် ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေသော ဦးကျင်ဟုတ်
၏မျက်နှာသာ ဖြစ်နေတော့သည်။

ထို့နောက် သက်မွန်တစ်ယောက် တိမ်တွေပေါ်မှာ ချစ်သူ
ရဲမီးနှင့် ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားနေရသည်။ ရဲမီး သူမထံပြန်လာ
သည့်အတွက် အပျော်ကြီးပျော်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ကောင်းကင်ပေါ်တက်သွားကြပြီး တိမ်
ညွန့်များကိုခူးကာ နှင်းကဲ့သို့အလုံးလေးများလုပ်၍ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် ပစ်ပေါက်နေကြသည်။

တိမ်စိုင်းများပေါ်သို့ ခုန်ချရင်း ရင်သိမ့်တုန်ရသကဲ့ ခံစားကြ
သည်။ ထို့နောက် မောမောပန်းပန်းနှင့် တိမ်စိုင်းပေါ် သက်မွန်လှဲအိပ်
လိုက်၏။

ရဲမီးကလည်း သက်မွန်အပေါ်မိုး၍ အနမ်းမိုးတွေရွာချနေ
သည်။ ပိကျလာသော ရဲမီးကိုယ်လုံးကြောင့် သက်မွန်အသက်ရှူကျပ်
လာ၏။ သို့နှင့်. . ရဲမီးကို တွန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ ထိုအခါမှ
သက်မွန်အပေါ်မှလူက. . ရဲမီးဖြစ်လိုက် ဦးကျင်ဟုတ်ဖြစ်လိုက်နှင့်
ပြောင်းလဲနေမှန်း သတိထားမိလာသည်။

“ဟင်. . ဘယ်သူလဲ. . ကိုမိုးလား. . အန်ကယ်လား”
“ဟင်း. . ဟင်းဟင်း. . ခုမှမေးနေရသေးလား သက်မွန်
လေးရယ်”

မောဟိုက်နှွမ်းလှသံနှင့် ပြောလိုက်သော ဦးကျင်ဟုတ်အသံ
ကြောင့် ရုန်းထွက်ရန်အားထုတ်မိစဉ်မှာပင် အဆုံးအစမရှိ နက်ရှိုင်း
သော အသူရာချောက်ထဲ ပြုတ်ကျသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရ၏။

ပြီးတော့ မလှုပ်ရှားချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု
ကြောင့် မျက်ရည်များရွှဲကာ အသေကောင်လို ဖြစ်သွားမိသည်။
ဘေးတွင်ယှဉ်ပြီးလှဲရင်း အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့် ကျေနပ်
နှစ်သိမ့်နေသော ဦးကျင်ဟုတ်က. . .

“သက်မွန်လေး. . အန်ကယ်ရိုက်မယ့်ကားတိုင်း သမီးကိုပဲ
မင်းသမီးအဖြစ်သုံးမှာ သိလား၊ သမီးလိုအပ်တာမှန်သမျှ အန်ကယ်
အကုန်လုပ်ပေးမယ်”

“အဟင့်. . အဟင့်. . .”
သက်မွန် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရလွန်းသဖြင့် ဘာမှပြန်မပြောမိ
တော့. . ။

၆၆၆၆

သက်မွန် ငရဲရောက်သောနေ့ရက်များကို စိတ်ဆင်းရဲစွာ နှင့် ဖြတ်သန်းနေရသည်။ ရိုက်လက်စ ဇာတ်ကားပြီးအောင် ဆက် ရိုက်ဖို့ညှိနှိုင်းကြရာ သုံးရက်နားမည်ဟု သဘောကပြောသည်။ သူပြော သမျှ ခေါင်းညိတ်ရမည့် အနေအထားမှို့ အားလုံးက သဘောတူကြ ရသည်။

ဒီအချိန်မှာတော့ သက်မွန် အခန်းအောင်းနေရတော့သည်။ ချစ်သူက လျစ်လျူရှုတာ ခံရသလို၊ အချောင်နှိုက်ချင်သူ၏ အနိုင် ထက်ပြုမှုကိုလည်း မလိုမတူဘဲ ခွင့်ပြုပေးခဲ့ရသည်။ ဒါတွေအားလုံး၏ မြစ်ဖျားခံရာက ရဲမိုးနှင့်သဗ္ဗာသာဖြစ်သည်။

အပစ်ပယ်ခံ အစော်ကားခံဘဝမှာ သူမမနေလိုတော့. .
သူမအဖြစ်က ရိုက်လက်စဇာတ်ကားထဲမှ အိမ်ဖော်မလေး မြရီ၏အဖြစ်နှင့် သွားဆင်နေ၍ မြရီဘဝကိုလည်း စာနာသနားသွား မိသည်။

ခုံပေါ်မှ ကားသော့ကို ကောက်ယူကာ သူမကားဆီသို့ ထွက် လာလိုက်သည်။ အုန်းပွဲတစ်ပွဲဝင်ဝယ်ကာ သက်မွန် ဦးတည်ထွက် ခွာလာသည်က ရှုတင်အိမ်ကြီးဆီသို့ဖြစ်သည်။

“ဟာ. . မင်းသမီးပါလား. . လာလည်တာလား”

ဦးမြဒင်က မင်းသမီးလက်ထဲတွင်ပါလာသော အထုပ်များ ကို လှမ်းယူရင်းပြော၏။

“ဪ. . ဦးမြဒင် ကားနောက်ခန်းထဲမှာ အုန်းပွဲရှိသေး တယ်၊ ချပေးပါဦး. . ”

ဒေါ်မြစိန်ပါ ရောက်ချလာ၍ အိမ်ကြီး၏ရှေ့ခန်းမှာတင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဒါ. . ဒေါ်မြစိန်တို့စားဖို့ ဝယ်လာတာ. . ”

“မင်းသမီး. . ဒီအုန်းပွဲကြီးက ဘာလုပ်ဖို့တုန်း. . ”

ဦးမြဒင်က အုန်းပွဲသယ်လာရင်း ပြောလိုက်သဖြင့်. .

“ဒီအိမ်မှာ သေသွားတဲ့ မမြရီအတွက် ပွဲလေးတစ်ပွဲ ပေးချင် လို့ လုပ်လာတာ. . ”

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲလေ. . ရိုက်ကွင်းမှာ အနှောင့် အယှက်တွေ ကင်းတာပေါ့”

ပါလာသော အစားအသောက်များကိုသိမ်းရင်း ဒေါ်မြစိန် လှမ်းပြောလိုက်၏။ ဦးမြဒင်က စိတ်ရင်းနှင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကူညီ သည်။ သူကပင်ဦးဆောင်ကာ ပွဲပြင်ပေးသည်။

ဖယောင်းတိုင် အမွှေးတိုင်အစုံအလင်နှင့် မြရီ၏ မြေပုံနား တွင် အကျအနာ ပြင်ဆင်ပေး၏။

သက်မွန်က မြရီ၏မြေပုံပေါ်တွင် အမွှေးတိုင်များ ထွန်ညှိ

ကာ စိတ်ထဲမှ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

‘မမြရီ ကျွန်မကိုကူညီပါ။ ကျွန်မဘဝကို ဖျက်ဆီးပြီး ကျွန်မ အပေါ်မကောင်းကြံကြတဲ့ သူတွေအားလုံး အသေဆိုးနဲ့ သေအောင် လက်တုံ့ပြန်ပေးပါ။ . . ဘဝတူချင်းမို့ ကျွန်မကို သနားသောအားဖြင့် လက်တုံ့ပြန်ပေးပါ။ . . မမြရီအတွက် ဒီပွဲလေးလုပ်ပြီး ပူဇော်ပါတယ်’ သက်မွန် ဆုတောင်းပြီးသည့်အခိုက်မှာပင် ခြံထဲ၌ လေတွေ တိုက်လာ၏။ ပွဲတွင်ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်များ မီးငြိမ်းသွား သည်။

မြရီ၏မြေပုံမှ မြေစာခဲများပွထလာကာ ခဏအတွင်း အရာ ရာ ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားသည်။ သက်မွန်စိတ်ထဲကအကြံကိုမသိ သော ဦးမြဒင်က. .

“မင်းသမီး ပွဲပေးတာကို သူ့လက်ခံတဲ့သဘောနဲ့ အချက် ပြသွားတာ. . . စိတ်ချပါ. . . သူ ဒီရိုက်ကွင်းကို အနှောင့်အယှက်ပေး တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သက်မွန် မချီပြုံးလေး ပြုံးမိသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့. . . ‘အနှောင့်အယှက် မပေးရုံတင် မကပါဘူး ဦးမြဒင်၊ ကျွန်မ ကို စော်ကားတဲ့သူတွေကိုပါ လက်တုံ့ပြန် ဆုံးမသွားမှာပါ။ . . စောင့် ကြည့်လိုက်ပါ သဗ္ဗာရယ်’

နောက်တစ်နေ့မတိုင်ခင် ပွဲကိုစွန့်ပစ်ရန်မှာပြီး သက်မွန်ပြန် လာခဲ့သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

သုံး ရက်မြောက်ညဖြစ်၍. . . မပြီးသေးသောကားကို ဆက်ရိုက်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ရှုတင်အိမ်ကြီးထဲ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့တွေနှင့် စည်စည်ကားကား ပြန်ဖြစ်နေလေပြီ။ မာမိမိုးနှင့် မာမိစန်းဝင်းတို့ လည်း အတင်းပဒေသာ အစီအစဉ်အတွက် ပြောရတာများသွား၍ အာခြောက်သက်သာအောင် coke တစ်ဘူးစီ သောက်ဖို့ ဝယ်လိုက် ကြသည်။

“ဒါဆို အခု. . . သဗ္ဗာက စင်ပေါ်ကပေါ့. . . ဟော်တကုတ်”

“အင်း. . . သက်မွန်လည်း သနားပါတယ်”

“ညည်း အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေမယ်နော်. . . စောစောစောစော စခြားမင်းသမီးနဲ့ လှမ်းချိတ်ထားဦး. . .”

မာမိမိုးက သတိပေးလိုက်၍ မာမိစန်းဝင်း မျက်နှာငယ် သွားရသည်။ မာမိမိုး စဉ်းစားခန်းဝင်ရင်း coke ကို ဖန်ခွက်ပုလင်းထဲ

လောင်းထည့်ကာ မော့သောက်လိုက်၏။

“ခွမ်း!..”

“အမလေး.. သေပါပြီ”

ဖန်ခွက်က အလိုလိုနေရင်း တစ်ယောက်ယောက် လှမ်းရိုက်
လိုက်သလို ကွဲသွားခဲ့ပြီး မာမိမိုး ပါးစပ်တွင် ဖန်ကွဲစများ ရှူသွားလေ
၏။

“အမလေး.. လေး.. နာလိုက်တာ၊ ကျွတ်.. ကျွတ်..
ကျွတ်..”

“ဟယ်.. မာမိမိုး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ နှုတ်ခမ်းမှာ သွေး
တွေနဲ့..”

“ဟင်.. ဟုတ်လား..”

မာမိမိုး မှန်ယူ၍ကြည့်သည်။

“ဟယ်.. ဟုတ်ပါရဲ့.. ဘုရား.. ဘုရား”

ထိုစဉ် မိတ်ကပ်ပြင်ဖို့ သဗ္ဗာရောက်လာကာ..

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မာမိ..”

နှုတ်ခမ်းကို မိတ်ကပ်ဖို့နေသော မာမိမိုးက..

“သ.. သရဲခြောက်တာလားမသိဘူး၊ ဖန်ခွက်က သောက်
နေရင်း ကွဲသွားလို့”

“ဒီအိမ်ကမြရီ ခြောက်တာနဲ့တူတယ်၊ သမီးလည်း ရေချိုး
ခန်းထဲမှာ ခြောက်ခံဖူးတယ်လေ၊ ဟုတ်မယ်.. ဟုတ်မယ်.. မြရီက
လင်တရူးမလေးဆိုတော့ မာမိကို ယောက်ျားကြီးထင်ပြီး လာခြောက်
တာဖြစ်လိမ့်မယ်.. ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း”

“ဖြောင်း!..”

“အား!..”

သဗ္ဗာက မြရီအား စော်ကားမော်ကားပြောဆိုလှောင်ပြောင်
လိုက်စဉ်မှာပင် ဖြောင်းခနဲ အသံမြည်ကာ သဗ္ဗာမျက်နှာ လည်ထွက်
သွား၏။ ပါးပြင်မှာလည်း ထူပူကာ နီမြန်းသွားသည်။

“ဟယ်.. သမော်တကီးကို ရိုက်သွားပြီ၊ သမော်တကီးကို
ဘယ်သူရိုက်လိုက်တာလဲ.. ဘုရား.. ဘုရား”

“အား.. ကျွတ်ကျွတ်.. ကျွတ်.. နာလိုက်တာမာမိရယ်၊
တာဖြစ်သွားမှန်းကို မသိဘူး..”

သဗ္ဗာ အထိတ်တလန့်နှင့် ညည်းညူပြောဆိုရင်း မှန်ကို
ကောက်ယူကြည့်မိသည်။

“သူ့ကို မကောင်းပြောလို့ သတိပေးတာလား မသိဘူးနော်”
ရဲနေသော လက်ဝါးရာကြီးကြောင့် သဗ္ဗာ ပိုပြီးကြောက်လန့်

သွား၏။

“ဟုတ်တယ်.. သဗ္ဗာ၊ အပြောအဆို ဆင်ခြင်မှဖြစ်မယ်..
မာမိ ကြောက်လာပြီ ရိုက်ကွင်းပေါ်သွားကြစို့”

သဗ္ဗာနှင့် မာမိမိုးတို့ ပစ္စည်းတွေ နိုင်သလောက်သယ်ကာ
အိမ်ကြီးထဲမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာကြတော့၏။

ရိုက်ကွင်းခေတ္တနားချိန်တွင် သဗ္ဗာက..

“မာမိ ရေသောက်မယ်”

“မာမိ သွားယူပေးမယ်.. ခဏစောင့်”

မာမိမိုး ရေဘူးယူပြီး ပျာကလက်စိန်စတိုင်နှင့် ပြေးလာ၏။
မင်းသမီးရေသောက်ပြီးတော့ ဒါရိုက်တာက နောက် scene အတွက်
ဒိုင်ယာလော့ပေးဖို့ ပြင်သည်။ မာမိမိုး ရေဘူးအဖုံးကို ပြန်ပိတ်ရင်း

အလာတုန်းကအတိုင်း ပြန်လျှောက်သွားသည်။ လျှပ်ပျာလျှပ်ပျာနှင့် ဆိုတော့ မီးဘုတ်တွင် သွယ်တန်းထားသော ဝါယာကြိုးကို ခလုတ် တိုက်ပြီး ပစ်လဲကျသွား၏။ ကံဆိုးချင်တော့ ရေဘူးအဖုံး ပွင့်သွားကာ မီးဘုတ်မှ ပလပ်ပေါက်ထဲ ရေတွေဝင်သွားတော့သည်။

“ဖလပ်!.. ဖလပ်!.. ဝုန်း!..”

ဝါယာရှော့ဖြစ်ပြီး တစ်အိမ်လုံး မှောင်သွားသလို မီးပွားတွေ လွင့်ထွက်လာသည်။ ထိုမီးဘုတ်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသော မာမိမိုး အဖြစ်က မရှုမလှ.. ။ အသံထွက်အော်ဟစ်ခြင်းပင် မလုပ်နိုင်ဘဲ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေ၏။ အားလုံးလည်းအံ့ဩကာ ကြက်သေသေ ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ တစ်မိနစ်လောက်ကြာမှ စက်အဖွဲ့သားတစ် ယောက် သတိဝင်လာပြီး မိန်းဆွံ့ဆီသို့ပြေးကာ မိန်းချလိုက်ရသည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဘက်ထရီဆန်းဂန်း sun gun မီးများ လင်းလာကာ မှောက်လျက်ကြီးဖြစ်နေသော မာမိမိုးကို လှန်ကြည့် ကြသည်။ မာမိမိုးမှာ ခေါ်မရတော့.. ။ အသားများ ပြာနှမ်းနေပြီး ဝတ်ထားသောအင်္ကျီပင် မီးကျွမ်းကာ အပေါက်ဖြစ်နေ၏။

“မရတော့ဘူး.. မာမိမိုး သေပြီ.. ဆရာ..”

“ဟား.. ကျွိုင်ပဲကွာ၊ ဒီညမှ ရှုတင်ပြန်စရာတာ.. ဒုက္ခပါပဲ”
ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင် ခေါင်းစားသွား၏။

သဉ္ဇာလည်း အဖြစ်အပျက်ကို မယုံနိုင်သလို သွေးပျက်သွား မိသည်။ ဘက်ထရီမီးနှင့် ဓာတ်မီးရောင်က တစ်ခန်းလုံးကို အလင်း ရောင် မပေးနိုင်သည့်အတွက် အမှောင်ထုက အားကောင်းနေဆဲ..

ထိုအမှောင်ထဲမှာ သက်မွန်တစ်ယောက်တည်း မချိပြီးလေး ပြုံးနေမိ၏။

ရှုတင်နားလိုက်ရပြီး အားလုံးလည်း အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားပြီး သေမှုစစ်ရဲများ စစ်ဆေးခြင်း ကို အားလုံးထွက်ဆိုနေရသည်။ ညဆယ်နာရီလောက်မှ အလောင်း သယ်သွားသဖြင့် ကိစ္စပြတ်သွား၏။ ရှုတင်တစ်ဖွဲ့လုံး စိတ်မောလူ မော ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ရှုတင်သိမ်းပြီး အားလုံးပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတော့ ဒါရိုက်တာ က လမ်းကြုံလိုက်မည်ဟု သက်မွန်အားပြောလာသည်။ သက်မွန် ငြင်းမရသည့်အတွက် ခေါ်လာခဲ့ရသည်။ တစ်လမ်းလုံး စကားမပြော ဘဲလာခဲ့ရာ.. သက်မွန်ကပဲ စ၍..

“ဆရာ.. ဟိုနေ့က ပရိဂျူဆာအိမ်ကို ဘာလို့ရောက်မလာ တာလဲ..”

“အော်.. အေး.. အဲဒီနေ့က ဆရာမေ့သွားလို့ သက်မွန် ရဲ့”

သူမနှင့် ပရိဂျူဆာအကြောင်း ဒါရိုက်တာများ သိသွားပြီ လား အတွေးဖြင့်..

“ဆရာကို ဦးကျင်ဟုတ် ဘာတွေပြောသေးလဲ..”

“ဘာမှတော့ မပြောဖြစ်ပါဘူး၊ ဆရာကို လက်ဆောင်တစ်ခု ပဲ လှမ်းပို့ပေးလိုက်တယ်”

“ဘာလက်ဆောင်များလဲ ဆရာ”

“ဒီမှာလေ..”

ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်က ဗီဒီယိုကင်မရာ အသေးလေးကို အိတ်ထဲမှထုတ်ကာ သုံးလက်မစကရင်လေးနှင့် လှုပ်ရှားပုံရိပ် တချို့ဖွင့်ကာ သက်မွန်အားပြလေသည်။ သက်မွန် ကားမောင်းရင်း

တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“အို! . . .”

အံ့ဩထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့် ရုတ်တရက် ကားကို ဘရိတ် အုပ်ပြီး လမ်းဘေးထိုးချလိုက်ရ၏။

ဗီဒီယိုပြကွက်များက မပြီးသေး၊ ကြည့်နေရင်း သက်မွန် ခွေးပြိုက်ပြိုက်ကျကာ အမောဆိုသွားသည်။ ဦးကျင်ဟုတ်နှင့် ဇော် ဝိုင်တို့ ပူးပေါင်းကြံစည်ယုတ်မာမှုဟု သိလိုက်ရချိန်တွင် သက်မွန်အ တွက် အရာရာနောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ. . .

“ဒီအခွေက ကော်ပီမရှိဘူး သက်မွန်. . . ဒါကို မင်းလိုချင် တယ်ဆိုရင်. . . ဆရာအတွက် ဘာပြန်လုပ်ပေးမှာလဲ. . .”

“ဆရာတို့ သိပ်ယုတ်မာတာပဲ. . .”

“အဟင်း. . . ဆရာမပါပါဘူး၊ ဦးကျင်ဟုတ်တစ်ယောက် တည်းလုပ်တဲ့ကိစ္စပါ။ ဆရာတောင် သူပြမှသိရတာ၊ ဒါကို. . . အပြင် လောကထဲ ပြန့်နှံ့သွားစေချင်တဲ့ဆန္ဒတော့ ဆရာမှာ တကယ်မရှိ တာပါ။ သက်မွန်လည်း မနစ်နာဘူးဆိုရင်. . . ဆရာသွားမယ့်နေရာကို လိုက်စေချင်တယ်. . .”

“ရှင်! . . .”

မလုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ကိုင်ထားပြီးမှ တောင်းဆိုလာသော ဇော်ဝိုင်၏စကားကြောင့် သက်မွန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင် လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိ လိုက်လျောရမည့်အဖြစ်မို့. . . သူမရင်ထဲ ဆို့နှင့်လာခဲ့ရသည်။

“အင်း. . . internet connection ကောင်းရင်. . . ဒီညမှာ

တင် online ပေါ်ရောက်ပြီး ပြန်သွားနိုင်တယ်. . . သက်မွန်ရဲ့”

ဒါရိုက်တာဇော်ဝိုင်က မလိုက်လျောလျင် သူလုပ်မည့် အစီ အစဉ်ကို ဖွင့်ဟခြိမ်းခြောက်လာခဲ့ပြီ။ ထိုဗီဒီယိုပြကွက်တွေ ပြန်သွား လျှင်တော့ သူမဘဝ ရေစုန်မျောမှာ သေချာသည်။

ဘယ်လိုမှ မတတ်သာသည့်အဆုံး သက်မွန် စကားတစ်ခွန်း သာ ပြောလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီအခွေသာပေးပါ ဆရာ. . . ဆရာသွားချင်တဲ့ နေရာ ကို ကျွန်မမောင်းပို့ပေးပါမယ်. . .”

၆. ၆. ၆. ၆.

အခုရဖို့အတွက် မနေ့ညက တစ်ညလုံး သူမပေးဆပ်ခဲ့ရသည်။ အရာရာကို ရဲဦးအတွက်သာ ရည်စူးထားခဲ့သော်လည်း အစစအရာရာ ညစ်ထေးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သက်မွန်အတွက် နာကြည်းစရာလူတွေက တဖြည်းဖြည်းများလာနေ၏။

မနေ့ညက မာမိမိုး၏အဖြစ်ကို ပြန်မြင်ယောင်မိတော့. . သက်မွန် အားတက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ မကျေနပ်မှုတွေကို လက်စားချေ ဖေါက်ခွဲပစ်ဖို့ မြရီကိုသာ အားကိုးရတော့မည်ထင်သည်။ 'ကျွန်မအပေါ် ယုတ်မာတဲ့သူတွေအားလုံးကို နှိပ်ကွပ် လက်တုံ့ပြန်ပေးပါ မမြရီရယ်. . '

သက်မွန်စိတ်ထဲက တိုင်တည်ရည်မှန်းကာ မမြင်ရသော ကျေးဇူးရှင်အား မှန်းကာကန်တော့လိုက်သည်။

ရှုတင်မန်နေဂျာ ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့ သက်မွန်က လမ်း

တစ်ဝက်သို့ပင် ရောက်နေပြီ။ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ရောက်မည်ဟု အကြောင်းပြန်ပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

ရှုတင်ခြံဝင်းကြီးထဲ ဝင်လာသည့်အချိန်တွင် လူအတော်နဲ့ နေပြီဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာက သူမကားကိုမြင်သည်နှင့် ကျောခိုင်းကာ ရှောင်ထွက်သွား၏။

တော်ရာမှာ ကားထိုးထားလိုက်ရင်း ခုံခင်း၍ ကားနားမှာပဲ ထိုင်နေလိုက်၏။ ကင်မရာမင်း ဇော်ဇော်က သူတပည့်များနှင့် စကားပြောကာ တဝါးဝါးတဟားဟားရယ်နေသည်။ သူ့အကြောင်း ပြောနေတာလားဟု မလုံမလဲ တွေးမိသေးသည်။

“ဒါပဲ ဘာမှမထူးဘူး ပိုလ်ထီးရဲ့ သီချင်းလိုပဲ၊ တကယ်သာ အမှောင်မှာတွေ့ခဲ့ရင် ဘယ်သူမင်းသမီး ဘယ်သူကုန်စိမ်းသည်မလဲ ဆိုတာ မသိနိုင်ပါဘူးကွာ. . ၊ အားလုံး အတူတူနဲ့ အနုနုပဲ၊ စပွန်ဆာပေးနိုင်တဲ့သူ ရမှာပဲ. . ဟား. . ဟား”

ကင်မရာမင်းနှင့် စက်အဖွဲ့ အတိုင်အဖောက်ညီညီ ပြောဆိုကာ ဟားတိုက်ရယ်နေကြ၏။ ထိုအပြောအဆိုတွေကြားပြီး သက်မွန် မိန်းမဖြစ်ရတာ စိတ်နာနေမိသည်။ သူမကိုစော်ကားနေတာ သေချာနေပြီ။

ထိုစဉ်. . ရှုတင်မန်နေဂျာပေါက်ကြီးက ကန်တော့ပွဲ ကန်တော့ရအောင်ဟု လာခေါ်သည်။

“ကန်တော့ပွဲက ပေးပြီးသား မဟုတ်လား”

“ခုဟာက လမိုင်းပွဲနဲ့ ကွင်းပိုင်ကြီးပွဲတဲ့ အနှောင့်အယှက်တွေများလို့ ထပ်လုပ်တာတဲ့ မင်းသမီးရဲ့. . ”

“ဪ. . အေးအေး. . လာခဲ့မယ်”

ခြံထဲမှာပင် ကန်တော့ပွဲတွေ ပြင်ထား၏။ အနုပညာအလုပ်တွေ ရှောရှောရှုရှုအောင်မြင်ဖို့ အနှောင့်အယှက်တွေ ကင်းစင်ဖို့ အဖွဲ့သားအားလုံးကန်တော့ကာ ဆုတောင်းကြသည်။ ကန်တော့အပြီးမှာ ဒါရိုက်တာက...

“ဒီနေ့ရိုက်မှာက သူဌေးကတော် နှိပ်စက်လို့ သေသွားတဲ့ အိမ်ဖော်မလေးကို သူတို့မိသားစုက ခြံထဲမှာပဲမြုပ်တဲ့ အခန်းလေ၊ အဲ့ဒါကြောင့် အနှောင့်အယှက်ကင်းအောင် ပွဲထပ်ပေးရတာ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကဲ... ကရိန်းအဖွဲ့ တူးထားတဲ့ ကျင်းနားမှာ ဆင်ထားလိုက် အက်တာ actor တွေအားလုံး ဒီနေ့ဝတ်တာက အဝတ်ဆက်တာ ဖြစ်မှာနော်၊ ခုဟာက ကျော်ရိုက်ထားတာ သဗ္ဗာသေတဲ့အခန်းက မရိုက်ရသေးဘူး...”

“ဟုတ်ကဲ့... အာစရိ”

အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်တော့ မီးခိုးမှုတ်ခိုင်းကာ ပန်ကာဖွင့်သည်။ သဗ္ဗာ့ကို သယ်မကာ အသင့်ပြင်ထားသည်။

ရိုက်နေရင်း ကင်မရာ မော်တာလည်သံ ရပ်သွားကာ ရိုက်လို့မရတော့။ ထို့အတွက် သရုပ်ဆောင်များ bound out သွားသည်။ ထို bound ထဲ အရိပ်ဖြူကြီးတစ်ခု ဝင်လာတာကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လိုက်ရသည်။ ဇော်ဇော် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး ကင်မရာ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ မကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းထောင်ကာ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထိုအခါမှာတော့ ဘာမှမတွေ့ရတော့။

စိတ်ထဲ စနောင့်စနင်းဖြစ်လာ၍ ကရိန်းပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အရိပ်ဖြူကိုရှာမိ၏။ ဘယ်မှာမှမတွေ့...

“ဟေ့ကောင် ဇော်ဇော်... ဘာလဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“camera ဂျမ်းဖြစ်သွားတယ် အာစရိ၊ မော်တာမလည်လို့ ခွေမသွားတော့ဘူး”

“ဟာကွာ အစကတည်းက သေချာစစ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“စစ်တယ် အာစရိရဲ့ စောစောက အကောင်းကြီးပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ကရိန်းပြန်ချကွာ...”

ကရိန်းအဖွဲ့သားများ အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ ဇော်ဇော်ပြန် အထိုင်တွင် သူ့ဘေးမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရှာနေသော အရိပ်ဖြူဖြစ်နေတာ သိလိုက်သည်။ ကြောက်စရာကောင်းသောမျက်နှာနှင့် အမျိုးသမီးက ရယ်ပြတော့... ဖြခြောက်သလိုဖြစ်ပြီး ဇော်ဇော်သွေးပျက်သွားကာ...

“အား!.. အမလေး...”

ကရိန်းပေါ်မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေစဉ် ကရိန်းအဖွဲ့က အောက်ပြန်ချလိုက်သဖြင့် ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဟန်ချက်ပျက်ကာ ခြေချော်၍ ကိုးရိုးကားရား ပြုတ်ကျလာတော့သည်။

“ဟာ!.. ဇော်ဇော်”

“အမလေး!.. လုပ်ကြပါဦး”

“ဘုန်း!..”

“အင့်!..”

ပြုတ်ကျသံနှင့်အတူ ဇော်ဇော်ခြေထောက်မှာ တစ်ချက် နှစ်ချက် အကြောဆွဲပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွား၏။ ကရိန်းအဖွဲ့လုံး အားလုံး ဇော်ဇော်နား အပြေးရောက်လာကြသည်။ ရှုတင်မိမိနေရာ

ပေါက်ကြီးက ဇော်ဇော်ကို ပွေ့ထူနှာနှာနဲ့နေသည်။

“ဇော်ဇော်. . ဟေ့ကောင်. . ဇော်ဇော်. . ထပါဦးကွ”

မီးထိုးမှန်ထိုး သာဂိက သူ့အာစရိအား အသက်ရှူမရှူ စမ်းကြည့်သည်။ ရင်အုံကိုနားကပ်၍ နှလုံးခုန်သံကို နားစွင့်သည်။

“သေသွားပြီ၊ နှလုံးလည်းမခုန်ဘူး၊ အသက်လည်းမရှူတော့ဘူး”

သေပြီဆို၍ ပွေ့ထားသော ပေါက်ကြီး လန့်ပြီး ဇော်ဇော်ကို အောက်ပြန်ချသည်။ ထိုအခါမှ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေရွှဲနှစ်နေတာ သတိပြုမိသွားသည်။

“ဟာ. . ဇော်ဇော် ဦးဆက်ပွင့်သွားတာ ဆေးရုံကားခေါ်. . ရဲကို အကြောင်းကြားပါဦး. . ”

ရှုတင်တစ်ဖွဲ့လုံး အလုပ်တွေရှုပ်ကုန်သည်။ သက်မွန်လည်း ရင်မသည်းဖို့ဖြစ်ရပ်တွေ ရက်ဆက်ဖြစ်နေသည်မို့ မယုံနိုင်သလို ဖြစ်နေမိသည်။

“ဒါ မြရီရဲ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်”

သက်မွန် ခြံထဲဝေဝဲလှမ်းကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကိုရှာကြည့်သည်။ ထိုအခါမှ ချထားသော ကရိန်းပေါ်ထိုင်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက သက်မွန်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးပြနေ၏။ ခဏနေတော့ ထိုအမျိုးသမီး ကရိန်းပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“မှတ်ပြီလား ငါ့ကိုစော်ကားတဲ့ဟာတွေ”

သက်မွန် ထိုအသံတိုးညင်းညင်းလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် သဉ္ဇာက ရဲမီးရင်ခွင်ထဲဝင်ကာ အသည်းငယ်

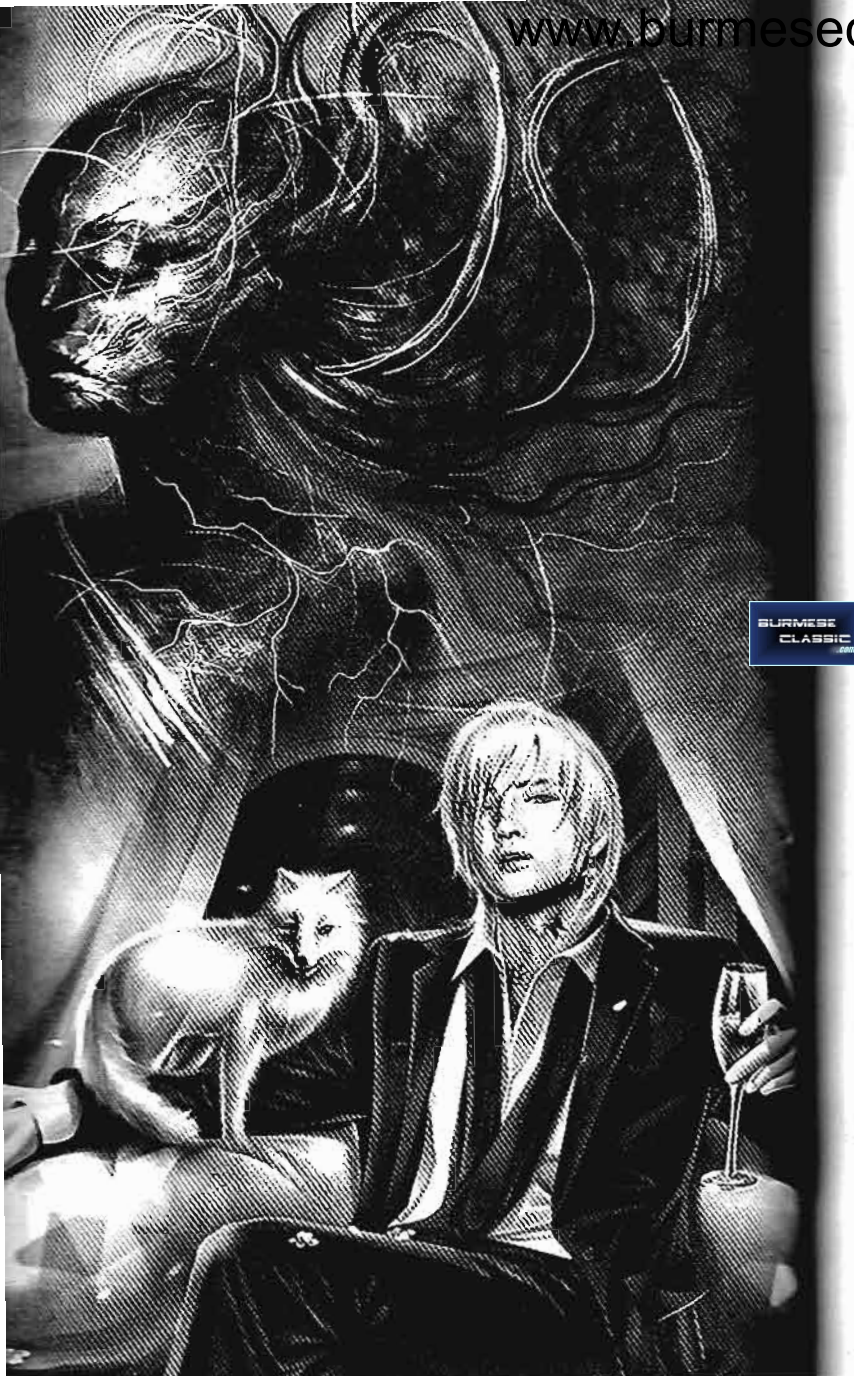
ပြနေသေးသည်။ သက်မွန် အံ့ကြိတ်ရင်း. .

“ကောင်မ. . မသေခင် ရိက္ခာအပြည့်အဝ ယူထားလိုက်ဟွန်း. . နင်အလှည့် မကြာခင်ရောက်တော့မှာ. . ”

သက်မွန်ကျေနပ်နေသလောက် ရှုတင်အဖွဲ့သားအားလုံးမှာ သွေးပျက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ဒီဇာတ်ကားရိုက်ကူးမှုကို သက်ဆိုင်သူတို့ မကြည်ဖြူဟု ပြောနေကြပြီး ဆိုင်ရာပိုင်ရာတို့ အကြီးအကျယ် နှောင့်ယှက်နေပြီဟု လက်ခံသွားကြသည်။ လက်မခံလိုလည်း မရတော့ ဒီရှုတင်မှာ လူနှစ်ယောက်မတော်တဆဖြစ်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား. .

ခြံကြီးထဲမှာ ရဲများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ အဖြစ်အပျက်ကို တစ်ယောက်ချင်း စစ်မေးနေသည်။ လူစေ့တက်စေ့ စစ်မေးပြီးသော အခါ မတော်တဆဖြစ်၍ လူသေမှုဟု. . ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်တော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၆)

ဒီနေ့ရှုတင်ရှိမရှိ မသေချာသဖြင့် သက်မွန် နေမြင့်အောင် အိပ်နေလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ပေါက်ကြီးထဲမှ ဖုန်းလာ၏။ ဒီည ရှုတင် ရှိသည်တဲ့... လာခဲ့မည်ဟု အကြောင်းပြန်ပြီး ရဲဗိုကို သတိရလာ သည်နှင့် ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ပြော... သက်မွန်...”

“ဒီည... ရှုတင်ရှိတယ်တဲ့”

“အင်း... စောစောကပဲ ပေါက်ကြီး လှမ်းပြောဘယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကိုမိုးနဲ့ မတွေ့ရတာကြာပြီ. . သက်မွန် လာခဲ့ရမလား၊ ပြီးမှ ရှုတင်ကိုအတူသွားကြတာပေါ့”

“ဟာ. . . သက်မွန် မလာနဲ့၊ ဒီမှာ နယ်ကဧည့်သည်တွေ ရောက်နေလို့”

သက်မွန်ရင်ထဲ မျက်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ရဲမိုးအသံအပြင် နောက်မှ. . .

“ကိုမိုးရေ ဘယ်သူနဲ့ ပြောနေတာလဲ. . အရေးမကြီးရင် လည်း ပြောမနေနဲ့ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“ဘာလဲ. . ဟိုကောင်မသမ္ဘာ ရောက်နေတာလား”

“အင်း. . အဲ. . ဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားသူငယ်ချင်းတွေပါ. . ကဲ. . ညမှ ရှုတင်မှာတွေ့မယ်နော်”

ရဲမိုးဘေးမှာ သမ္ဘာမရှိမှသာ ရဲမိုးနှလုံးသားကို သူပြန်ရနိုင် တော့မည်။ သူမသိပ်ပြောပြချင်နေသည့် ရဲမိုးကိုယ်ဝန် လွယ်ထားရ သည့်အကြောင်းကိုပင် မပြောဖြစ်လိုက်. .

ဒီတော့ စိတ်ကယောက်ကယက်နှင့်ပင် ရှုတင်သို့ စောစော ထွက်လာခဲ့သည်။ ရှုတင်ခြံထဲရောက်တော့ အဖွဲ့သားတွေ ဘယ်သူမှ မရောက်သေး။ ဦးမြဒင်အား စားစရာသောက်စရာတစ်ခုခု ဝယ်ခိုင်း ပြီး အတူတူစားသောက်ကြရင်း စကားပြောကာ အပျင်းဖြေမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ ဦးမြဒင် အိမ်ပေါ်မှာမရှိ၍ ခြံထဲဆင်းကာ လိုက် ရှာရသည်။ တွေ့မည်တွေ့တော့ မြရီ မြေပုံနားတွင်ဖြစ်သည်။

“ဟင်. . ဦးမြဒင်၊ အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဪ. . မင်းသမီးလေး၊ ဒါ. . ခေါစာပစ်နေတာ”

“ခေါစာ. . ပစ်တာ၊ အဲဒါ. . ဘာကိုပြောတာတုံး”

“လွယ်လွယ်ပြောရရင် နာနာဘာဝတွေကို အစာတွေတာ ပေါ့ကွယ်”

“သရဲကို အစာကျွေးတာ၊ ဒါဆို. . ဒါ မြရီအတွက် ကျွေးတာ လား”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ဒီခြံထဲမှာ နှစ်ယောက်သေသွားပြီလေ. . အဲဒါ သူ့လက်ချက်လို့ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဆက်မလုပ်ဖို့ တောင်း ပန်တာလည်း ပါတယ်လေ”

“ဟင်. . .”

ဦးမြဒင်က နှိုးဖြင့်ယက်ထားသော ပန်းကန်ပြားအရွယ် ခပ်ကျဲကျဲစကားထဲတွင် ငှက်ပျောဖက်ခင်းပြီး ထမင်းပုံကာ အသား စိမ်းများလွှာ၍ ထမင်းကို ဖုံးအုပ်ထားသည်။ တံခွန်ကုက္ကားလို စက္ကူ အလံသေး သုံးလက်ကိုလည်း စိုက်ထူထား၏။ ပြီးတော့ ထိုထမင်းပွဲ ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်မြှောက်ပသကာ. . .

“မမြရီ ကျွန်တော် ဒီခြံစောင့်မောင်မြဒင်က အစ်မအား အမဲသားစိမ်း ထမင်းဖြူဆုပ်တို့နှင့် ပသတင်မြှောက်ပါတယ်၊ တုံ့ဆိုင်း ကာ အားနာမနေဘဲ. . အမြန်သာကြွရောက်လို့ သုံးဆောင်တော်မူ လို့ပါ။ ပသတင်မြှောက်သည်များကို စားသုံးပြီးနောက် ခြံထဲမှာ အနု ပညာအလုပ် လာလုပ်မည့်သူများကို မခြောက်မလှန့် ဝိညာဉ်မနှုတ် ဘဲ အောက်လက်ငယ်သားကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

ဦးမြဒင်က တိုင်တည်ကာ တင်မြှောက်ပသနေသည်။

မဖြစ်ဘူး ဦးမြဒင်. . ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ဟု တားဆီးမိတော့မလို့ ဖြစ်သွားသည်။ နောက်မှ. . လူသိခံလို့မဖြစ်သော မိမိဆန္ဒများအ ကြောင်း သတိရကာ စိတ်ထိန်းထားရသည်။ ဦးမြဒင် သွေးဝန်အတိုင်း

လုပ်ပြီး မြေပုံပေါ်မှာ ခေါစာခွက်ကို တင်ထားလိုက်သည်။

“သူလာစားမှာလား ဦးမြဒင်”

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး မင်းသမီး ကျုပ်လည်း ကြားဖူးနားဝနဲ့လုပ်ထားတာ၊ ဒီမှာ လူထပ်မသေစေချင်တော့ဘူးလေ”

“ဪ... ဪ... ”

နှစ်ယောက်သား စကားဆက်မပြောဖြစ်... သက်မွန်က ဦးမြဒင်ကို ပထုတ်ဖို့ အကြံထုတ်နေသည်။

“ဒါနဲ့ ဦးမြဒင် ကျွန်မကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါလား”

“ပြောလေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မင်းသမီး”

“ကျွန်မကိုလေ feel က ဒံပေါက်ဝယ်ပေးပါလား၊ ဦးမြဒင် တို့လင်မယားအတွက်လည်း တစ်ပွဲစီဝယ်ခဲ့လေ”

“ကောင်းပါဗျာ ဒံပေါက်စားချင်နေတာ ကြာပေါ့”

ငါးထောင်တန်နှစ်ရွက် ပေးလိုက်သဖြင့် ဦးမြဒင် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထွက်သွားတော့သည်။ ဦးမြဒင် ခြံထဲမှထွက်၍ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဦးမြဒင် ပျောက်သွားသည်နှင့် မြေပုံပေါ်မှ ခေါစာခွက်ကို ကောက်ယူပြီး ခြံပြင်သို့ သွန်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေါစာခွက်ကို မြေပုံပေါ်ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း လုပ်ပြီးမှ ကားပေါ်တက်ကာ အနီးအနားရှိ CityMart ဆီ ထွက်လာလိုက်သည်။ အသားစိမ်းတစ်တွဲဝယ်ကာ ပြန်လာလိုက်၏။

ဦးမြဒင်က မြို့ထဲသို့ လိုင်းကားနှင့်သွားရ၍ တော်ရုံနှင့် ပြန်မရောက်နိုင်သေး...

အသားစိမ်းကို ခေါစာခွက်ထဲထည့်ပြီး မြရီမြေပုံပေါ် တင်

ပေးထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ကျွန်မကို လက်စားချေပေးပါ မမြရီရယ်”

သက်မွန် မျက်လုံးမှိတ်ကာ ဆုတောင်းလိုက်သည်။ မျက်လုံးပြန်အဖွင့် အသားတွဲမရှိတော့သဖြင့် ထိုနေရာတွင် မနေရဲတော့ဘဲ ပြေးထွက်လာကာ ကားပေါ်တွင် ထိုင်နေလိုက်၏။

ကိုယ့်ကို စော်ကားခဲ့သူများအား ကိုယ်ထိလက်ရောက် တုံ့ပြန်စရာမလိုဘဲ လက်စားချေခွင့်ရတာ သိပ်ကိုကံကောင်းလွန်းသည်။ ရဲတွေ သင်္ကာမကင်းမဖြစ်ကြသလို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေလည်း မရိပ်မိကြ...

ထိုအချိန်မှာ ကင်(န်)တာကားကြီးနှင့် စက်အဖွဲ့သားတွေ ရောက်လာကြသည်။

ပစ္စည်းတွေချနေသော စက်အဖွဲ့မှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေပုံရသည်။ မာမီမီးနှင့် ကင်မရာမင်းဇော်ဇော် သေထားတာက လောလောလတ်လတ်ပင် မဟုတ်ပါလား၊ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ပျော်ရွှင်တက်ကြွမှုမရှိ... ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးမြဒင် ဒံပေါက်ထုပ်ဆွဲကာ ပြန်လာ၏။

နေညိုကာ အလင်းရောင်ပျောက်သွားသည်နှင့် ခြံထဲမှ လူစုံလာသည်။ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှလူတွေ တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုလုပ်နေကြပြီ...

“ဒီကား ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲကွာ၊ တို့မှာ အသက်နဲ့ရင်းပြီ အလုပ်လုပ်နေရတာ”

“အေးကွာ လုပ်အားခ နှစ်ဆရလို့သာ လာရတာ...”

ဒါရိုက်တာက အိမ်ဖေါ်မလေးအိပ်ခန်းဟုပြောတာ စသ

အဖွဲ့ကို ပြင်ဆင်ခိုင်းသည်။ ဘယ်သူမှ မလှုပ်ရှားကြ၊ သူ့အရင်သွား
ငါအရင်သွားနှင့် တွယ်ကပ်နေကြသည်။

“ကဲ . . ဘယ်သူမှ မသွားရဲရင်လည်း တစ်ဖွဲ့လုံးအတူတူ
စုသွားကြကွာ . . လူများရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဟာ . . အာစရိကလည်း မနေ့ညက ကိုဇော်ဇော်ဖြစ်တာ
လည်း လူတွေကြားထဲမှာပဲလေ”

“ဟိတ် . . တော် . . တော်ကြ၊ အဲဒီကိစ္စမပြောကြနဲ့ မင်းတို့
လည်း ညကြေးနှစ်ဆ ရမယ်ဆိုတာ သဘောတူလို့ လိုက်လာတာ
မဟုတ်လား လုပ်စရာရှိတာလုပ်ကြတော့”

ဒါရိုက်တာ တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ဆော်ဩမှ စက်အဖွဲ့နှင့်
ဇွတ်အဖွဲ့ပူးပေါင်းကာ အိမ်ကြီးထဲ တလှုပ်လှုပ်ဝင်သွားကြသည်။
စက်အဖွဲ့သားတွေ ကြောက်နေကြသလို သဗ္ဗာလည်း ကြောက်နေမိ
သည်။

ဒီတစ်ခါရိုက်မှာက မင်းသမီးနှစ်ယောက်နှင့် ဝမ်းဆွဲသည်အ
ဖြစ်သရုပ်ဆောင်မည့် အမျိုးသမီးကြီးသာဖြစ်သည်။

အရင်ဆုံးအိမ်ဖော်မလေး မိနွယ်အဖြစ် သဗ္ဗာတစ်ယောက်
တည်း ခုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း အတွေးနယ်ကွဲနေပုံကိုရိုက်သည်။

silent shot ဖြစ်၍ ဒါရိုက်တာက အိုက်တင်များကို အော်
ပြောပေးနေ၏။

“သူဌေးကြီး ကိုယ့်ကို ဖျက်ဆီးတဲ့ပုံရိပ်တွေ ပြန်မြင်ယောင်
မယ်၊ ယူတုံးမရအိုက်တင်လေး . . ၊ ဟုတ်ပြီ အဲလေးကြိတ်လိုက်ဦး၊
အိုကေ . . ရပြီ၊ အဝေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက် မင်းသားနဲ့အတူနေခဲ့တာ
တွေ သတိရပြီ . . ၊ ဟုတ်ပြီ မျက်နှာကြောလျှောပြီး တဖြည်းဖြည်းပြီး

လိုက်မယ်၊ ကြည်နူးသွားမယ်၊ တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းငုံ့လိုက် . . ဗိုက်ကို
ကြည့်မယ်၊ အားရကျေနပ်သွားတဲ့ အမူအရာမျိုးလေး . . ၊ ဟုတ်ပြီ
ဗိုက်ကိုလက်နဲ့ စမ်းမယ် . . ပွတ်သတ်မယ် အားရပါးရလေး ပြုံးလိုက်
မယ်၊ ကောင်းတယ် . . အဲဒီအချိန်မှာ သူဌေးကတော်နဲ့ လက်သည်
ဝင်လာမယ်၊ မိနွယ်လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမယ်၊
အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မယ်၊ အိုကေဗျာ . . ကဒ်”

ဘေးတွင်အသင့်ချထားသော ရေပုလင်းကိုယူကာ မော့ချ
အပြီး ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်က သက်မွန်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။
သူမလည်း အိမ်အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေကာ အတွေးနယ်ချဲ့နေလေ
သည်။ နောက်ကဒ်က သက်မွန်နှင့် ဝမ်းဆွဲသည် အခန်းပေါက်ဝ၌
ရပ်ပြီး မိနွယ်ကိုလှမ်းခေါ်ပုံ သုံးယောက်အဆုံရိုက်သည်။

“မိနွယ်”

“ရှင် . . မေမေကြီး”

“ညည်းကိုယ်ဝန် အနေအထားမှန်အောင် ပြင်ပေးဖို့ လက်
သည်ခေါ်လာခဲ့တယ်”

“ဟင် . . ဗိုက်ပြင်တယ်ဆိုတာ မွေးခါနီးမှ လုပ်ရတာမို့လား
မေမေကြီးရဲ့”

“အောင်မာ . . အောင်မာ . . ငါ့ကိုများ ခံပြောနေလိုက်တာ
ညည်းက ဘယ်နှခါဗိုက်ကြီးပြီး ဘယ်နှယောက်မွေးဖူးလို့လဲ”

“မမွေး . . မမွေးဖူးပါဘူး မေမေကြီး”

“အဲဒါဆို ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်တက်လိုက်”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး”

“ကဲ . . မယ်ညို လုပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေးကတော်”

မိနွယ် ခုတင်ပေါ်လဲအိပ်ပြီးသည်နှင့် မယ်ညိုက ဗိုက်ကိုနှိပ်
တုတ်၏။ ဗိုက်ပြင်သည်ဆိုပြီး အပေါ်မှအောက်သို့ တွန်းချနေသဖြင့်
မိနွယ် မျက်စိမျက်နှာဖျက်လာသည်။

“ဒါ. . ဒါ. . ဘာလုပ်ကြတာလဲရှင့်”

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း ကောင်မ. .”

သူဌေးကတော်က မိနွယ်အားကြိမ်းမောင်းကာ မယ်ညိုကို
ဆတ်လုပ်ခိုင်းသည်။ မယ်ညိုအားစိုက်၍ ဖိနှိပ်ကာတွန်းချ၏။ မိနွယ်
တုတ်ကန်သည်။ သူဌေးကတော်က ခုတင်ပေါ်တက်၍ ဗိုက်ကိုနှိပ်
သည်။ ဆောင့်ကန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူဌေးကတော်အဖြစ် သ
ရုပ်ဆောင်သော သက်မွန်မှာ အံ့ကိုကြိတ်ရင်း မထိအောင်ကန်
ကြောက်နေရသည်။ မိနွယ် နာကျင်လွန်း၍ အော်ငိုနေရသည်။

“ကယ်ကြပါဦး. . ကျွန်မကို ဝိုင်းသတ်နေကြတယ်. . ကယ်
ကြပါဦး. .”

တိဗ္ဗိဖန်သားပြင်မှ ကြည့်နေသော ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်က
သရုပ်ဆောင်မှုများကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်နေရင်းဘေးမှ
မန်နေဂျာပေါက်ကြီးအား. .

“အင်း. . သဠာလေး သရုပ်ဆောင်တာ အတော်တိုးတက်
လာတယ်ကွ. .

“ကျွန်မ တကယ်နာနေတာပါ။ ကျွန်မကို ဆေးရုံပို့ပေးကြ
ပါ။ အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလား”

ဇော်ပိုင် သေချာအောင် လက်ထဲမှစာရွက်ကို တစ်ချက်
ကြည့်မိသည်။

“ဒီခိုင်ယာလော့လဲ မပါပဲနဲ့ သဠာဘာတွေ ပြောနေပါလိမ့်”

တိဗ္ဗိစကရင်ကို ပြူးပြုကာ ဇော်ပိုင်ကြည့်မိသည်။ ခုတင်ပေါ်
တွင် သွေးများအိုင်ထွန်းနေ၏။ သဠာပေါင်တံမှ သွေးစီးကြောင်းများ
က ဒလဟောစီးကျနေလေသည်။

သဠာကတော့ မအော်နိုင်တော့ပဲ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ
ကျလျက် ခုတင်ပေါ်တွင်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်က
ပေါက်ကြီးဘက်လှည့်ကာ လက်ညှိုးထိုးရင်း. .

“မင်းကိုငါပြောတယ်. . သွေးကို နည်းနည်းပဲသုံးပါလို့ အဲဒါ
ဈေးကြီးတယ်ကွ၊ အလကားရတာမဟုတ်ဘူး. . ဝယ်ထားရတာ. . ၊
မင်း ဒါလေးတောင် နားမလည်ဘူးလား”

ပေါက်ကြီး ကြောင်တောင်တောင်လေးဖြစ်သွားကာ သွေး
အိတ်ကို ထောင်ပြရင်း. .

“ကျွန်တော် ဒီသွေးအိတ်ကို ဖောက်တောင်မဖောက်ရသေး
ဘူး. . ဆရာ”

ဒါရိုက်တာ ပေါက်ကြီးလက်ထဲမှ သွေးအိတ်ကို တစ်လှည့်၊
ခုတင်ပေါ်က သဠာကိုတစ်လှည့် ကြည့်မိသည်။ ထိုစဉ် လက်သည်
မယ်ညိုအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သော ဒေါ်ထားမှ. .

“အမလေး. . လာကြပါဦး. . ဒီမှာသဠာ ဘာဖြစ်သွားလဲ
သေဘူး. . မြန်မြန်လာကြပါ”

အခုမှ အားလုံး ထိုနေရာသို့ အပြေးလာကြ၏။

“ဟင်. . သွေးတွေလည်း အများကြီးပါလား”

မကြာမီ လူနာတင်ကားရောက်လာကာ သဠာကို ဆေးရုံသို့
ဖို့လိုက်ကြသည်။ ရိုက်ကွင်းမဖျက်ရအောင် ဒေါ်ထားတစ်ယောက်

တည်း ဆေးရုံကားနှင့် ထည့်ပေးလိုက်၏။ သဗ္ဗာ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျ
တာများလားဟု သက်မွန်တွေးမိသည်။ သူမ ရင်ထဲလည်း ဝမ်းသာ
ဝီတိ ပျော်မဆုံးဖြစ်မိပြန်သည်။ ရဲမှီး၏ကိုယ်ဝန်ကိုတော့ သူမ လွယ်
ထားနိုင်သေးသည် မဟုတ်ပါလား...။

၆ ၆ ၆ ၆

“ကဲ... မနေ့ကမပြီးသေးတဲ့- အလောင်းကိုမြေမြှုပ်တဲ့
အခန်း ဆက်ရိုက်မယ် အားလုံး outdoor, outdoor, move, move”

ဒါရိုက်တာ၏အော်သံကြောင့် ရှုတင်အဖွဲ့သားများထံမှ
ညည်းညူသံများ ထွက်လာ၏။ မနေ့ညက ကင်မရာမင်းဇော်ဇော်
သေဆုံးခဲ့ရသည့် scene မဟုတ်လား။ အိမ်ကြီး၏ အိပ်ခန်းထဲမှ တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တိုးထွက်လာကြသည်။

လူစုမခွဲရဲ၊ အားလုံးတစ်စုတစ်စည်းတည်းဆိုတော့ တိုးတိုး
ခုတ်၊ ခုတ်၊ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကံဆိုးသွားသူက သက်မွန်ဖြစ်
၏။ အိမ်အဆင်း အုတ်လှေကားအရောက်တွင် စက်အဖွဲ့သားတစ်
ယောက် သယ်လာသော မီးပန်းက သက်မွန်ကိုထိမိပြီး တွန်းချလိုက်
သလို ဖြစ်သွား၏။ သက်မွန်လှေကားမှ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“အား!.. အမလေး!..”

သက်မွန် လှေကားအတိုင်း တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျလာ
တော့သည်။

“ဟာ.. လာပါဦး၊ ဒီမှာ မင်းသမီး လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျ
လို့”

အားလုံးဝိုင်းအော်ကြသဖြင့် မာမိစန်းဝင်းပါ အပြေးအလွှား
ရောက်လာသည်။ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ တီးတိုးမေးမြန်း၏။

“သမော်တကီး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“အား.. မာမိ ငိုက်အရမ်းအောင့်နေတယ်၊ အား.. ကျွတ်
ကျွတ်.. ကျွတ်”

မာမိ သက်မွန်ငိုက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဒီတော့မှ သက်မွန်
ထဘီတွင် စွန်းထင်းနေသော သွေးများကို တွေ့သွားပြီး..

“ဟယ်.. သမော်တကီး မက်စရေးရှင်း ရက်လား”

“ဟင့်.. ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟယ်!.. ဒါ.. ဒါဆို.. ဟဲ့!.. သူငယ်တွေ သူငယ်တွေ
သက်မွန်ကို ဆေးရုံပို့မှဖြစ်မယ် အမြန်လုပ်ကြ”

မာမိစန်းဝင်း ဆော်ဩမှုကြောင့် အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွား၏။ အနားတွင် လူမရှိတော့မှ...

“သမီးဟာက မြင်မကောင်းဘူး မဟုတ်မှလွဲရော အဘော
ရှင်းထင်တယ်”

“ဟင်.. ဟုတ်.. ဟုတ်လို့လား.. ဘုရား.. ဘုရား”

မကြာခင်မှာပင် သက်မွန်၏ကားကို တစ်ယောက်မောင်း
လာ၏။ ဒါရိုက်တာလည်း အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး..

“ဘာဖြစ်လဲ သက်မွန်.. ဘာဖြစ်လဲ”

“မသိသေးဘူး အာစရိ လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး သွေး
တွေဆင်းနေလို့..”

“ဟား.. ပြဿနာပဲကွာ”

သက်မွန်အား ကားပေါ်သို့ဖေးမတင်ပြီးနောက် မာမိစန်း
ဝင်းပင် အဖော်လုပ်၍ ဆေးရုံသို့ပို့ဆောင်ကြသည်။ S.S.C တွင်
အရေးပေါ်ကုသပြီးမှ ဆရာဝန်က အဘောရှင်းဟု အတည်ပြုပေး
ကာ ဆေးရုံတင်ခိုင်းသည်။ အရေးပေါ်သွေးသွင်းရန် ပြင်ဆင်နေခိုက်
မာမိထံ ဖုန်းဝင်လာသည်။ စိတ်ပူနေသော ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင် လှမ်း
မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“မာမိ အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“မကောင်းဘူး အာစရိ၊ အခု သတိလစ်နေတယ်.. သွေး
လည်း သွင်းထားရတယ်.. ရှုတင်ဘရိတ်သာ လုပ်လိုက်တော့”

“ဟား.. ပြဿနာပဲကွာ ဒီကားရိုက်ရတာ သွေးမထွက်တဲ့
နဲ့ တစ်ရက်မှမရှိဘူး.. တကယ်ပြိုဟ်မွေတဲ့ကားပဲ”

ဒါရိုက်တာကြီး ဒေါ်တွေထွက်ပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ မာမိ
လည်း မွဲရွဲကာနှင့် ဖုန်းပြန်သိမ်းပြီး သက်မွန်အနားမှာသာ ထိုင်စောင့်
နေလိုက်သည်။ သတိမရသေးသော သက်မွန်ကိုကြည့်ရင်း သတင်း
ထူးတစ်ပုဒ် အပိုင်ရလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းတွေ့ကာ ပီတိတွေ ဖြစ်နေ
၏။

“အဟင်းဟင်း.. ဒါ ရဲမှီးနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သူ
ဘာလို့ဖျက်မချတာလဲ မသိဘူး၊ အံ့ရော.. အံ့ရော၊ ဆရာဝန်အပြော
အရ သုံးလတဲ့”

မာမိစန်းဝင်း ပေါက်ကရဲတွေ့ရင်း တဖြည်းဖြည်းငိုက်လာ

သဖြင့် လူနာစောင့်ဆိုဖာပေါ်မှာပဲ လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆို သလိုပင် ဟောက်သံထွက်လာ၏။ အခန်းထဲမှလူနှစ်ယောက်လုံး သတိကင်းကွာလျက်ရှိ၏။ ထိုစဉ် . . အခန်းထဲ အဖြူရောင်အရိပ်တစ် ခုတိုးဝင်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပီသကာ ရုပ်လုံးပေါ်လာတော့ အင်္ကျီနွမ်းနွမ်းပါးပါးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးက သက်မွန်အား ကရုဏာသက်စွာနှင့်ကြည့် သည်။ ယုယုယယနှင့် ဆံနွယ်များကို သပ်တင်ပေးသည်။

“ဒုက္ခတွေများလိုက်တာ သက်မွန်ရယ်၊ ဒီရက်တွေထဲမှာ . . ရာဂဘီလူးနှစ်ယောက်က လူမဆန်တဲ့အပြုအမူတွေနဲ့ နှိပ်စက်စော် တားကြမှတော့ . . မင်းရဲ့သန္ဓေသားက ဘယ်လိုလုပ်မြဲနိုင်ပါတော့မ ယဲကွယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ခံစားခဲ့ရတာတွေက အတူတူပါပဲလားကွယ်”

ထိုညက သက်မွန်ဘေးနား ရောက်လာခဲ့သူမှာ မြရီသာဖြစ် သည်။ ဒါကိုသက်မွန်မသိတော့ . . ဆရာဝန်လာကြည့်ချိန်တွင် မြရီ တိုယ်ယောင်ဖျောက်နေပြီး ဘယ်သူမှမရှိလျှင် သူမသာဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်ရှာသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

မနက်လင်းတော့ မာမိစန်းဝင်းက နပ်(စ်)တစ်ယောက်ငှား ကာ သက်မွန်ကိုအပ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်သည်။ သက်မွန်အတွက် အဝတ်အစားများယူပြီးမှ ဆေးရုံသို့ပြန်လာရသည်။

ဒီမင်းသမီးကိုအားကိုးပြီး ရှာစားနေရသည့်ဘဝမို့ ဘာပဲ ပြောပြော သက်မွန်အမြန်ပြန်သတိရလာစေဖို့သာ သူဆုတောင်းမိ သည်။

“လူနာကတော့ သတိမရသေးပါဘူး”
မာမိစန်းဝင်း ခုံပေါ်တွင်အိပ်နေရာမှ အသံကြား၍ ထကြည့် မိသည်။

“သူ့ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဒေါက်တာ . . ”
ထိုမေးခွန်းကို ရဲဗိုးမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
“သွေးထွက်လွန်သွားတာပါ”

၁၁၂ ဇေဝတာ

ရဲဦးအနားတွင် ပရိဂ္ဂုဿာရော၊ ဒါရိုက်တာပါ ရောက်နေပြီး
ဦးစားတာ လူမိမာစိုးသောမျက်နှာလေးတွေနှင့် ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်
က...

“အဲဒီသွေးလွန်တာက ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာလဲ ဒေါက်တာ”
“ဆိုလိုတာက သူမရဲ့ သုံးလသားကိုယ်ဝန် ပျက်ကျတာပါ”
ပရိဂ္ဂုဿာနှင့် ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။

“ကိုယ်ဝန်ပျက်မကျခင် စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေ အတော်ခံ
စားခဲ့ရပုံပဲ...”

ဆရာဝန်၏ မှတ်ချက်စကားကြောင့် ပရိဂ္ဂုဿာရော၊ ဒါရိုက်
တာပါ သူတို့မဟုတ်သလို ပုံစံဖြင့် မင်းသားကိုလှမ်းကြည့်နေတော့
သည်။ ဆရာဝန်ထွက်သွားသည်နှင့် သူတို့သုံးယောက်သားလည်း
လစ်ထွက်သွားကြသည်။

ညနေစာအတွက် မာမိစန်းဝင်း စားစရာများဝယ်ကာ ဆေး
ရုံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံဝင်ပေါက်အရောက်တွင် အထဲမှထွက်
လာသော သက်မွန်ကိုတွေ့ရသဖြင့် မာမိအံ့ဩသွားကာ...

“ဟယ် သမော်တကီး သတိရပြီ၊ နေကောင်းသွားပြီ ဟုတ်
လား”

“ကောင်းလို့ လမ်းလျှောက်နိုင်တာပေါ့၊ မာမိရဲ့”
“အမလေး ဝေါ်တကမ်းသော်တကာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ
သမော်တကီးရယ် ဒါနဲ့ဆေးရုံကိစ္စတွေရော...”

“အကုန်ရှင်းပြီးပြီ...”
“အိုကေ ဒါဆိုပြန်ရုံပဲပေါ့၊ ကားက ပါကင်မှာရှိတယ် သမော်

သရဲခြောက်တဲ့ ရုတင်မိမိကြီး ၁၁၃

တကီးရဲ့... ဒီမှာကားသော့...”

“ဟုတ်လား... လာ... လာ... သွားကြစို့”

သက်မွန်နှင့် မာမိစန်းဝင်းတို့ ကားကိုယူ၍ ပြန်လာခဲ့ကြ
သည်။ တာမွေမီးပွိုင့်တွင် ပွိုင့်မိစဉ်...

“မာမိ... ပရိဂ္ဂုဿာရယ်၊ ဒါရိုက်တာရယ်၊ မန်နေဂျာရယ်ကို
ဖုန်းဆက်လိုက် မနက်ဖြန် ရုတင်ပြန်စမယ်လို့”

“ရော်တကက်(စ်) သမော်တကီး...”

အလုပ်ပြန်စရတော့မည်ဆိုတာ သေချာနေပြီမို့... မာမိ
ဝမ်းသာအားရနှင့်ပင် ဆက်သွယ်စရာရှိတာတွေ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် ဆက်သွယ်နေလေတော့၏။

သရဲခြောက်တဲ့ ဂူတင်မိန့်ကြီး

အခန်း(၇)

Night club ခန်းမထဲ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေ၏။ DJ ပွတ်သံ၊ သီချင်းသံတီးလုံးသံတို့က နားပွင့်လှမတတ်၊ ဖုံးကွယ်အပ်သော အသားစိုင်းအလုံးကြီးများကို အတတ်နိုင်ဆုံး လှစ်ဟပြထားသော.. မိန်းကလေးများ တွန့်တွန့်လူးနေကြသည်။ သူတို့ပုံစံက ရီဝေယစ်မှု ကာ အသိစိတ်ပျောက်နေသလိုမျိုး၊ ယောက်ျားများကလည်း အလွန် အရေးရနိုင်သလောက်အသုံးချကာ ပွေ့ဖက်ရင်း တွဲကနေကြသည်။
သည်မိုး.. သည်လေ.. သည်လူတွေက ဒီဂျေစွတ်ခိုက်.. ပျော်မြူးလိုက်နှင့်...

ထိုအုပ်စုထဲတွင် DJ မင်းအောင်နှင့် မင်းသမီးသဉ္ဇာတို့လည်း ပါနေသည်။ ရဲမိုးပင်မသိအောင် သဉ္ဇာလည်း ကလေးပျက်ကျတာကို ဖုံးကွယ်ထားခဲ့သည်။ ဒေါ်ထားကို ငွေပုံပေး၍ နှုတ်ပိတ်ထားပြီးလည်းဖြစ်သည်။

မင်းသားရဲမိုးကို မျှော့တွယ်သလို အသေကပ်ထားသော သဉ္ဇာတစ်ယောက် ခုတော့လည်း DJ မင်းအောင် ရင်ခွင်ထဲမှာ . . အားပါးတရ ကခုန်ပျော်မြူးနေစဉ်မှာပင် DJ လက်ညောင်းသွားသည်လားမသိ၊ ကမ္ဘာပျက်တီးလုံးသံ ရပ်သွား၏။

“မောတယ် သဉ္ဇာရယ်၊ ခဏနားမယ်”

“အိုကေလေ”

သူတို့ ဘားကောင်တာသို့ ရောက်လာကြသည်။ သဉ္ဇာက ဝိုင်သောက်၍ မင်းအောင်က ကော့(တ်)တေး(လ်)သောက်သည်။ ဒီလိုသောက်လိုက် ကလိုက်လုပ်နေကြတာ ဘယ်နှကြိမ် ဘယ်နှခါရှိနေပြီလည်းဆိုတာပင် မမှတ်မိကြတော့ . .

ခြေမခိုင်လက်မခိုင် မတ်မတ်ပင် မရပ်နိုင်တော့မှ သူတို့စုံတွဲလက်လျှော့ကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ မင်းအောင်၏ အခန်းသည်လည်း သဉ္ဇာအတွက် ဝပ်ကျင်းတစ်ခုသာဖြစ်သည်။ တိုက်ခန်းရှေ့ကားထိုးရပ်လိုက်စဉ်မှာပင် လျှပ်စီးတွေလက်လာကာ မိုးချန်းသံတွေကြားလိုက်ရသည်။

“မိုးရွာတော့မယ် ထင်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ မိုးအေးအေးနဲ့ မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျွေးနေမယ်လေ”

“အိုကေ မပြန်နဲ့တော့နော် သဉ္ဇာ”

“အင်းပါ. . မနက်ဖြန်ရှုတင်က နိုက်ဝင်ရမှာ၊ ဒီညအေးဆေးပဲ. . ”

မင်းအောင်နေသော သုံးလွှာမှအခန်းသို့ ပြေးတက်လာခဲ့ကြသည်။ ညဉ့်နက်ပြီမို့ လူသူရှင်းနေသော လှေကားမှာပင် သူတို့တစ်ထောက်နားကာ အနမ်းတွေ ချွေနေကြသေး၏။ အထိအတွေ့မှာသာယာကာ စုံလုံးကန်းနေကြသူ နှစ်ဦးအား တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုးတိုက်တွန်းဖယ်၍ အပေါ်သို့တက်သွား၏။

ဒေါ်ပွပွနှင့် နှစ်ယောက်သားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြေးတက်သွားသူက မြန်ဆန်လွန်းသည်မို့ အရိပ်အယောင်ကိုသာ ဖြတ်ခနဲ မြင်လိုက်ကြရသည်။

“တောက်! . . ဘယ်လိုကောင်လည်း မသိဘူး၊ ရပ်နေတာတောင် မမြင်ဘူးလား”

“ကဲပါ. . ကိုအောင်ရယ်၊ ပြောမနေပါနဲ့တော့ အခန်းထဲဝင်ကြစို့. . ”

အခန်းထဲရောက်တော့ သဉ္ဇာ ဆိုဖာခုံပေါ် ပစ်လဲချလိုက်သည်။

“ဝိုင်သောက်ချင်တယ်. . ကိုအောင်ရယ်”

“ဒါဆို ခဏလေးစောင့်”

ခဏနေတော့မင်းအောင် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကိုင်ကာ နောက်ဖေးမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ ခွက်ကိုလှမ်းပေးရင်း နှစ်ယောက်သား ‘ခိုယား’ လုပ်ကြသည်။

“ဒီညတော့ သဉ္ဇာတို့ အောင်ပွဲခံရလိမ့်မယ်”

“အခုချိန်ဆို ဟိုကောင်မ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်တောင် ထွက်ရ

ပါမလားမသိဘူး။ သူ့အကြောင်းကို တစ်နိုင်ငံလုံး သိနေလောက်ပြီ”

“ဘယ်လိုသိသွားကြတာလဲ သဗ္ဗာရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး.. ကလေးပျက်ကျတာကို ဂျာနယ်လစ်တွေ လည်း သိသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောပြလိုက်တာလေ.. ဟင်း.. ဟင်း”

သဗ္ဗာကိစ္စက ဖွမည့်မာမီမိုးလည်း မရှိတော့၊ ဒေါ်ထားလည်း ပါးစပ်ပိတ်နေသဖြင့် ရိုးရိုးရာသီလာတာပါဟုသာပြောပြီး သတင်း အစအနပင် ပျောက်သွားခဲ့သည်။

မင်းအောင်ပါ သူမအပြောကို သဘောကျကာ ပြုံးရယ်မိ သည်။ သဗ္ဗာက ခီဝေသောအပြုံးလေးဖြင့် မင်းအောင်ကိုလှမ်းဖက် လိုက်ရင်း..

“သဗ္ဗာကို ဒီထက်ပျော်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ဘူးလားဟင်”

“လုပ်ပေးမှာပေါ့၊ အရင်ဆုံး ကိုအောင် ရေသွားချိုးလိုက်ဦး မယ်နော်..”

“အင်း မြန်မြန်ချိုးနော်၊ သဗ္ဗာတစ်ယောက်တည်း ကြောက် တယ်”

“အင်းပါ..”

ထို့နောက်မင်းအောင် ရေချိုးခန်းထဲတွင် ဆပ်ပြာနှင့် တစ် ကိုယ်လုံးအနှံ့ ပွတ်တိုက်နေတော့၏။ ဘိုထိုင်အိမ်သာမို့ ရေချိုးခန်း နှင့် တွဲထားလေသည်။ ဆပ်ပြာကို ခွက်ထဲလှမ်းအထည့် လက်ထဲမှ လွှတ်ကျသွား၏။ ထိုစဉ် မီးပျက်သွားလေရာ မင်းအောင်တစ်ကိုယ် လုံး ချမ်းစိမ့်သွားသည်။

ရေပန်းပိတ်ပြီး လှည့်အထွက် မီးပြန်လင်းလာသော်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံလိုက်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် မင်း

အောင် နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်မိသွားသည်။

“အမလေး!..”

ဖြစ်ချင်တော့ စောစောကပြုတ် ကျသွားသော ဆပ်ပြာတုံးကို တက်နင်းမိပြီး ခြေလွတ်လက်လွတ် နောက်ပြန်လဲသွားတော့၏။ မင်း အောင် ကံဆိုးသွား၏။ ပက်လက်လန်ပြုတ်ကျစဉ် အိပ်သာကြွေက မုတ်ပေါ်သို့ နောက်စေ့နှင့် ပြုတ်ကျသွားသောကြောင့်ဖြစ်၏။

“အား!”

“ခွပ်!”

ကြက်ဥကို ပန်းကန်စောင်းနှင့် ရိုက်ခွဲလိုက်သလိုမျိုး ခွပ်ခနဲ အသံမြည်သွားသည်။ မင်းအောင် ထပ်မအော်နိုင်တော့သလို လှုပ် ရှားနိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့ဘဲ လုံးဝငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

“ကိုအောင်.. ဘာဖြစ်တာလဲ”

မင်းအောင်အသံကြား၍ သောက်လက်စဖန်ခွက်ကို ခုံပေါ် တင်ပြီး သူမကိုယ်ကို မနည်းထိန်းကာ ထရပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် အခန်းတွင်းမီးပျက်သွား၍ သဗ္ဗာအမှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ကြောက်စိတ်တွေ ပိုလာမိသည်။

“ကိုအောင်..”

ဘာဆိုဘာသံမှ မကြားရ၍ အမှောင်ကို ကျင့်သားရအောင် ခဏရပ်နေလိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ တိုးဝင်လာသော လရောင် ကိုအားပြုရင်း နောက်ဖေးသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ဝင်လာလိုက် သည်။

“ကိုအောင်၊ ဒါ.. နောက်စရာ မဟုတ်ဘူးနော် ကိုအောင်” သူမကို စနောက်နေသည်အထင်နှင့် သဗ္ဗာလှမ်းပြောလိုက်

ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဖေးခန်းထဲမှာတော့ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသောအမှောင်ထုက သူမကို ဆီးကြိုလို့နေသည်။

“ကိုအောင်. . ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ. . ပြန်ထူးဦးလေ”

ရေချိုးခန်းထဲအရောက် ခြေထောက်က ခွဲပြစ်သောအရည်တို့ကို နင်းမိ၍ ချော်လဲမလို ဖြစ်သွားရသည်။

ထိုအချိန်တွင် မီးက ဖျတ်ခနဲပြန်လာ၍ သူမမြင်တွေ့လိုက်ရသည်က သွေးအိုင်ထဲတွင် မျက်လုံးပြူးထွက်ကာ ဦးဆက်ပွင့်နေသော မင်းအောင်ကို ဖြစ်သည်။ ကြောက်ကြောက်နှင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ခွဲပြစ်နေသော သွေးများကြောင့် ချော်လဲပြီး ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသွားသည်။

သဉ္ဇာနောက်မှ လက်တစ်ဖက်ထွက်လာပြီး ဆံပင်ကို ဆွဲကိုင်ကာ တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားတော့သည်။

“အား!. . အမလေး. . ကယ်ကြပါ. . ”

သူမမော့ကြည့်လိုက်တော့. . သက်မွန်. . ။

သို့သော်. . သက်မွန်မျက်နှာမှ ကြောက်စရာကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ရုပ်သွင် ပြောင်းသွား၏။

“သက်မွန်. . ဟင်. . နင်. . ဘယ်. . ဘယ်သူလဲ. . ”

ထိုမိန်းမ၏မျက်နှာက သဉ္ဇာမျက်နှာနား ကပ်လာချိန်မှာတော့ အရာရာနောက်ကျသွားခဲ့ပြီဆိုတာ သူမသိလိုက်ရသည်။

“အား!. . ”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဒီနေ့ည ရှုတင်ရှိသည်။ မန်နေဂျာပေါက်ကြီး အားလုံးကို ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်ကာ အကြောင်းကြားထားသည်။ သဉ္ဇာကလွဲ၍ အားလုံးနှင့် အဆက်အသွယ်ရသည်။ သဉ္ဇာဖုန်းက ခေါ်နေသော်လည်း ကိုင်မည့်သူမရှိ ဖြစ်နေသည်။ ဆယ်မိနစ်ခြားတစ်ခါ ဆက်သွယ်သော်လည်း လုံးဝမကိုင်. . ။

ကြာတော့. . . စိတ်မရှည်သည်နှင့် သူမအိမ်က ကြီးဖုန်းကို လှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“မန်နေဂျာပေါက်ကြီးပါ။ သဉ္ဇာ အဲဒီမှာ မရှိဘူးလား”

“သဉ္ဇာညက ပြန်မလာဘူး၊ မနေ့ညနေကတည်းက အပြင်ထွက်သွားတာ၊ ကိုမင်းအောင် လာခေါ်သွားတာ သူ့အိမ်မှာ ပြန်တယ်”

“ဟောဗျာ ဒီညရှုတင်ရှိတယ်၊ ဆက်နေတာ ဖုန်းလည်းမ

တိုင်ဘူး၊ အဲဒါဆို ကိုမင်းအောင်လိပ်စာလေး တစ်ချက်ပေးဗျာ...
ကျွန်တော်လိုက်သွားကြည့်လိုက်မယ်”

ပေါက်ကြီး လိပ်စာရသည်နှင့် မင်းအောင်အခန်းသို့ လိုက်
သွားလိုက်သည်။ သုံးလွှာရှိ မင်းအောင် အခန်းရှေ့အရောက် သံပန်း
တံခါး ပွင့်နေ၍ တံခါးခေါက်ကာ ပေါက်ကြီးလှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ကိုမင်းအောင်ရေ... ကိုမင်းအောင်... မသဉ္ဇာ...”

အထဲမှ ဖြေသံမကြားသဖြင့် စိတ်မရှည်တော့ကာ တံခါးဘု
ကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ‘ကလစ်’ ဆိုသော မြည်သံနှင့်အတူ တံခါး
ပွင့်သွား၏။ အခန်းထဲအနှံ့ ရှာကြည့်သော်လည်း ဘယ်သူမှမတွေ့၊
နောက်ဆုံး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ကြည့်တော့မှ... မင်းအောင်နှင့်သဉ္ဇာ
နှစ်လောင်းပြိုင်သေနေသည်ကိုတွေ့ပြီး ပေါက်ကြီး မျက်လုံးပြူးကာ
အခန်းထဲမှပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။ အခန်းပြင်ရောက်မှ အမောဖြေ
တာ ဖုန်းထုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို... ၉၁၁... ကလား...”

မကြာမီ ရဲများရောက်လာကာ သွေးအိုင်ထဲမှ အလောင်း
နှစ်လောင်းအား စစ်ဆေးတော့သည်။ အလောင်းများက တံခါးဝ
ဘက်သို့ မျက်နှာမူနေကြပြီး မင်းအောင်အလောင်းခြေရင်းတွင်
သဉ္ဇာအလောင်းမှာ သွေးသံရဲရဲဖြင့်...

တံခါးအနီးတွင်လည်း ဆပ်ပြာတစ်တုံးရှိနေ၏။ ရဲတွေ
လည်း ဓါတ်ပုံရိုက်ကြ သဲလွန်စရာကြနှင့် အလုပ်များသွားကြသည်။

မင်းအောင် ခေါင်းတွင် ဦးဆက်ပွင့်နေပြီး သဉ္ဇာလည်ပင်း
တွင် အညှိအမည်းဆွဲအောင် ညှစ်ခံထားရပုံပေါ်သည်။

“ဒီလူသေမှုကို ဘယ်လိုထင်လဲ ဆရာ”

“ငါတော့ သေချာမသိသေးဘူး”

ရဲတွေ ခေါင်းစားနေစဉ် သဉ္ဇာမိဘများရောက်လာကာ အ
ဖြစ်အပျက်ကိုမြင်ပြီးနောက် ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သက်မွန်က မာမီစန်းဝင်းနှင့် ရှုတင်သွားဖို့
ပြင်ဆင်နေသည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းလာသဖြင့် သက်မွန်ဖုန်းလှမ်းယူ၍
နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်၏။

ပေါက်ကြီးဆီက ဖုန်းဖြစ်နေသည်။

“သက်မွန်ရေ သတင်းမကြားသေးဘူးထင်တယ် ဒီကားကို
လောလောဆယ် ဆက်ရိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး”

“ဟင်!... ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုပေါက်ကြီး”

“သဉ္ဇာဆုံးသွားပြီ...”

“ဟုတ်လား...”

သက်မွန်က ဘာမှမဖြစ်သလိုလေသံနှင့် ပြန်ပြောလိုက်ပြီး
ဖုန်းချလိုက်သည်။

‘သဉ္ဇာ ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သောကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး...
ရုပ်ရှင်လောကတစ်ခုလုံး ပွက်လောရိုက်သွားသလို ဂျာနယ်တွေ
လည်း ရောင်းကောင်းသွားသည်။ ဂျာနယ်တွေ စောင်ရေတက်နေ
ချိန်မှာ သွေးတိုးကာ နှလုံးထနေသူက ပရိုဂျူဆာ ဦးကျင့်ဟုတ်ဖြစ်နေ
၏။ ရိုက်လက်စသရဲကားမှ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး သေပြီဆိုမှတော့
ဘာဆက်လုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိတော့...’

ထိုကိစ္စအတွက် ဒါရိုက်တာ၊ ပရိုဂျူဆာ၊ မင်းသားနှင့် မန်နေ
ဂျာတို့ ဆွေးနွေးကြရသည်။ တိကျသေချာသော အဖြေမထုတ်နိုင်ခဲ့
ကြ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လူမှုရေးအရ သဉ္ဇာနာရေး ပြီးသွားမှာပဲ လူစိတ်

၁၁၄ ဇေဝတာ

သင့်တာကို စဉ်းစားကြမည်ဟုသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

မင်းသားနှင့်ပေါက်ကြီး ပြန်သွားကြတော့ စားသောက်ဆိုင်
ထဲ ဦးကျင်ဟုတ်နှင့် ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်တို့သာ ကျန်ခဲ့သည်။

ဦးကျင်ဟုတ်က . . .

“ဒီကားမှာ ကိုယ့်ပိုက်ဆံ တော်တော်မြုပ်နေတော့ . . . ဒီအ
တိုင်း ရပ်လိုက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော် ရှုတင်စရိတ်တစ်ခုတည်းတင်
တစ်ညဆယ်သိန်း တွက်သာကြည့်တော့ . . .”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်ဆရာ၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့
ဆက်ရိုက်ကြတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ သက်မွန်နေကောင်းပြီဆိုတာရော သေချာရဲ့လား”

“ပေါက်ကြီးကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်တာပဲလေ”

“နေကောင်းရင်တော့ တွေ့ချင်သေးတယ်ကွာ”

“အလုပ်ကိစ္စပဲလား”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . အလုပ်က ဆက်လုပ်လို့မှမရသေးတာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဆရာကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပေါ့
သူ . . . ဆရာကို မလွန်ဆန်ရဲပါဘူး”

ဦးကျင်ဟုတ် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အတော်အားပါနေပုံ
ရသည်။ ဒါရိုက်တာနှင့် လမ်းခွဲပြီး အိမ်ပြန်ကာ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ
စီစဉ်သည်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်တော့ သက်မွန်ထံဖုန်းဆက်
သည်။

“ဟဲလို သက်မွန် . . . နေကောင်းသွားပြီလား”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းသွားပါပြီ”

“ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး သေသွားတာ စိတ်မကောင်းဘူး”

သရဲခြောက်တဲ့ ရှုတင်စရိတ် ၁၁၅

အလုပ်ဆက်လုပ်ဖို့တောင် အခက်တွေ့နေတယ်၊ ဒါနဲ့ သက်မွန်အား
ရင် ညခုနစ်နာရီလောက် အိမ်ကိုလာခဲ့ဦး . . . နောက်ရိုက်မယ့်တာ
အတွက် ပြောစရာလေးရှိလို့ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . လာခဲ့မယ်လေ”

၆ ၆ ၆ ၆

ည အမှောင်က လျင်မြန်စွာပင် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်။ သက်မွန် . . ဦးကျင်ဟုတ်ထံသွားဖို့ ကားပေါ်ရောက်နေလေပြီ။ ကားမောင်ရင်း အတွေးတွေရှုပ်ထွေးနေ၏။ သူမကို ဖော်ကားခဲ့သူတွေ လူ့လောကမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားရပြီ . . ။

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲ ကားကိုမောင်းဝင်လာရာ ဦးကျင်ဟုတ်၏ ကားတစ်စီးသာ ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သက်မွန် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံလေး ပြုံးလိုက်၏။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းစွာနှင့် ကားပေါ်မှဆင်းကာ တိုက်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ခမ်းနားထယ်ဝါလှသော ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲ သက်ရှိဆိုလို့ သူမတစ်ယောက်တည်း . . .

တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက်ကြာမှ ချောင်းဟန့်သံနှင့်အတူ

ဦးကျင်ဟုတ်အခန်းတစ်ခုထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲက ဗန်းပေါ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း အအေးနှစ်ခွက်ပါလာ၏။ သက်မွန် မခွဲတရီ ငြုံးမိသည်။

“သက်မွန် . . အရင်ဆုံး အအေးသောက်လိုက်ပါလား”

သက်မွန်လှမ်းယူကာ အအေးခွက်ကို အကုန်မော့သောက်လိုက်အပြီး . . ဦးကျင်ဟုတ်က . .

“ကဲ . . . အကြံဉာဏ်လေး ပေးပါဦး၊ ရိုက်လက်စကားပြီးအောင် ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရင်ကောင်းမလဲ ဆိုတာကိုပေါ့”

“ဒါ လွယ်ပါတယ် . . သဗ္ဗာအသက်ရှင်လျက်နဲ့ ကိုယ်ဝန် ဖျက်ချတဲ့အခန်းထိ ရိုက်ပြီးသွားပြီလေ၊ ကျန်တာက သရဲအဖြစ်နဲ့ပဲ သရုပ်ဆောင်ရတော့မှာ . . ၊ ဘယ်မင်းသမီးကိုငှားငှား သရဲမိတ်ကပ်လုပ်ထားမှာပဲဟာ ဘယ်သူက သတိထားမိမှာလဲ”

“ဟား . . ဟုတ်ပါကွာ၊ ဒါကို အန်ကယ်သတိမထားမိဘူး၊ သက်မွန် ပြောပြလိုက်တော့လည်း လွယ်လွယ်လေးပါပဲလား”

ဦးကျင်ဟုတ် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာနှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

“အန်ကယ် ဒီကားအတွက် ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နောက်ကားရိုက်ဖို့အတွက် . . အန်ကယ်ဘာလိုချင်တယ်၊ သက်မွန်ဘာကိုပေးရမယ် ဆိုတာတော့ သိထားရလိမ့်မယ်ဟဲ . . ဟဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သက်မွန်အား အတင်းပွေ့ဖက်တော့သည်။ သက်မွန် မရုန်းဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ချစ်လွန်းလို့ပါ သက်မွန်ရယ်”

“အန်ကယ်ရယ် အချိန်တွေအများကြီးရှိပါတယ် သက်မွန်
ရေချိုးချင်သေးတယ်”

“အိုကေဗျာ. . အိုကေ”

အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ထွက်မလာသေးသောအခါ
ဦးကျင်ဟုတ် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာသည်။

ရေချိုးခန်းတံခါးရှေ့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ
တံခါးခေါက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်လက်ရွယ်သည်။ နောက်ဆုံး ပိုးနားထင်
ရောက်နေသောစိတ်ကြောင့် တံခါးခေါက်လိုက်ပြီး. .

“သက်မွန်လေး အန်ကယ်ဝင်လာခဲ့ရမလား”

အထဲမှ ဘာတုံ့ပြန်သံမှမကြားရ၊ ဦးကျင်ဟုတ် စိတ်မရှည်
နိုင်တော့ဘဲ တံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးက ကျိခနဲပွင့်သွားပြီး
အထဲမှာ ထဘီရင်လျားနှင့် ကျောပေးရပ်နေသော သက်မွန်ကို တွေ့
လိုက်ရသဖြင့် ပြုံးမိ၏။ တစ်လှမ်းချင်း အနားကပ်သွားရင်း နောက်မှ
သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဝင်းဖန့်ချောမွတ်နေသော ကုပ်ပိုးသားမှစ၍ ပခုံး
စွန်းအထိ နမ်းရှိုက်ရင်းအစပျိုးသည်။ သက်မွန် အသည်းယားသွား
ဟန်နှင့် ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့် တုန်သွား၏။ ဦးကျင်ဟုတ်မှာ ဆင်ခြင်
တုံတရား ကင်းမဲ့ကာ နွားသိုးကြိုးပြတ်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ. . .

“သက်မွန်. . . ရေချိုးပြီးပြီဆိုရင်လည်း ခုတင်ပေါ်သွားမယ်
လေ. . . မင်းလေးရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကို တွေ့ချင်မြင်ချင် နမ်းချင်
လှပြီကွာ. . .”

သက်မွန် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တဖြည်းဖြည်းလှည့်လာသည်။
ဦးကျင်ဟုတ်မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေ၏။ တဖြည်းဖြည်း လှည့်

လာသော သက်မွန်၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ . . .

“အောင်မလေးဗျ. . . သရဲ. . . သရဲ”

ဦးကျင်ဟုတ် မြင်လိုက်ရသည်က မျက်နှာတစ်ခြမ်းပျက်စီး
နေသော မြရီဖြစ်နေသည်။ မြရီက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာသလို
ဦးကျင်ဟုတ် ကြောက်ကြောက်နှင့် နောက်ဆုတ်နေရသည်။

“နင်ဘယ်သူလဲ. . သွား. . သွား. . မလာနဲ့. .”

ဦးကျင်ဟုတ် ဘယ်လိုတားတား မရတော့၊ မြရီက ရှေ့ကို
တိုးမြတိုးလာဆဲ. .

ခုတင်နားအရောက် ဦးကျင်ဟုတ် ခုတင်ပေါ် ပစ်လဲကျသွား
သည်။ နှလုံးရောဂါအခံရှိသော ဦးကျင်ဟုတ်မှာ အသက်ရှူရပ်မလို
ဖြစ်ပြီး မျက်လုံးများပြူးထွက်လာသည်။ ဦးကျင်ဟုတ် မခံစားနိုင်တော့
ဘဲ ရင်ဘတ်ကိုဖိနှိပ်ရင်း အကြောများဆွဲကာ အသက်ပျောက်သွား
တော့သည်။

ဒါကို အားရကျေနပ်စွာ အော်ရယ်လိုက်သော မိန်းမတစ်
ယောက်၏ရယ်သံက တစ်အိမ်လုံးဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။

သရဲခြောက်တဲ့ ရုတင်ဆီတီး ၁၃

အခန်း(၈)

ပရိကျဆာဦးကျင်ဟုတ် ဆုံးသွားကြောင်း ဖုန်းဝင်လာတော့ ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင် အလွန်အမင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

လောလောဆယ်အလုပ်နားသွားရသလို ရှေ့ခရီးမှာလည်း ကိုယ်နှင့်အဆင်ပြေသည့် ပရိကျဆာတစ်ယောက် မရှိတော့၍ စိတ်ဓာတ်လည်း ကျသွားတော့သည်။

ဒီဇာတ်ကားရိုက်မိတာ အကုသိုလ်ဝင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မင်းသားထံ ဖုန်းဆက်ချိန်းဆိုမိ၏။ ရဲမှီးကလည်း အခြေအ

၂၂ ဇေဝတာ

နအပြည့်အစုံ သိချင်နေသည်မို့ ဘုတ်ကလပ်မှစားသောက်ဆိုင်
ပွင့် ဆုံကြရန် အကြောင်းပြန်သည်။

ရှုတင်အိမ်ကြီးမှ မြရီ၏ဇာတ်လမ်းကို တစ်ဆင့်စကားတစ်
ဝင်နားနှင့်ကြားပြီး ဇာတ်ညွှန်းသမားနှင့်တိုင်ပင်ကာ ဇာတ်လမ်း
ဝင်ခဲ့မိသည်။ ထိုဇာတ်ကို ဦးကျင်ဟုတ်အားချပြတော့ ကြိုက်သည်
ဟုမည်ဟုဆိုလာသဖြင့် အလုပ်စခဲ့ကြရာမှ ဒီအခြေထိဆိုက်လာခဲ့
ရင်း ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ညွှန်းဆရာက အခန်းအစအဆုံးရေးပြီးသည်နှင့် တာ
နကျောသွားပြီမို့ ရိုက်ကွင်းကိုတောင် တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲလာပြီး
ပျောက်သွားလေပြီ။ အားလုံးပြဿနာတွေကြုံနေချိန်မှာ သူရော
အန္တရာယ်ကင်းရဲ့လားဆိုတာ သိချင်လာ၍ ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းမေး
ကြည့်မိသည်။

ဇာတ်ညွှန်းဆရာအစား သူမိန်းမက ဖုန်းဖြေသည်။ ရှင်တို့လူ
အသောက်လွန် အသည်းခြောက်ပြီး သွေးအန်လို့ မနေ့ကပဲ ဆေးရုံ
တင်လိုက်ရသည်တဲ့။ သင်္ကန်းကျွန်းစံပြဆေးရုံမှာဟု သတင်းရ၏။
ဇော်ပိုင် ပိုပြီးစိတ်လေသွားသည်။

မင်းသားနှင့်ချိန်းထားသော Boat club သို့ မောင်းလာခဲ့၏။
club သို့ သူရောက်ပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်မှ ရဲမိုး ရောက်လာ
သည်။

“ကဲ. . မင်းသား ကျုပ်တို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ပရိဂျူဆာ
လဲ ရှောပြီ”

“အေးဗျာ နှလုံးရောဂါဆို”

“ပြောတာပဲလေ ကျုပ်တော့မထင်ဘူး”

သရဲခြောက်တဲ့ ရှုတင်အိမ်ကြီး ၁၃

ဇော်ပိုင်လေသံကြောင့် ရဲမိုးမျက်လုံးမှေး၍ကြည့်သည်။

“ဆရာက ဘယ်လိုထင်သလဲ ဘာတွေသိထားလို့လဲ”

“စဉ်းစားကြည့်လေ သေတဲ့သူတွေအားလုံး ကျုပ်တို့ရှုတင်
အသိုင်းအဝိုင်းကပဲ မဟုတ်လား၊ လူစိမ်းဆိုလို့ DJ မင်းအောင် တစ်
ယောက်ပဲပါတာ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“မာမိမိုးကွာ၊ ကင်မရာမင်းဇော်ဇော်ကွာ၊ မင်းအောင်နဲ့
သဉ္ဇာကွာ၊ အခု ဦးကျင်ဟုတ်၊ အားလုံးမတော်တဆပုံစံနဲ့ ရှောသွား
ကြတာ”

“ဟုတ်တယ် သက်မွန်တောင် ဆေးရုံရောက်သွားသေးတာ
လေ”

“သူတင်ကမလား ဇာတ်ညွှန်ဆရာလည်း သွေးအန်လို့တဲ့
မနေ့ကပဲဆေးရုံရောက်သွားပြီ”

နှစ်ယောက်သားစိတ်ထွေထွေနှင့် ကိုယ့်ခွက်ကိုယ်မော့လိုက်
ကြသည်။ ကန်ရေပြင်မှ ရွက်လှေများကိုငေးကြည့်ရင်း စိတ်ပင်ပန်းမှု
ကို ဖြေနေမိ၏။

“ဘာလို့ ဒီအဝန်းအဝိုင်းထဲကလူတွေပဲ ဖြစ်နေရတာလဲ”

“အဲဒါပြောတာ ငါသေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ သေတဲ့သူ
တွေအားလုံး သက်မွန်နဲ့ မသင့်မတင့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့သူတွေချည်းပဲတဲ့”

ရဲမိုး မျက်ခုံးတစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။

ဘလူးမောင်တိန်ကို ရေခဲနှင့်ခလောက်ရင်း..

“သက်မွန်. . ပရိဂျူဆာနဲ့ ဘာကွိုင်ရှိလို့လဲ”

“အင်း. . . သက်ကြားအိုက သက်မွန်ကို ငင်ပူးသေတာ

၁၂၁ လေ”

“ဟင်! . . ဟုတ်လား၊ ရှေ့(ခဲ)ဖြစ်သွားသေးလား”

ဒီအမေးကို အမှန်အတိုင်းဖြေလျှင် သူ့ပါ ငြိပြီးရှုပ်ကုန်တော့

မှာမို့ ဇော်ပိုင် ဝေလည်လည်ဖြေသည်။

“အဲဒီအဆင့်တော့ မရောက်ပါဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက် မပြေလည်တာတော့ သိထားတယ်လေ”

ရဲမိုး မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ငြိမ်သွားသည်။ ဒီအယူအဆမှန်လျှင် သက်မွန်နှင့်သူ့ကွိုင်က အကြီးကြီးဖြစ်နေသည်မဟုတ်လား၊ အမှုတွဲဖြစ်သူ သဉ္ဇာမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ နောက်တစ်ယောက်က သူ့အလှည့်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။

သို့သော် ဒါရိုက်တာ၏သံသယကို သူ လက်မခံချင်. . .

သူတို့ စကားပြတ်သွားပြီး အသောက်အစားဘက် လှည့်ကြသည်။ သုံးခွက်လောက် ကပ်ပြီးတော့ လျှာလေးအာလေးနှင့်. .

“ဒါထက် အခုရိုက်နေတဲ့ကားက ဒီကိစ္စတွေကြောင့် အရမ်းနာမည်ကြီးနေပြီနော် ပြီးအောင်ရိုက်နိုင်ရင် ပေါက်သွားမှာ. . ”

ဒါရိုက်တာ၏အပြောကြောင့် ရဲမိုးတွေဝေသွားရသည်။

“အဲဒါတော့ သေချာတယ်. . ဘယ်သူပိုက်ဆံထုတ်မှာလဲ၊ ဘယ်မင်းသမီးထပ်ငှားမှာလဲ၊ ငှားလို့ကော ရမှာလား. . ရိုက်ရဲကြပါ့မလား”

“ဇာတ်အရ သဉ္ဇာနေရာက သရဲခန်းတွေပဲ ကျန်တော့တာလေ ဘယ်သူငှားငှား သရဲမိတ်ကပ်နဲ့ပဲ သရုပ်ဆောင်ရမှာမို့လား၊ စိုးထနေတဲ့ဟာလေးတွေ အများကြီးပါဗျာ မင်းသမီးရှာဖို့ မခက်ပါဘူး၊ ကျန်တာကို သုံးရက်နဲ့ အပြီးရိုက်လို့ရတယ်၊ ငွေထုတ်မယ့်သူသာ

ရှာဖို့လိုတာ. . ”

“ကျွန်တော်ထုတ်မယ်ဗျာ ပြီးအောင်သာရိုက်”

မင်းသား ငွေစိုက်ထုတ်မည်ဆို၍ ဒါရိုက်တာ ပျော်သွား၏။

“အိုကေ”

ဒါရိုက်တာနှင့်မင်းသား လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြသည်။

၁၂၁ ၁၂၁ ၁၂၁ ၁၂၁

ဇော်ပိုင် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေ၏။ သရဲကား ဆက်ရိုက်ဖို့ ကိစ္စက စားရမှာလည်း သဲတရှုပ်ရှုပ်၊ လွင့်ပစ်ရမှာလည်း အဆီ တဝင်းဝင်း ဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် ဒီကားဆက် ရိုက်ဖို့သတ္တိ သူ့မှာမရှိ၊ ကြောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ရှုတင်အိမ်အိုကြီးမှ အိမ်ဖော်မလေး မြရီအကြောင်း ရိုက်ကူးတာကို ကာယကံရှင်မြရီ ကိုယ်တိုင်က မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ သေချာနေပြီ။

ဒီကိစ္စ သူနှင့်မင်းသား နှစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုရသည် မဟုတ်၊ ဦးကျင်ဟုတ်၏ဇနီးနှင့် ညှိနှိုင်းရဦးမည်။ ဒါမှလည်း တရားမျှ တမှု ရှိလိမ့်မည်။ သူမိန်းမကလည်း နိုင်ငံခြားသွားနေတာ မနေ့ကမှ ပြန်ရောက်သည်။ ဦးကျင်ဟုတ်က ဇာတ်ကားသုံးပုံနှစ်ပုံပြီးအောင် အရင်းအနှီးစိုက်ထုတ်ပြီးဖြစ်သည်။

ဒါဆိုလျှင်တော့ ရက်လည်ပြီးမှပဲ စကားပြောလို့ရတော့

မည်။ သူ့ဘက်ကလုပ်စရာရှိတာတွေ ကြိုလုပ်ထားတာပဲတောင်မည် ဟုဆုံးဖြတ်ပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

“ယောက်ျား ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ ညကျမှ...”

“ကားဆက်ခန်းပါကွာ”

“ယောက်ျား ရှင် ဟိုကားကိုတော့ ဆက်မရိုက်နဲ့တော့နော်”

“အဲဒါ မင်းအလုပ်လား...”

“ရှင်အလုပ်က ကျွန်မအလုပ်ပဲပေါ့ ကျွန်မစိတ်တွေ လေးနေ တယ်၊ အဲဒီကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေး ပါ”

“ဟာကွာ မင်းကလည်း... ယောက်ျားအလုပ် ဝင်မရွံ့စမ်း ပါနဲ့”

“ရှင်အလုပ်ကို ဘယ်တုံးကမှ ဝင်မရွံ့ပဲဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ မဖြစ်မနေ ဝင်ရွံ့ရလိမ့်မယ်၊ အချစ်ကား... ဟာသကားပဲ ရိုက်စမ်း ပါယောက်ျားရယ်”

ဇနီးသည်က စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ပြောနေတော့လည်း ဇော်ပိုင် ပစ်ပစ်ခါခါမပြောရက်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လန့်နေသည့်အ တွက်...

“အေးပါကွာ လောလောဆယ်တော့ ကားဆက်ရဦးမှာ၊ ဒီ ကြားထဲ ဇာတ်ရှာလိုက်မယ် မြင့်မြတ်နဲ့နေမင်း ဇာတ်တောင်ထား တာကြာပြီ”

“အဲဒါကောင်းတယ် ယောက်ျား၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးတော့ ရိုက်ပါတော်”

မိန်းမကျေနပ်အောင် နှစ်သိမ့်ပြီး... ကားဆက်ခန်းနဲ့ချာ

ဘောက်ထော်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဒီဇာတ်ကားရဲ့ ရိုက်ခွေအားလုံး ကားဆက်ခန်းမှာပဲထား၏။ သူ ကားဆက်ခန်းရောက်တော့ အယ်ဒီတာသော်ဇင်က မရှိ၊ ထမင်းစားထွက်သွားသည်ဟု အိမ်စောင့်ကောင်လေးကပြောသည်။

သို့နှင့် ဇော်ပိုင်ကိုယ်တိုင်ပင် အခွေများပြန်ကြည့်ကာ စစ်ဆေးနေလိုက်၏။ ထိုစဉ် . . . အိမ်စောင့်ကောင်လေး လက်ဖက်ရည်ထွက်ဝယ်၍ ကားဆက်ခန်းတွင် ဇော်ပိုင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့သည်။ သရဲမအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သော သဉ္ဇာ၏အခန်းစဉ်တွေ ပြန်ကြည့်ဖြစ်သည်။

ညမြင်ကွင်း အခိုးအငွေ့များ ယှက်သမ်းနေသော ရိုက်ကွင်းဆဲသို့ သရဲမဝင်လာသည်။

ဆံပင်နှင့် မီးခိုးများ လေတိုက်ရာသို့ လွင့်ပါနေသလို သရဲမပည်း လမ်းမလျှောက်ပဲရွေလျားနေသည်။ သရဲမနောက်မှ အဖြူရောင်အရိပ်တစ်ခု ကပ်ပါလာတာကိုလည်း မြင်နေရသည်။ Pause နှိပ်၍ ထိုမြင်ကွင်းကို ရပ်ပြီး အသေအချာကြည့်မိသည်။ ထိုအဖြူရောင်အရိပ် တဖြည်းဖြည်းကြည်လင်ပြတ်သားလာပြီး သူ မမြင်ဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက်ပုံ ပေါ်လာသည်။

ဒါ မြရိပ်ဖြစ်သည်။ သရဲမမြရိက စကရင်ထဲမှ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးပြ၏။ သူမအပြုံးက ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းလွန်းနေ၏။

ချွေးစေးချွေးပေါက်များကျအောင် ထိတ်လန့်လာ၍ . . . ဇော်ပိုင် စက်ပိတ်လိုက်ရသည်။

ဇော်ပိုင် စိတ်တွေတအားလှုပ်ရှားနေသည်။ စိတ်ငြိမ်အောင် ဘစ်ခုခုလုပ်မဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။ အခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်

တည်းဖြစ်နေ၍လည်း ပိုပြီးတုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ၏။ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်အကြည့်မှာ ကော်ဖီမစ်အထုပ်များနှင့် လျှပ်စစ်ရေနွေးအိုးကိုတွေ့၍ ကော်ဖီဖျော်သောက်ရန် အကြံရကာ ရေနွေးတည်လိုက်၏။

ထမင်းစားသွားသည့် သော်ဇင်ကလည်း ဘယ်အထိ သဝေထိုးနသည်မသိ၊ မြန်မြန်ပြန်လာပါစေ ဆုတောင်းရင်း ဇာတ်ညွှန်းဖိုင်ကို လှန်မိပြန်သည်။ ရိုက်ရန်ကျန်သောအခန်းများ စုစည်းလေ့လာကြည့်သည်။ သရဲခြောက်သည့် အခန်းတွေချည်းကျန်တာ တွေ့ရသည်။ အမျိုးမျိုးခြောက်လှန့်ပြီး အိမ်ရှင်မိသားစုဝင်များကို လက်စားချေသတ်ဖြတ်သော အခန်းတွေက ဇာတ်သိမ်းသည်အထိပင်ဖြစ်၏။

ဇာတ်ညွှန်းတွေကြည့်ရင်း ခေါင်းနောက်လာသဖြင့် ခုံပေါ်ပစ်တင်လိုက်ရင်း ရေနွေးအိုးပွက်မပွက်ကိုသာ အာရုံစိုက်ထားလိုက်သည်။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ရေနွေးပွက်သံကြားရသည်။ ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင် ပလပ်ဖြတ်ပြီး ရေနွေးအိုးကို မလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တဖျပ်ဖျပ်အသံကြားရသဖြင့် ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်မိသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည့်မြင်ကွင်းကို မြင်ရသဖြင့် ဇော်ပိုင်မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြစ်သွားသည်။ ဇာတ်ညွှန်းဖိုင်က လေမတိုက်ပဲ တဖျပ်ဖျပ်လန်နေတာ တွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့် လေမတိုက်ဘဲ စာရွက်တွေလန်နေတာလဲ၊ ဒါသူ့ကို ခြောက်လှန့်တာလား၊ ခြောက်လှန့်တယ်ဆိုလျှင် . . . ဘယ်သူက ခြောက်တာလဲ မူလလက်ဟောင်း မြရိပ်လား၊ ထိုသို့တွေးမိတော့ ဇော်ပိုင် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာသည်။ အသံလိုလှုပ်ရှားနေသော စာရွက်များကိုကြည့်ပြီး အခန်းထဲက သွက်ပြေး

လျှင်ကောင်းမလားဟု တွေးသည်။

အကြောက်တရား ဖိစီးနေသည်မှို့ ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းလျော့ပါးသွားကာ ရေနွေးအိုးကိုပင် ပြန်မချမိ။ ဒီအခန်းထဲမှာ မနေရဲတော့သဖြင့် ခြေလှမ်းတွေနောက်ဆုတ်မိသည်။ ထိုစဉ်မှာ မီးပျက်သွားသည့် အတွက် တစ်ခန်းလုံးမှောင်မည်းသွား၏။

ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင် အကြီးအကျယ် ကြောက်လန့်သွားပြီး ကမ္ဘာရှုထိုးနှင့် လှည့်ပြေးတော့သည်။ မှောင်ပိန်းနေသည့် အခန်းထဲ ဘာကိုမှ မမြင်ရသဖြင့် ခုံတွေစားပွဲတွေကို ခလုတ်တိုက်ပြီးလဲသွား၏။ လက်ကလည်း ရေနွေးအိုးကို ကိုင်လျက်သားဖြစ်နေ၍ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့မှောက်ကျကာ အပူလောင်သွား၏။

“အား! . . အားလားလား. . အမလေး. . အား. . ကယ်ကယ်ကြပါ. . ကယ်ကြပါ”

ပွက်ပွက်ဆူရေနွေးနှင့် ကိုယ့်ဘာသာလောင်းချမိသလိုဖြစ်သွားသည့်အတွက် မချီမဆန့်ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။

ထိုဝေဒနာထက် အကြောက်တရားက ပိုနေပြန်၏။ လူးလဲထကာ အပေါက်ဝဆီ မှန်းဆပြေးထွက်လိုက်သည်။ အပေါက်ဝမရောက်ခင် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။

အေးစက်စက် အထိအတွေ့ကြောင့် အသည်းထိတ်သွားရပြန်သည်။

ထိုအခိုက်မှာ မီးတွေပြန်လင်းလာ၏။ သူ ဘာကိုဝင်တိုက်မိတာလဲဆိုတာ မီးရောင်ကြောင့် မြင်လိုက်ရသောအခါမှာတော့ ဇော်ပိုင် ဆံပင်တွေထောင်ထကာ မျက်လုံးများပြူးထွက်သွားသည်။

“ဟင်. . သက်မွန်”

သူ. . သက်မွန်ကို ဝင်တိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

သက်မွန်ပုံစံမှ ချက်ချင်း စောစောကတိဦးထဲမြင်ခဲ့သော သရဲမအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။

ထိုသရဲမမျက်နှာက ဇော်ပိုင်မျက်နှာနား ကပ်လာချိန်မှာတော့ အရာရာဟာနောက်ကျလို့ သွားခဲ့လေပြီ. . ။

“အား! . . မလာနဲ့. . အား! . . ”

သို့နှင့် ဒီဇာတ်ကားနှင့် ဆက်နွယ်သမျှ သေဆုံးမှုများ၏ တရားခံမှာ မြရီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရချိန်တွင် ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်လည်း အသက်ပျောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

နောက်နှာရိုဝက်လောက်အကြာမှ သော်ဇင်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကားဆက်ခန်းပြန်လာကြသည်။ အခန်းတံခါးပွင့်နေတာမြင်ပြီး. .

“အာစရိ ရောက်နေပြီထင်တယ် ကျွန်ုပ်. . ၊ သူ့သရဲကားကို ငါလုံးဝမကိုင်ရသေးဘူး”

“သူတို့ကားကြီးက မျောသွားပါပြီကွာ. . ပြီးအောင်မှ မရိုက်ရသေးတာ ဘယ်လိုလုပ် edit လုပ်မှာလဲ”

စကားတပြောပြောနှင့် ဝင်လာရာ အခန်းထဲက အခြေအနေကိုမြင်ပြီး နှစ်ယောက်သား ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။ ဗီရိုကိုမှီရင်း ဒဏ်ရာဗလပွ သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် အသက်ကင်းမဲ့နေသော အာစရိဇော်ပိုင်ကို ကြည့်ရင်း. . သော်ဇင် ကြောက်စိတ်တွေ တလိပ်လိပ်တက်လာသည်။

“ဘုရား. . ဘုရား. . အာစရိ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ငါတို့တော့ ကျွန်ုပ်တို့ သူ့ရွာသွား

၁၃၂ ဧဝတော

တာသေချာရဲ့လား”

“သေမသေ စစ်ဆေးကြည့်ရင်လည်း အမှုပတ်မှာ. . အရင်
ဆုံး ရပ်ကွက်ရုံးအကြောင်းကြားရအောင်”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

သရဲဒဏ်တော်ရဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး ၁၃၃

ရဲမှီး ဖုန်းကိုအလန့်တကြား ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ဖက်မှ
စကားတွေပြောနေဆဲ မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ဖုန်းပြန်နားထောင်လိုက်
သည်။

“ပေါက်ကြီး မင်းတကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပါဆိုသာ editing အခန်းမှာ ဖြစ်သွားတာ”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှောနေတာ
အက်ဆီးဒန့်ကော. . ဟုတ်ဦးမှာလား”

“မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီဘေးကလွတ်
အောင် ဒုလ္လဘဝတ်ရင် ကောင်းမလားမသိဘူး”

“အေး. . ကောင်းတယ်”

ဖုန်းကို ချထားလိုက်ရင်း. . ရဲမှီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညှိန်ချ
လိုက်သည်။ မနေ့တစ်နေ့ကပဲ သူနှင့်သောက်ရင်းစားခဲ့သော စကား

ပြောခဲ့သေးသည်။ . . ဒီနေ့မရှိတော့ဘူးတဲ့. .

သူလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြောက်လာမိသည်။ ဒါရိုက်တာပြီးလျှင် မင်းသားအလှည့်လားဆိုသည့် အတွေးက အကြောက်တရားကို မွေးဖွားပေးနေ၏။ သို့နှင့် ရဲမိုး မင်းသားကြီးဦးဇော်မျိုးထံ ဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။ အားပေးစကားသံကြားရလေမလား အတွေးနှင့်ဖြစ်၏။

“ဟလို ဦးဇော်မျိုးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် ရဲမိုးပါ”

“မရှိဘူး သားရေ ပရိုဂျက်ဆာနဲ့ ဒါရိုက်တာအကြောင်းကြားလို့ မနက်ကပဲ မဟာစည်ရိပ်သာဝင်သွားတယ် ဆယ်ရက်စခန်းပေါ့၊ တစ်လလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်တဲ့. . . အခြေအနေအရ ဒါကအကောင်းဆုံးဆိုတော့ အန်တီလည်း မတားတော့ဘူးကွယ်”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့အန်တီ. . . ဒါပဲနော်”

“အေး. . . အေး”

အားလုံး. . . တရားရိပ်ခိုလှုံကုန်ကြပြီလား မန်နေဂျာပေါက်ကြီးနှင့်အတူ ဒုလ္လဘလိုက်ဝတ်ရရင်ကောင်းမလားဟုပင် တွေးမိ၏။ အကူအညီတောင်းစရာ အကြံဉာဏ်တောင်းစရာလူလည်း မရှိတော့သဖြင့် ရဲမိုး သွေးပျက်ပြီး ပုလင်းဖက်လိုက်တော့သည်။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ မူးနေတာပဲကောင်းလိမ့်မည်ထင်၏။

၆. ၆. ၆. ၆

ရှုတင်အသိုင်းအဝိုင်းမှ မတော်တဆသေဆုံးမှုကြောင့် ကျီးလန့်စာစားဖြစ်နေကြသလို ရှုတင်အိမ်အိုကြီးမှာလည်း အခြေအနေတွေပြောင်းလဲနေ၏။ ခြံကြီးထဲမှာ မာမိမိုးနှင့် ဇော်ဇော်တို့သေပြီး ကတည်းက အခြောက်အလှန့်တွေ ပိုများလာသည်။

မူလလက်ဟောင်း မြရီတစ်ယောက်တည်းတုန်းက ပြဿနာမရှိ၊ သရဲနှင့် ဦးမြဒင်တို့လည်း ငယ်မွေးခြံပေါက်တွေလို ဖြစ်နေ၍ သိပ်မကြောက်ခဲ့. .

အခုတော့ ခြောက်လှန့်တာတွေက ပိုကြမ်းလာ၏။ လပြည့်လကွယ်တွေမရွေးဘဲ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ခြောက်လှန့်လာသည်. . . ဦးမြဒင်အဖို့ မထောင်းသာလှသော်လည်း ဒေါ်မြစိန် မခံစားနိုင်တော့. . . ဒီကိစ္စနှင့်ပါတ်သက်ပြီး သူတို့လင်မယား တကယ့်တကယ် ရန်ဖြစ်ကြရသည်။ အခုလည်း ဒေါ်မြစိန် အထုတ်အပိုးတွေ ပြင်နေ

ပြန်ပြီ။

“မင်း.. ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ရွာပြန်မလို့ပေါ့”

“မင်းကွာ ငါ ခဏခဏပြောပြီးပြီ၊ ရွာမှာလုပ်စားစရာ ဘာရှိသလဲ.. ရှိတဲ့လယ်ဆယ်ကေလည်း.. ဆည်နဲ့မလွတ်လို့ အသိမ်းခံရပြီးပြီ ရွာပြန်ရင်ငတ်မှာပေါ့..”

“ငတ်တာကမှ တော်ဦးမယ်၊ ဒီမှာညညဆို အိမ်သာတောင် ထမသွားရဲတာ.. ကြာရင် ကျွန်မကြောက်လွန်းလို့ သေလိမ့်မယ်”

“မေတ္တာပို့ပေးနေတာပဲကွာ၊ ပြီးတော့ ဆွမ်းခံကိုယ်တော်ကို ပင့်ပြီး ပရိတ်ရွတ်ပါမယ်ဆိုနေ..”

“တော်.. တော်.. ကျုပ်ကြောက်တယ် မနေရဲတော့ဘူး”

“ဒီမှာ တစ်လတစ်သိန်းရနေတာကွ.. ရှုတင်ရှိရင် ဘောက် ဆူးဘာညာလည်း ရသေးတယ်လေ”

“ဘယ်လောက်ရရ မနေရဲတော့ဘူး၊ ကျုပ်တော့ပြန်မှာပဲ”

“မင်းပြန်ရင် ငါတို့အကွဲပဲနော်”

“ကွဲလည်းကွဲပဲ သရဲခြောက်တာတော့ မခံနိုင်တော့ဘူး ဒါပဲ သွားမယ်”

ဒေါ်မြစိန်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ပိန်လက်ဆွဲအိတ်လေး ဆွဲရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဦးမြဒင် ယှာယှာသလဲတား၏။

“မြစိန်.. မြစိန်.. မသွားပါနဲ့ကွာ.. မသွားပါနဲ့”

“ဟင့်အင်း.. သွားမယ်.. သွားမယ် ဒီမှာမနေနိုင်တော့ဘူး”

ဘယ်လိုမှတားမရဘဲ ဒေါ်မြစိန် အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းသွား

တော့သည်။ ဦးမြဒင်လည်း လိုက်မခေါ် ချင်တော့၊ တစ်လတစ်သိန်း ဆိုတာ သရဲခြောက်လို့သာပေးတဲ့ငွေမှန်း သူမိန်းမ ဘာလို့နားမလည် ရတာလဲ၊ တခြားခြံစောင့်အိမ်စောင့်တွေ လေးငါးသောင်းထက် ပိုမရ ကြတာ ဦးမြဒင်အသိဆုံးဖြစ်၏။

လခထုတ်တော့မှပဲ ဒင်းဆီ စာတိုက်က ငွေပို့တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ငုတ်တုတ်ဆက်ထိုင်နေမိ၏။ ထိုစဉ် အိပ်အပေါ်ထပ်မှ လမ်းလျှောက်သံများ ကြားနေရသည်။ တစ်ယောက်တည်းခြေသံ မဟုတ်၊ နှစ်ယောက်သုံးယောက် လျှောက်နေသော ခြေသံများဖြစ် ၏။

“အင်း.. ဒါကြောင့်လည်း မြစိန်မနေရဲတာ..”

ဦးမြဒင် ညည်းညူမိစဉ်မှာပင် ခြေသံများရပ်သွားပြီး လှေ ကားဆီမှ တဒုန်းဒုန်းအသံများ ကြားရပြန်သည်။ ဦးမြဒင်လှေကားဆီ သို့ မျှော်ကြည့်မိ၏။

လှေကားထစ်များအတိုင်း လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းအရာတစ်ခု ဆင်း လာတာတွေ့သည်။ ထိုလုံးလုံးကြီးက လှေကားထစ်ကုန်သွားသည့် တိုင် မရပ်သေးဘဲ ဦးမြဒင်ထံအရောက် ရွေ့လာသည်။ အနားရောက် မှ တုံ့ခနဲရပ်သွား၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ထဘီဖောက်ထိုးဝတ်ထား သော အခြောက်မ မာမိမိုး ဖြစ်နေ၏။

“သွားစမ်း.. ဟဲ့ကောင်မ၊ ငါ့လာခြောက်မနေနဲ့”

ရေဝေးသုသာန်ဝင်းက သေသူတို့ နားခိုရာဖြစ်သော်
လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းမရှိ။ မစည်ကားအပ်သောအရပ်တွင်
လူတွေပျားပန်းခတ်မျှ စည်ကားနေ၏။ လူစည်တော့ အသံမြည်
သည်။ ဟိုနား ကျွက်စီကျက်စီ၊ ဒီနား ကျွက်စီကျက်စီနှင့် ရုတ်တရက်
သဲသဲဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်များလဲ...

အကြောင်းရှိနေ၍သာ ဆူညံစည်ကားနေခြင်းဖြစ်၏။ နီနွေ
ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင် အသုဘချမည့်နေ့ဖြစ်သည်။ သတင်းမှာ

နေခင်းတစ်နာရီ သပြေဟ်မည်ဟု ရေးထားသော်လည်း မနက်ဆယ် နာရီကတည်းက သုသာန်ထဲမှာ လူစည်နေပြီ။ ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင် ကိုသိလို့၊ ချစ်ကြလို့ လာပို့ကြတာတော့မဟုတ်၊ ဒါရိုက်တာသေလျှင် မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေလိုက်ပို့ကြမှာပဲဟု တွက်ကာ... မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေကို တွေ့ချင်လို့ ရောက်နေကြတာပဲဖြစ်သည်။

အနုပညာလောကမှ နာမည်ကြီးတွေကို ကြေညာထား သည့်အချိန်အတိုင်း ဘယ်တော့မှ မသပြေဟ်ကြ၊ လူတွေကားတွေ ရှင်းမရ ထိန်းမရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒါကိုသိသော ပရိသတ်က လည်း ခဏခဏအလိမ်ခံရလွန်းသဖြင့် အစောကြီးကတည်းက ကြို ရောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်တကယ်လည်း ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်၏ အသုဘကို တစ်နာရီစောပြီး (၁၂)နာရီတွင် သပြေဟ်ခဲ့၏။ ပရိသတ် မျှော်လင့် ထားသလို မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ တော်တော်များများ လာကြ သည်။ ထိုအထဲမှာ ရဲမိုးနှင့် သက်မွန်တို့လည်းပါ၏။

မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့၏ အတွင်းရေးကို စိတ်ဝင်စားသူ ဆတ်စလူးတချို့ ရဲမိုးနောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ကြသည်။

ရဲမိုးတို့ ဒါရိုက်တာကို ဂါရဝပြုရတာပင် ဖုတ်ပူမီးတိုက် ဖြစ် နေ၏။ အလောင်းကို သပြေဟ်ဖို့သယ်တော့ ရဲမိုးက သက်မွန်လက် ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ် သက်မွန်၊ ဒီကအပြန် မြရိပ်ညိုမှာ ခဏစကားပြောရအောင်နော်”

“အင်း... ကောင်းသားပဲ သက်မွန်လည်း ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“အိုဧက ဘယ်သူအရင်ရောက်ရောက် စောင့်နေနော်”
သက်မွန် ခေါင်းညိတ်ပြီး အာစရိအား သပြေဟ်စက်သို့ ဦး ဆောင်သည့်လူအုပ်နှင့် ရောပြီးလိုက်သွား၏။ အများမြင်ကွင်းမှာမို့ ရဲမိုးလည်း သက်မွန်နှင့် ခပ်ခွာခွာပဲနေလိုက်သည်။ သပြေဟ်တာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသော်လည်း လူအုပ်ကိုတိုးပြီး ကားရုံရာ အ ရောက်သွားရတာ အတော်ကြာသည်။

နှုတ်ဆက်သည့်ပရိသတ် အမြင်မကတ်အောင်လည်း တတ် အားသရွေ့ ပြုံးပြရယ်ပြ နှုတ်ဆက်ရသည်။ ကားထဲပြန်ရောက်တော့ လည်း ပြည့်ကျပ်ညပ်နေသောကားများကြောင့် ထွက်လို့ရအောင် အကြာကြီးစောင့်ရသည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲတွေလည်း လမ်းပေါ်မှာမနေ အားတော့ပဲ သင်္ချိုင်းထဲရောက်လာကာ လမ်းရှင်းပြီး ကားတွေထိန်း ပေးနေကြသည်။ ရေဝေးထဲမှ ထွက်ခွင့်ရအောင် နာရီဝက်လောက် တန်းစီလိုက်ရသည်။

ခြောက်တွေ့ရောက်မှပဲ ကားကိုပုံမှန်အရှိန်နှင့် မောင်းခွင့်ရ တော့၏။ ကားကို မြရိပ်ညိုသို့ မောင်းလာလိုက်သည်။ ကားတွေပိတ် နေတာနှင့်ပဲ မြရိပ်ညိုကို လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာမှ ရောက် လာသည်။ သက်မွန်ရောက်မလာသေးသဖြင့် ဘီယာတစ်ပုလင်း ကစ်ရင်း စောင့်နေလိုက်သည်။ နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာမှ သက်မွန်ရောက်လာသည်။ အစားအသောက်များမှာကား ခဏနေ တော့...

“သက်မွန် ကိုယ်တို့ဒီကားရိုက်ကတည်းက ခုချိန်ထိသေတဲ့ သူတွေ မနည်းတော့ဘူးနော်”

“ခြောက်ယောက်ရှိသွားပြီ ကိုမိုး”

“အဲဒါ မထူးဆန်းဘူးလား”

“ဘာများဆန်းလို့လဲ၊ သေခြင်းတရားက အရွယ်မရွေးဘူးလေ. . . အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်တာပဲ ဘာဆန်းလို့လဲ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့. . . ဒါပေမဲ့ သေခြင်းတရားက ကိုယ်တို့ ရွတ်အုပ်စုမှာပဲ ဝဲနေတာ မဆန်းဘူးလားလို့မေးတာပါ သက်မွန်”
သက်မွန် မျက်နှာတည်သွား၏။ စိတ်ထဲကတော့ ပြောမိသည်။ ဒီအုပ်စုမှာပဲ ဝဲနေတာပေါ့. . . ဒီအုပ်စုထဲက လူတွေကပဲ သက်မွန်ကို စော်ကားနေကြတာလေ၊ သက်မွန်ကိုစော်ကားတဲ့သူ မှန်သမျှကို မြရိက အလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအထဲမှာ ကိုမိုးမပါပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းနေတော့. . . ။

တကယ်တမ်း ပြောထွက်သွားသည်က ထိုသို့မဟုတ်. . .

“ဒါကတော့. . . သက်မွန်တို့ရိုက်တဲ့ဇာတ်လမ်းက မြရီရဲ့ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကို အခြေခံထားတာလေ၊ အဲဒါကို မြရီ မကျေနပ်လို့လားမှ မသိတာ၊ ပြီးတော့ ရိုက်တာက မြရီသေခဲ့တဲ့အိမ်ကြီးမှာ ရိုက်တာဆိုတော့ ခိုက်များနေတာလား မသိဘူး”

“ဒါတွေအားလုံး သေသွားတဲ့မြရီရဲ့လက်ချက်လို့ ပြောချင်တာလား သက်မွန်”

“အို. . . မဟုတ်ပါဘူး၊ တိုက်ဆိုင်တယ်လို့ ထင်မိတာပါ”

“နောက်ပြီးတော့ သေတဲ့သူတွေကလည်း သက်မွန်နဲ့ အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့သူတွေပဲ ဖြစ်နေတော့. . . ”

သက်မွန်က ရဲမိုးအား စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအကြည့်ကို မယှဉ်နိုင်ဟန်ဖြင့် ရဲမိုးခေါင်းငုံ့သွား၏။

“ဒါဆို အားလုံးက သက်မွန်ကြောင့်လို့ ပြောချင်နေတာလား

ကိုမိုး. . .”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့. . . ”

“ကဲ. . . ကိုမိုး၊ ဒီကိစ္စပဲ ပြောနေမယ်ဆိုရင် သက်မွန်ပြန်တော့မယ်၊ ချစ်သူနဲ့တွေ့ရလို့ ကြည်ကြည်နူးနူးစကားတွေ ပြောရလား မှတ်ပါတယ်၊ ကိုမိုးနဲ့ရခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတာလောက် ဘယ်အရာမှ အရေးမကြီးပါဘူး ကိုမိုးရယ်”

“ဆောရီး. . . သက်မွန်”

“ကိုမိုး. . . သက်မွန်တို့ အရင်လို ပြန်နေကြရအောင်လားဟင်. . . ”

သက်မွန်၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် ရဲမိုး စိတ်လေသွားပြီး. . . တုံ့ပြန်စကား မဆိုမိတာ မိနစ်ပိုင်းမျှကြာသွား၏။

“ကိုမိုး တစ်ခုခုပြောဦးလေ”

“အင်း. . . ဟို. . . ဟိုလေ အခုတော့စိတ်ဖိစီးမှုတွေ တအားများနေသေးတယ် သက်မွန်ရယ်. . . ကိုယ်လောလောဆယ် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေချင်သေးတယ်”

သူ့ဗိုက်ထဲကရင်သွေးလေးသာ ပျက်ကျမသွားခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ခုလောက်ဆို ကိုမိုးဒူးထောက်နေရမှာ သေချာသည်။

ကိုယ်ဝန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာအစီအစဉ်တွေက အများကြီး ရုပ်ရှင်လောကမှာ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ အောင်မြင်ပြီးသည့်နောက် ကိုမိုးနှင့်အတူ မိသားစုဘဝလေး ထူထောင်ချင်မိတာ သူ့အလိုလားဆုံး ဆန္ဒတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ဒါကို မထိမဲ့မြင်ပြုသူအားလုံးကောင်းကောင်းနောင်တရသွားစေရမည်ဟု စိတ်ထဲကကြွေးလှိမ့်သည်။

ကားသော့ကောက်ယူပြီး ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းလျက် ဟိုတယ်
ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားပါကင်ထိ ဒေါနှင့်မောနှင့် လျှောက်လာ
ရင်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ကားမောင်းပြန်လာခဲ့၏။

မိန်းမမာနကို ခဝါချပြီး. . အောက်ကျို့ပြောဆိုတာတောင်
လက်မခံသော ရဲမိုးအပေါ် အချစ်ကြီးသလို အမျက်လည်းကြီးခဲ့ရပြီ
ဖြစ်သည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

သင်္ကန်းပရိက္ခရာ အစုံအလင်ဝယ်ပြီးကာမှ ဦးလေးတစ်
ယောက် ကောက်ကာငင်ကာဆေးရုံတင်လိုက်ရသဖြင့် ပေါက်ကြီး
ဒုလ္လဘဝတ်မည့် အစီအစဉ်ကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရသည်။ S.S.C မှာ
တင်ထားတာဖြစ်၍ လူနာစောင့်ရတာ မပင်ပန်းသော်လည်း ပေါက်
ကြီးက သေမှာကြောက်နေသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရားကု၊ကုရန် ဒုလ္လဘဝတ်ဖို့ ကြံနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဒီတော့လည်း ရသမျှအမြတ်ဟု သဘောထားကာ ဝေဒ
နာကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုနေလိုက်သည်။ သူများဝေဒနာကို အငှားခံစားကာ
ရှုမှတ်ရတာ သိပ်တော့မထိရောက်၊ သို့ပေမဲ့ သရဲကြောက်သောစိတ်
ကို မေ့ဖျောက်ထားလို့ရသည်။ ဒါရိုက်တာ ဆုံးပြီးနောက် မင်းသား
အလှည့်လား ကိုယ့်အလှည့်လားတွေးကာ ကြောက်နေရသည့်အခဏ
အမြန်ဆုံး သူလွတ်မြောက်ချင်နေပြီ. . ။

တော်သေး၏။ သုံးရက်လောက်အကြာမှာ ဦးလေးဝေဒနာ သက်သာလာ၏။ ထူထူထောင်ထောင်ပြန်ဖြစ်လာ၍ ပေါက်ကြီး နား နားနေနေ နေခွင့်ရလာသည်။ နေ့ခင်းဘက်တွင် သူနာပြုဆရာမနှစ် ယောက် ထုံးစံအတိုင်း သွေးပေါင်ချိန်တာ၊ ဆီးပိုက်လဲတာ၊ သောက် ဆေးပေးတာတွေ လာလုပ်ကြသည်။ လူနာသက်သာနေသည်မို့ ဆရာမတွေလည်း ပြောချင်တာပြောနေကြ၏။

“မင်းသမီးသက်မွန်လေးလည်း သနားပါတယ်၊ ခုထိ သတိ မရသေးဘူး”

“အေးနော် အားလုံးနော်မယ်ဖြစ်နေတာတောင် ဘာလို့ သတိမရသေးတာလဲမသိဘူး သိပ်ဆန်းတာပဲ”

ဆရာမတွေ စကားကြားတော့ ပေါက်ကြီး မျက်လုံးဖြူးသွား ၏။ သက်မွန်ဆေးရုံက မဆင်းသေးဘူးတဲ့ . . ဒါ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ မာမိစန်းဝင်းကိုယ်တိုင် ကားပြန်ရိုက်မည်ဟု ဖုန်းဆက်ပြောခဲ့သေး သည်။ ထို့နောက်မှာ ဦးကျင်ဟုတ်ဆုံးသွား၍ ကားရိုက်ဖျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဆရာမတို့ပြောနေတာ ဘယ်သူ့အကြောင်းလဲ ခင်ဗျ”

“မင်းသမီး သက်မွန်လေ”

“အဘောရှင်းနဲ့ ဆေးရုံတက်တဲ့ မင်းသမီးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟောဗျာ ဒါရိုက်တာဇော်ပိုင်ရဲ့ အသုဘတောင် သူလိုက်ပို့ သေးခဲ့တဲ့ဟာကို ဆရာမတို့ကလည်း . . ”

ပေါက်ကြီးကို ဘာမှန်းမသိသောကြောင့် ဆရာမတွေတင်း သွား၏။

“ဪ . . ကျွန်မတို့က နေ့တိုင်းသွားစစ်ဆေးနေတာ မှား နိုင်ပါ့မလား၊ သူဆေးရုံစတက်ကဲလည်းက လုံးဝသတိပြန်လည်သော သေးဘူးရှင့်”

ပေါက်ကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွား၏။ ပြီးတော့ . . အထိတ်တလန့်လည်း ဖြစ်မိသည်။

တစ်ခုခုမှားနေတာတော့ သေချာပြီ။ ဦးလေးလည်း သက် သာနေပြီမို့ ညီမဝမ်းကွဲနှင့်ပင်ထားခဲ့ကာ ထိုကိစ္စစုံစမ်းဖို့ ထွက်လာခဲ့ ၏။

ဆေးရုံမှ ရီဆက်ရှင်တွင် သက်မွန်ဆေးရုံတက်နေသလား သေချာအောင်စုံစမ်းကြည့်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှမေးလို့မရ . . ဒီတော့ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးကတ်ထုတ်ပြကာ မေးမှပဲ သတင်းအတိအကျရ ပြီး အခန်းနံပါတ်ပါ သိခဲ့ရသည်။

ထိုအခန်းကိုဝင်ဖို့ ပေါက်ကြီး အလစ်ချောင်းသည်။ လူနာ စောင့်မရှိသလို လူကလည်း သတိလစ်နေသည်မို့ အနေအထားက လျော့တိလျော့ရဲ၊ ဆရာမအဝင်အထွက်ကို စောင့်ကြည့်၍ . . တံခါး လော့(ခ်)ချထားခြင်းရှိမရှိ လေ့လာသည်။

တံခါးက သော့ခတ်ထားပုံမရ . . ဒီလိုနှင့် အလစ်မှာ . . ပေါက်ကြီး ထိုအခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲပြေးဝင်လိုက်သည်။ ပြတင်း ပေါက်ပိတ်၊ မီးတွေမှိတ်ထားသဖြင့် အခန်းထဲမှာ မှောင်မည်းနေ၏။ ခုတင်ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေတာတော့ သေချာသည်။

လူသဏ္ဌာန်ကောက်ကြောင်းကို မြင်နေရ၏။

အဝင်တံခါးဘေးနံရံမှ မီးခလုတ်ကို ပေါက်ကြီးဖွင့်လိုက်၏။ တစ်ခန်းလုံးလင်းထိန်သွားသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာလူနာက သက်မွန်

ဟုတ်မဟုတ် အတည်ပြုရန် ပေါက်ကြီး ခုတင်နားသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ်လာခဲ့သည်။

ပေါက်ကြီးရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ရသည်ကတစ်ကြောင်း၊ သက်မွန်ဘာလဲဆိုတာ မသိနိုင်သည် ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သူ ရင်ခုန်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းလောက်နှင့် ခုတင်နားရောက်လာသည်။ ပေါက်ကြီး ခုတင် ပေါ်မှလူနာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်! . . သက်မွန်၊ ဒါ သက်မွန်မှ သက်မွန်အစစ်ပါ”

သူသိသော သက်မွန်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ပေါက်ကြီးတအံ့ တပြောသွားသည်။

ဒါဆို အပြင်မှာလည်း သက်မွန်တစ်ယောက် ရှိနေသေး သည့်သဘောလား၊ နှစ်ကိုယ်ခွဲဆိုတာ ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲရှိတာ အပြင် လောကမှာ လုံးဝမရှိနိုင်. . . ပေါက်ကြီး ခေါင်းတွေခြောက်လာပြီ။

သက်မွန်၏မျက်နှာကိုတော့ ဘယ်အချိန်မှာဖြစ်ဖြစ် သူမှတ် မိသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာရှိနေတာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးသက်မွန်အစစ်. . . သူ့အသက်ရှင်နေဆဲပဲလားဆိုတာသိရအောင် ဆက်သွယ်ထားသော စက်များကို ကြည့်လိုက်သည်။ နှလုံးအခြေအနေပြသည့် ဘားဂရပ် မျဉ်းများ ပုံမှန်သွားလာနေသလို၊ အောက်ဆီဂျင်အုပ်ဆောင်းမှာ လည်း ရေငွေ့လေးတွေ သီးနေသည်။

ဒါဆို ပုံမှန်အသက်ရှူနေသည့်သဘော၊ သက်မွန်အသက် ရှင်နေတာလည်း အတိအကျပင်. . .

ပေါက်ကြီး ခုတင်ခြေရင်းမှာ ချိတ်ထားသော. . . လူနာ၏ ရောဂါမှတ်တမ်းကတ်ပြားကို ယူကြည့်ပြန်သည်။ ထိုစဉ် သက်မွန်

မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်နေတာကိုတော့ ပေါက်ကြီးသတိမထားမိ လိုက်. . .

မှတ်တမ်းကတ်ပြားကို ပြန်ချိတ်လိုက်စဉ်မှာပင် မီးတွေမှိတ် သွား၏။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် လှုပ်ရှားနေသော ပေါက်ကြီး အသည်း တုန်အောင် ထိတ်လန့်သွားရသည်။ သို့နှင့် အခန်းထဲက ပြန်ထွက်ဖို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

“ဟီး. . . ဟီး. . . ဟီး. . .”

ထိုစဉ်. . . တဟီးဟီး ညည်းညူသံကြီး ကြားလိုက်ရပြီး သက်မွန်သတိရလာလို့ ညည်းတာလားဟုပင် ဆန်းစစ်မနေအားဘဲ ဒေရာသောပါး ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့တော့၏။

သရဲခြောက်တဲ့ ရတနာမင်းကြီး

အခန်း (၁၀)

ရဲမီး အိမ်တွင်းအောင်းကာ ဘယ်သူနဲ့မှ အဆက်အသွယ် မလုပ်၊ မနက်ဖြန်မှ ကားသစ်တစ်ကား ရိုက်ဖို့လက်ခံထားသည်။ ရဲမီးတစ်ယောက်တည်း အခွေကြည့်လိုက်၊ အင်တာနက် ကလံလိုက် နှင့် အချိန်ဖြုန်းနေသည်။ ကြာတော့လည်း ပျင်းလာ၏။

ဒီတော့ တစ်ယောက်တည်း ပုလင်းဖွင့်သည်။ အကြောင်းတရားတွေ စိတ်ဖိစီးတာတွေ ပြေပျောက်သွားအောင် သောက်တော့၏။ အသောက်လွန်သွားတော့လည်း ကွပ်ကဲပြီး မှောက်သွားတော့၏။

အမူးလွန်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတော့ အသိအာရုံအားလုံး အမှောင်ထဲတိုးဝင်သွားသည်။ ထိုအမှောင်ထဲတွင် နေသားကျသွားကာ မှ အလင်းတန်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအလင်းတန်းခေါ် ဆောင်ရာသို့ ရဲမိုး လိုက်ပါသွားသည်။ ခရီးအတော်ဝေးဝေးသွားမိသောအခါ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်သာ လျှောက်လှမ်းနေကြသော လူတစ်စုကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူများအနီး သူတိုးကပ်သွားကာ အခြေအနေကို လေ့လာသည်။ အားလုံး၏ လှုပ်ရှားမှုက လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နှင့် တစ်ပုံတည်း၊ မြင်ရတွေ့ရတာ စိတ်မရှည်တော့၊ လူတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ . . ငါတို့အားလုံး ငြိမ်းချမ်းနေတာ”

“ဗျာ! . . .”

ဒါပဲပြောပြီး တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ရဲမိုး စိတ်မရှည်တော့ပဲ နောက်ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါမှ ဘော်ဒါ တွေ တစ်အုပ်ကြီးနှင့်တွေ့၏။ မာမိမိုး၊ ဇော်ဇော်၊ မင်းအောင်၊ သဗ္ဗာ၊ ဦးကျင်ဟုတ်နှင့် ဇော်ပိုင်တို့ ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်တော့ ရဲမိုးပျော်သွား၏။

အားလုံးက ဖက်လဲတကင်းနှင့် ကြိုဆိုပြီး သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်သည်။ ရဲမိုးလည်း လိုက်ခဲ့မည်ဟု ကတိပေးပြီးမှ သူတို့တွေသေပြီဆိုတာ သတိရလိုက်၏။ ဒီတော့ အကြောက်အကန် ငြင်းရသည်။

“မလိုက်ဘူး . . မလိုက်နိုင်ဘူး . . ခင်ဗျားတို့က သေသွားပြီ”

ကျုပ်ကအသက်ရှင်နေတုန်း . . မလိုက်ဘူး . . မလိုက်ဘူး . . သေတာကို မလိုက်ဘူး . . ”

“ဒါများ ခက်တာလိုက်လို့ ရဲမိုးရာ မင်းလည်း သေလိုက်သေးသေရင် တို့နဲ့အတူ နေလို့ရပြီပေါ့ကွာ . . ”

ဇော်ပိုင်က ဆွယ်တရားဟောသည်။

“ဟာဗျာ မသေချင်သေးပါဘူးဗျာ”

“မင်း သေရမယ် သေကိုသေရမယ်”

သေပြီးသားလူတစ်စုက ရဲမိုးထွက်ပြေးလို့မရအောင် . . . အတင်းချုပ်နှောင်ကာ ဆွဲခေါ်ကြသည်။ ရဲမိုး သေရမှာကြောက်ပြီး အတင်းရုန်းကန်ကာ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်း၏။

“အား! . . ကယ်ကြပါ . . ကယ်ကြပါ . . ကျုပ်မသေချင်သေးဘူး၊ လွတ် . . ဟေ့လူတွေ . . လွတ် . . လွတ်စမ်း”

မသာကောင်တွေလက်မှ လွတ်အောင်ရုန်းကန်ရင်း အသံကုန်အော်ဟစ်နေမိတာ လည်ချောင်းများ ကွဲလှမတတ်၊ ထိုအခါမှ ရဲမိုး လန့်နိုးလာပြီး အိပ်မက်မက်နေမှန်းသိကာ အကြောက်ပြေသွား၏။ ရဲမိုး မနက်ဖြန် မြန်မြန်ရောက်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

ရေချိုးအဝတ်အစားလဲနေရင်း သက်မွန်ကို သတိရမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖုန်းမြည်လာ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ သက်မွန်ထံမှ ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲလို . . သက်မွန်ပြော . . ဘာကိတ်”

“သက်မွန်တို့ အရင်လိုပြန်နေကြဖို့ တွေ့ချင်တယ် . . နေရယ် ကိုမိုးကို အရမ်းလွမ်းနေတာ သိရဲ့လား”

အဖော်မဲ့နေ၍ သက်မွန်ကိုသတိရမိစဉ် ဆက်သွယ်လာတာက သက်မွန်ဖြစ်နေ၏။

“ကိုယ်မနက်ဖြန် ကားရိုက်ရှိတယ် သက်မွန်၊ အဲဒီအတွက် ပြင်ဆင်ရဦးမှာ.. ကိုယ့်တို့နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးတွေကြတာပေါ့”

“ကိုမိုးကို ဒီနေ့တွေ့ချင်တာ.. သက်မွန် ကတိပေးပါတယ် ဒါနောက်ဆုံးပါပဲ၊ နောက်ဆို ဘယ်တော့မှ မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူး၊ သက်မွန် တောင်းပန်ပါတယ်.. ကိုမိုးရယ်”

ဒီတစ်ခါတော့လည်း ရဲမိုး သူမကို သနားသွားမိသည်။ ဘယ်တော့မှ မနှောင့်ယှက်တော့ဘူးဆိုတော့.. ရဲမိုး သက်ပြင်းချရင်း..

“ကောင်းပြီလေ သက်မွန် ကိုမိုးအခန်းကို လာခဲ့လိုက်”

“မဟုတ်ဘူး.. အဲဒီမှာ မတွေ့ချင်ဘူး၊ ရှုတင်အိမ်မှာပဲ တွေ့ချင်တယ်.. သက်မွန်အဲဒီကပဲ စောင့်နေမယ်”

အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ..

“ကိုမိုး.. လာခဲ့မယ်”

သက်မွန် ဖုန်းမချခင် မချိပြီးလေး ပြုံးလိုက်မိသည်။

“သက်မွန် စောင့်နေမယ်နော်”

ရဲမိုး မောင်းလာခဲ့ရာ ရှုတင်အိမ်ကြီးသို့ အမှောင်ထုနှင့်အတူရောက်လာ၏။ ကားပေါ်မှအဆင်းတွင် အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်လာသော ဦးမြဒင်နှင့် ဆုံသည်။

“နေကောင်းလား ဦးလေး..”

“ကောင်းပါတယ် မင်းသား”

“ဒေါ်မြစိန်ရော”

“ရွာပြန်သွားပြီ မင်းသား”

“ဪ.. ဒါဆို ဦးလေးတစ်ယောက်ထဲပေါ့”

“အေးကွဲ့..”

“ကျွန်တော် ဒီမှာသက်မွန်နဲ့ ချိန်းထားလို့”

“ချိန်းစရာရှားလို့ကွာ.. သရဲမကြောက် ဘာမကြောက်နဲ့ အံ့ရော.. သွား.. သွား.. မင်းသမီးရောက်နေပြီ၊ အလုပ်သမားတန်းလျားဘက် ထွက်သွားတယ်”

“အဟဲ့.. ပြောစရာလေးတွေရှိလို့ပါ၊ ဪ.. ရော့.. ဦးလေးအတွက် အာဟာရဒါန”

ရဲမိုး ငွေနှစ်ထောင်ထုတ်ပေးလိုက်တော့ ဦးမြဒင် ပျော်သွားပြီး..

“အာဟာရဒါန မဟုတ်ဘူးမင်းသား သေရည်ဒါနဗျ.. အဟား.. ဟား.. ဟား.. ကဲ..”

“ဟုတ်ကဲ့.. လိုက်သွားဦးမယ်”

“ကြဗျ.. ကြ.. ကြ”

ကြွဟုပြောပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခြံပြင်သို့ကြွသွားသည်။ အရက်ဖိုးလည်းရပြီမို့.. သူတို့နှစ်ယောက် ချိန်းတွေ့သည် အဆင်နှင့် အရက်ဆိုင်သို့ ကြွလေသည်။ ရဲမိုးလည်း အိမ်ကြီးကိုယ်၌ နောက်ဖေးဘက်သို့ဝင်ခဲ့၏။ လူအရိပ်အယောင်ကိုမတွေ့၊ တိုတိုဒီကြည့်ကာ လိုက်ရှာမိသည်။ ထိုစဉ်ဖုန်းလာပြန်သည်။ ပေါက်ကြွသံဖြစ်၍ နားထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြော.. ပေါက်ကြီး”

“ကိုမိုး.. ကျွန်တော် သက်မွန်ကို တွေ့ခဲ့တာ”

“ဟင်. . ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“ဆေးရုံမှာ. . ”

“ဘာ!.. ”

“ဆေးရုံမှာတွေ့တာ၊ သူ့အဘောရှင်းဖြစ်ပြီးကတည်းက. . အခုထိသတိမရသေးဘူးတဲ့ ဆေးရုံက လုံးဝမဆင်းရသေးဘူး”

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ ကွာ. . ငါ အခုပဲ သက်မွန်နဲ့ချိန်းထားလို့ ရှုတင်အိမ်မှာ”

“ကိုမိုး မယုံမရှိနဲ့နော် သက်မွန်အစစ်က ဆေးရုံမှာ”

“ပေါက်ကြီး မင်းပြောတာတကယ်လား”

“ကျွန်တော်လည်း နားမလည်ဘူးကိုမိုး. . ဒါပေမဲ့ ပုံမှန်မ ဟုတ်တာတော့သေချာတယ်၊ သတိထားကိုမိုးရာ. . အဲဒါလှမ်းပြော တာ ဒါပဲနော်”

ပေါက်ကြီး အသံပျောက်သွားသော်လည်း. . ရဲမိုး ဖုန်းကို မပိတ်မိ၊ အတွေးတွေ ချာလပတ်ရမ်းပြီး အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ ၏။ အဖြေမှန်ကိုသိရဖို့ သက်မွန်ကို လှမ်းအော်ခေါ်မိသည်။

“သက်မွန်. . သက်မွန်. . ”

ဦးမြဒင်ပြောတော့ သက်မွန်ရောက်နေပြီတဲ့. . အတွေးတို့ ဖြင့် ခြေတစ်လှမ်းချင်း တရွေ့ရွေ့တိုးရင်း အမှောင်ထုထဲဝင်လာခဲ့ သည်။ ထိုစဉ် ခြံဝင်းထဲမှ ချုံတစ်ခုလှုပ်သွား၍ အထိတ်တလန့် လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင် ပျံသွားတာတွေ့၏။ ဒီတော့မှ ရင်တုန်ပြေသွားကာ ရှေ့ဆက်လျှောက်ရဲတော့သည်။

“သက်မွန်. . သက်မွန် ကိုယ်ရောက်နေပြီလေ မနောက်နဲ့ ထွက်လာခဲ့တော့. . . ”

တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ရင်း တတွတ်တွတ်လှမ်းခေါ်သည်။ သက်မွန်၏ကို အရိပ်အယောင်ပင်မတွေ့ရ၊ လျှောက်လာရင်း အပင် တစ်ပင်နားသို့ ရောက်လာ၏။ အပင်ကွယ်မှ သက်မွန်ထွက်လာတာ အလုပ်သမားတန်းလျားဘက်သို့ ဦးတည်လျှောက်သွားတာတွေ လိုက်သည်။

သက်မွန်နောက်သို့ ရဲမိုးပြေးလိုက်သွားသည်။ အနားရောက် တော့လည်း မတွေ့ရ၊ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားပြန်သည်။ ရဲမိုး နည်း နည်းလန့်သွား၏။ သက်မွန် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ လှုပ်ရှားမှုပုံစံတွေက မသင်္ကာစရာကောင်းနေသည်။ စိတ်ထဲမသိမသန့် ဖြစ်လာသည်မို့ ရဲစခန်းသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို. . ၉၁၁. . ကလား. . ”

“ပြောပါ ဘာများအကူအညီပေးရလဲ. . ”

“ကျွန်တော် ပြဿနာတစ်ခုကြုံနေလို့ ဘာမှန်းအတိအကျ မသိသေးပေမယ့် အန္တရာယ်ရှိတာသေချာလို့ အကူအညီတောင်း ချင်တာပါ. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ခင်ဗျား အခုဘယ်မှာလဲ. . ”

“ကန်တော်ကြီးစောင်းက အိမ်အမှတ်(. . .)မှာပါ”

သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားလိုက်နိုင်သဖြင့် ရဲမိုး အား တက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဝန်းကျင်ကို သေချာစူးစမ်းရင်း သက်မွန် အရှာထွက်ရပြန်သည်။ ချုံတန်းနှင့် အပင်ငယ်များကို ကျော်ခွတ်ဆွဲ ရင်း အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“သက်မွန်. . သက်မွန် ကိုယ်စိတ်မရှည်တော့ဘူးနော်. . ထွက်မလာရင် ကိုယ်ပြန်သွားတော့မှာ. . ”

အခြေအနေက ထူးခြားမလာသေး၊ သက်မွန်ကိုလည်း မတွေ့ရ၊ ရဲမိုး စိတ်မရှည်ချင်တော့သဖြင့် လှည့်ပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ မှောင်ရိပ်ထဲမှ တိုးထွက်လာသော သက်မွန်ကို တွေ့ရသည်။ သက်မွန်က ရိုက်လက်စကားထဲမှ ခေတ်ဟောင်းအဝတ်အစားများနှင့် အိမ်ဖေါ်မလေးပုံစံ ပြင်ဆင်ထားသည်။

“ဟင်. . မင်းဘာတွေဝတ်ထားတာလဲ”

“ကိုမိုး ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား. . အဟင်း. . ဟင်းဟင်း”

“မင်း ရူးနေပြီလား သက်မွန်”

သက်မွန် ဘာကြောင့်ဒီလိုတွေ လုပ်နေမှန်း စဉ်းစားမရတော့. .

သက်မွန်ဆီ လျှောက်လာရင်း ကမူတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိ၍ ရဲမိုးလဲတော့သည်။ ရဲမိုးပြန်အထ သူ့ရှေ့တွင်ရောက်နေသော သက်မွန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ! . . ”

“ခွပ်! . . ”

သူ့ခေါင်းကို မာကြောသော အရာတစ်ခုဖြင့် ရိုက်လိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရုတ်တရက် မိုးတွေခြိမ်း လျှပ်စီးတွေလက်ကာ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်တော့သည်။

“ဒိန်း! . . ဒလိမ်း! . . ဂျိန်း! . . ”

အမှောင်ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး ပြုံးပြက်ဝင်းလက်သွားကာ အလန်တကြား ဖြစ်သွားသော အိပ်တန်းတက်ငှက်များ ဝရုန်းသုန်းကား ထပျံသွားကြသည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွား

၏။ နောက်တော့ ငွေပြားတံ မိုးရေစက်များ ခေတ်သစ်ချလိုက်သလို ကျလာတော့သည်။ ရဲမိုး မိုးရေစက်အောက်မှာ သတိလစ်နေဆဲ. . အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှာ မျောလွင့်နေဆဲဖြစ်၏။

အချိန်အတော်ကြာသွားပြီးနောက် နွေးထွေးဆီထဲသော နူးနူးညံ့ညံ့အထိအတွေ့ကြောင့် ရဲမိုး သတိပြန်ရလာသည်။ သတိရခြင်း သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေတာ သတိပြန်သည်။

အထိတ်တလန့်နှင့်ခေါင်းထောင်ကြည့်မိတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မှောက်အိပ်နေသူက သက်မွန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထထိုင်ဖို့ကြိုးစားတော့မှ ခြေတွေလက်တွေ တုပ်နှောင်ခံထားရသဖြင့် လှုပ်မရဖြစ်နေ၏။ သူ့ရောက်နေသောနေရာက အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် ဖြစ်သည်။

“သက်. . သက်မွန်”

ကိုယ်ပေါ်မှောက်အိပ်နေရာမှ ထလာပြီး. . သက်မွန်သူ့ကို ပြုံးပြ၏။

“သတိရလာပြီးလား ကိုမိုး”

“သက်မွန် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ကြိုးတုပ်ထားတာလဲ လွှတ်ပေးပါကွာ”

“သက်မွန်ရဲ့ ဆန္ဒတွေကို မလိုက်လျောရင် လွှတ်မပေးနိုင်ဘူး ကိုမိုး. . ”

“ဘာတွေလိုက်လျောရမှာလဲ သက်မွန်”

“သက်မွန်ကို လက်ထပ်ရမယ်”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သက်မွန်”

“တောက်! . . မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

သက်မွန် မျက်နှာခက်ထန်သွားပြီး တောက်တစ်ချက်ခေါက်
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရဲမိုးအပေါ် ခွထိုင်လိုက်ကာ ပါးကို ဘယ်ပြန်
ညာပြန်ရိုက်တော့၏။

“ဖြန်း! . . ဖြန်း! . . ဖြန်း! . . ”

“အား! . . အား! . . သက်မွန်၊ တော်. . တော်ပါတော့၊ ကိုယ်
သက်မွန် ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးပါမယ်၊ သက်မွန်ကို ကိုမိုးလက်ထပ်
ပါမယ်”

“တကယ်. . တကယ်နော် ကိုမိုး”

“အင်း. . အင်းပေါ့ တကယ်ပေါ့”

သက်မွန် ပြုံးသွားကာ ရဲမိုးကိုယ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။
ရေစိုအင်္ကျီကို ချွတ်ထားသည်မို့ ကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်
အထက်ပိုင်းအား ပွတ်သပ်ချော့မြူနေ၏။

ပြီးတော့ လက်သည်းချွန်နှင့် ရင်ဘတ်တစ်လျှောက် ခြစ်ချ
နေသည်မို့ ရဲမိုး အသည်းတယားယား ဖြစ်သွားရသည်။

“သက်မွန် ကိုယ်မနေတတ်တော့ဘူး ကြိုးတွေဖြေပေးကွာ”

သက်မွန်က သူ့မျက်နှာပေါ် ကိုယ်ကိုင်၍ အုပ်မိုးလိုက်ရင်း
နုတ်ခမ်းတွေကို စုပ်နမ်းလိုက်သည်။ ရဲမိုး ဘယ်လိုမှ ရုန်းမရသဖြင့်
ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အနမ်းတွေကြာရှည်လာတော့ ရဲမိုး သွေးတွေ
နွေးထွေးဆူပွက်လာ၏။

သူ့အနေနှင့် သက်မွန်ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိ
အချို့သပ်ချော့မော့ပြီး ဖျောင်းဖျရန် စိတ်ကူးရလိုက်သည်။ ခေါင်းကို
ပါရမ်း၍ ရုန်းဖယ်လိုက်ရင်း. .

“သက်မွန် ကြိုးဖြေပေးကွာ၊ ကိုယ်တို့အခန်းကို ပြန်ကြမယ်

အဲဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေကြမယ်လေ၊ သက်မွန်ဖြစ်စေချင်
တာ အကုန်ဖြစ်ရစေမယ်. . လောလောဆယ်တော့ ကြိုးဖြေပေးပါ
သက်မွန်ရယ်”

“တကယ်နော်. . ”

“တကယ်ပါ သက်မွန်ရယ်. . ”

ထိုအချိန်တွင် ဦးမြဒင်တစ်ယောက်လည်း အရက်ဆိုင်တွင်
ရေချိန်ကိုက်နေလေ၏။

သက်မွန် ချည်ထားသော ကြိုးများကို ဖြေပေးလိုက်၏။
အတုပ်အနှောင်မှ လွတ်သွားတော့ လက်ကောက်ဝတ်နှင့် ခြေချင်း
ဝတ်မှ ကြိုးပွန်းဒဏ်ရာများကို ရဲမိုး ပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်နေမိသည်။

သက်မွန် သူ့ကိုယ့်သွားပြီဟု ထင်၏။

ရဲမိုး ထိုင်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းထလိုက်သည်။ ထို့နောက်
သက်မွန်အား ဆောင့်တွန်းလှဲချလိုက်ကာ ထွက်ပြေးတော့သည်။

နောက်ကိုလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကားဆီအရောက်ပြေးလေ
သည်။ ပြေးရင်းနောက်လှည့်ကြည့်တော့ အိမ်ထဲတွင် သက်မွန်မရှိ
တော့. .

ရဲမိုး ရှေ့ပြန်လှည့်လိုက်ချိန် သူ့ရှေ့ရောက်နေသော သက်
မွန်ကိုတွေ့ကာ ပြေးနေသော ခြေအစုံကို ရပ်လိုက်ရသည်။

သက်မွန် သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေသည်။

“ကိုမိုး သိပ်ရက်စက်တယ်နော် ဘာလို့လိမ်ရတာလဲ”

“ဟို. . . ဟို. . . ”

ရဲမိုး ဆင်ခြေပေးစရာမရှိတော့၊ သူဖုန်းဆက်အကြောင်း
ကြားထားသောရဲတွေ အမြန်ရောက်ပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့ရုံအထိ

ဘာကိုမှ မျှော်လင့်စရာမရှိတော့. . . ။ သက်မွန်ကို အကဲခတ်ရသလောက် နာနာကြည်းကြည်း အမူအရာက ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လွင်နေတာ သတိပြုမိသည်။

“သက်မွန်ရဲ့အချစ်ကို လိမ်ယူခဲ့တဲ့အတွက်. . နင်နောင်တရ,ရလိမ့်မယ်”

သူမမျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်သပ်ချလိုက်သည်။ လက်ကိုဖယ်လိုက်သောအခါ သက်မွန်မျက်နှာ လုံးဝပြောင်းသွား၏။ မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ ဒဏ်ရာများနှင့် ပျက်စီးနေသော သရဲမမြရီဖြစ်သွား၏။

ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိ ဆိုသလို အပြင်လောကမှာ လှုပ်ရှားနေသော သက်မွန်က သက်မွန်အစစ်မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရချိန်တွင် ရဲမိုးပါးစပ်တို့ ဆွံ့အသွားခဲ့ရသည်။ သူ့အခြေအနေက သူမသနားမှ အသက်ရှင်ခွင့်ရမည့် အခြေအနေဖြစ်နေခဲ့ပြီ. . ။

သရဲမမြရီ သူ့ထံ တဖြည်းဖြည်းရွှေ့လာနေချေပြီ။ ရဲမိုးကြောက်လွန်းသဖြင့် လှုပ်ရှားလို့ မရတော့အောင် အကြောအခြင်တွေ တုံ့ဆိုင်းလေးလံသွားသည်။

မပြေးနိုင်တော့သည့်ရဲမိုးအား မြရီက လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ကိုင်မြှောက်လိုက်သဖြင့် ရဲမိုးခြေထောက်တွေ မြေကြီးနှင့် မထိတော့ဘဲ လေထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေလေသည်။

“အ! . . အ! . . အ! . . ”

လည်ပင်းအစ်ပြီး အသက်ရှူရပ်တော့မလို ဖြစ်လာသည်မို့ ရှင်သန်လိုစိတ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ပင် ဆုံးဖြတ်မိသည်။

“သက်မွန်နဲ့ ငါက ဘဝတူတွေပဲ၊ ငါ့ကို အိမ်ရှင်တွေက

စော်ကားခဲ့ကြသလို. . သက်မွန်ကိုလည်း နင်တို့တွေ စော်ကားခဲ့ကြတယ်၊ ငါလက်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းက နောက်ဆုံးပဲ သိလား. . ဟားဟား. . ဟား. . ”

သရဲမမြရီက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေကို ပြန်ရှင်းပြရင်း ပို၍အားစိုက်လိုက်သည်။ လည်ပင်းကို ပြုတ်တူနှင့် ညှပ်ထားသလိုဖြစ်ပြီး အသက်ရှူလို့မရတော့သည့်အတွက် အဆုတ်တွေ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မလို မချိမဆန့် ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။

“တီတော်. . ပီပေါ. . တီတော်. . ”

ထိုစဉ် သူ့နားထဲမှာ ရဲကားဥဩသံကို ကြားမိသလို ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးအသိစိတ်ကို စုစည်းပြီး မပွင့်တပွင့် မျက်ဝန်းများနှင့် ခြံသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲကားအမိုးပေါ်မှ ဖျူနီပြာမီးတန်းနှင့် ရှေ့မီးကြီးနှစ်လုံးမှ အလင်းရောင်များကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအလင်းတန်းက လုံးဝစူးရှတောက်ပကာ ဝင်းလက်သွား၏။ ဒါ ရဲမိုး နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းသာဖြစ်တော့သည်။

ဆင်ဝင်အောက်တွင် ပိတ်ရပ်ထားသောကားကြောင့် ရဲကားများလည်း ရသည့်နေရာတွင် ထိုးရပ်ကာ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အပြေးအလွှား ဆင်းလာကြသည်။ ဓာတ်မီးနှင့် သေနတ်များကို အသင့်ကိုင်ဆောင်ကာ ပြေးဝင်သွားကြသည်။

ဟိုထိုးဒီထိုးနှင့် ခြံထဲအနှံ့လျှောက်လာကြသည်။ တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ သက်မွန်နှင့်ရဲမိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဓာတ်မီးများဖြင့် ဝိုင်းထိုးထားသည်မို့ သူတို့နှစ်ယောက်အား ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရသည်။

မြင်နေရသော အဖြစ်အပျက်ကြောင့်လည်း ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ

အံ့ဩကာ ကြက်သေသေသွား၏။ မိန်းမတစ်ယောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လည်ပင်းမှ လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ကိုင်မြှောက်ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုလူ၏အသက်အန္တရာယ် ခိုးရိမ်ရသည်မို့...။

“ဟေ့... လွတ်လိုက်၊ အဲဒီလူကို အောက်ပြန်ချလိုက်... မချရင်ပစ်မှာနော်”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

အမျိုးသမီးက ဂရုမစိုက်ဘဲ အော်ဟစ်ရယ်နေသည်။ ရဲတွေဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိတော့...။

“ဟေ့... ပြောနေတယ်လေ၊ အဲဒီလူကို လွတ်ပေးလိုက်”

ထိုသို့သတိပေးသော်လည်း အမျိုးသမီးက လုံးဝအရေးမထား၊ ရဲမီးကို ချမပေး၊ ရယ်မောကာပျော်မြူးနေသေး၏။ ရဲတွေတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဟိုလူသေသွားလိမ့်မယ်...”

“နောက်ဆုံးသတိပေးမယ်... အဲဒီလူကိုလွှတ်ပြီး အောက်ချလိုက်ပါ၊ မချရင် ပစ်ရလိမ့်မယ်... တစ်... နှစ်... သုံး”

အမျိုးသမီးက လုံးဝမနာခံ၊ ကိုင်မြှောက်ထားရုံမက လှုပ်ယမ်းနေသေးသည်။ ရဲတွေလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ ပစ်ချလိုက်တော့၏။

“ဒိုင်း!... ”

ရဲတပ်သားတစ်ယောက်၏ သေနတ်မှ မီးပွင့်သွားကာ အသံကျယ်ကြီး မြည်ဟီးသွားသည်။ အာလုံး မမှတ်မသန်ကြည့်နေသည့်ကြားမှပင် ထိုအမျိုးသမီးက မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်

သွားသလို ရဲမီးလည်း ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျလာ၏။

“ဟာ!... ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“လူမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အနီးဝန်းကျင်ကို ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးတာ ရှာကြည့်သည်။ ဘယ်မှာမှမတွေ့...။

မြေပြင်ပေါ် ခွေခွေလေးလဲကျနေသော ရဲမီး အခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်၏။ လည်ပင်းတွင် လက်ငါးချောင်းရာ အညှိအမည်းများ စွဲနေသည့်အပြင် သွေးပါစို့နေတာ တွေ့ရသည်။ အရေးပေါ်စမ်းသပ်နည်းများနှင့် လည်ပင်းသွေးကြော၊ လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောနှင့် နှလုံးခုန်မခုန် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှုမှ မရှိတော့...။

“အသက်မရှိတော့ဘူး ဆရာ”

“တောက်!... ကဲ... ရှာကြစမ်းကွာ တရားခံကို၊ ခြံထဲရော အိမ်ထဲမှာပါ ပိုက်စိတ်တိုက်ရှာကြ...”

“ဆရာ... တရားခံက... လူ... လူမဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့... သွား... တွေ့အောင်ရှာ အမိဖမ်းခဲ့...”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ခြံထဲတပ်ဖြန့်ကာ ရှာဖွေကြသည်။ တာဝန်ရှိသူက ဆေးရုံကားကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ လူတစ်ယောက်အား ကုပ်ဆွဲပြီး ခေါ်လာတာတွေ့ရသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှာမတွေ့ဘူး ဆရာ၊ ဒီလူပဲ ခြံထဲဝင်လာတာတွေ့လို့ ခေါ်လာတာ”

၁၆၆ ဇေဝတာ

ရဲများက ဓာတ်မီးနှင့် မျက်နှာကိုထိုးကြည့်သည်။

“ဟာကွာ. . သူက ဒီကခြံစောင့်ကွ. . ”

ရဲအဖွဲ့က ဦးမြဒင်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ဦးမြဒင်က

မြေကြီးပေါ် စန့်စန့်ကြီးလဲနေသော ရဲမှီးကို မြင်တွေ့သွားပြီး. .

“ဟာ! . . မင်း. . မင်းသား ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

မချီတင်ကဲအသံနှင့် ညည်းညူပြီး မကြည့်ရက်တော့ဟန်
နှင့် မျက်နှာလွဲကာ. . လက်ထဲကပုလင်းကို ကောက်မော့လိုက်တော့
သည်။

စစ်ဆေးမေးမြန်းစရာဆို၍ ဦးမြဒင်တစ်ယောက်တည်းသာ
ရှိ၍ ဦးမြဒင်ကိုပဲ မေးမြန်းကာ စစ်ချက်ယူကြသည်။

တစ်ပတ်ဆယ်ရက်အတွင်း ဒီရုပ်ရှင်ကားနှင့် ပတ်သတ်၍
ခုနစ်ယောက်မြောက် သေဆုံးမှုက အရင်အမှုတွေလို မတော်တဆ
လူသေမှုဟု ခေါင်းစဉ်တပ်၍မရတော့. . ။ လူသတ်တရားခံကို မြင်
တွေ့လိုက်ရသော မျက်မြင်သက်သေ ရဲတပ်သားခြောက်ယောက်
ရှိနေ၏။ ထို့အတွက် လူသတ်တရားခံ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဟုသာ
မှတ်ချက်ပေးထားလိုက်တော့သည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီးက နီယွန်မီးရောင်
အောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ တည်ရှိနေ၏။ ညဉ့်နက်သည်အထိ လူ
ပြတ်သည်မရှိဘဲ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသလို. . အနီးအနားမှ
မိုးလင်းဆိုင်များတွင်လည်း စည်ကားနေသည်။

ဆေးရုံပေါ်မှ လူနာအများစုနှင့် လူနာစောင့်များလည်း အိပ်
ပျော်နေကြပြီထင်၏။

ဝေဒနာပြင်းထန်သူ လူနာတချို့သာ ညည်းညူရင်း သေခင်း
နှင့် စစ်ခင်းနေကြသည်။ တာဝန်ကျ သူနာပြုတချို့လည်း ငိုက်နေ
ကြပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ဆေးရုံတစ်ရုံလုံး မီးများမှောင်တော့သွား
သိလိုက်သူများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသည်။
လုံခြုံရေးများနှင့် မီးစက်တာဝန်ခံတို့ မီးချိန်ချိန်အတွက်

မီးစက်ကြီးရှိရာပြေးလာကြစဉ် မီးတွေပြန်လင်းလာ၏။

“ဘာလဲဟ.. ဘာဖြစ်တာလဲ”

“တို့ဆေးရုံတစ်ရုံပဲ မီးပျက်လိုက် လာလိုက်ဖြစ်နေတာ”

“သိပါဘူးကွာ မနက်ကျမှ မီးသမားတွေ စစ်ခိုင်းရမယ်”

ဝန်ထမ်းတွေ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ကာ နားနေလိုက်ကြသည်။ အများစုက မီးပျက်တာကို မသိလိုက်သည့်အတွက် ဆေးရုံပေါ်မှ အခြေအနေက ပုံမှန်ပဲဖြစ်နေ၏။

အရေးပေါ်အသက်လုရမည့်လူနာ မရှိလျှင်မရှိသလို ဆေးရုံကလည်း ငြိမ်သက်နေတတ်၏။

သို့သော် သုံးလွှာမှာတော့ ထူးခြားမှုရှိနေသည်။ သုံးလွှာစင်္ကြံတစ်လျှောက် ခြေရာများပေါ်လာသည်။

ထင်ကျန်ရစ်သော ခြေရာများ တဖြည်းဖြည်းမှေးမှိန် ကွယ်ပျောက်သွား၏။ ထင်ထင်ရှားရှား ခြေရာများက သက်မွန်၏ အခန်းရှေ့တွင် ရပ်သွားသည်။ တံခါး လက်ကိုင်ဘုက သူ့အလိုလိုလည်ပြီး တံခါးပွင့်သွား၏။

“ကလစ်!”

ခြေရာများက သက်မွန် ခုတင်နားထိ ရောက်လာသည်။

ထိုခြေရာအထက်မှာ လူတစ်ယောက်ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ပေါ်လာတာ... ထိုအမျိုးသမီးမှာ မြရီဖြစ်နေသည်။

မြရီက သက်မွန်လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်နှင့် စက္ကန့်အနည်းငယ် အကြာတွင် သက်မွန်၏ မျက်ခုံးများ တဖျပ်ဖျပ်လူးလွန့်လာသည်။

သက်မွန်သတိရလာကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့.. ခုတင်

ဘေးတွင် သူမမြင်လိုက်ရသည်က ဟောင်းနွမ်းလှသော အဝတ်အစားလေးနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖြစ်၏။

“အ.. အမက ဘယ်သူလဲဟင်”

“သက်မွန်ရဲ့ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တဲ့ မြရီပါ..”

အခုတော့ အားလုံးပြီးဆုံးသွားပါပြီ သက်မွန်...။

ရှေ့ဆက်လျှောက်မယ့် ဘဝခရီးအတွက် ပြန်လည်နိုးထဖို့ အချိန်ရောက်ပြီလေ... ထတော့နော်...”

